

KISS TIBOR – ZELNIK JÓZSEF

TESTAMEN

LEONARDO EVANGÉLIUMA

Ökotáj könyvek

KISS TIBOR – ZELNIK JÓZSEF

TESTAMEN
LEONARDO EVANGÉLIUMA

Ökotáj • Budapest, 2003

ELSŐ KÖNYV

A test könyve

Első álom

Emberéletutam felén borzalmas álomból ébredtem. Ott voltam a Sírban, és láttam a Testet. Majd a Test mellett megjelent egy fénylő alak. Nem angyal volt. Nem volt égi fénye, de egyértelműen körüllegte valami sejtelmes ragyogás. Nem mutatkozott be, azt mondta, ismernem kell őt, hiszen én idéztem meg. Mielőtt az *idézte a fene* gondolat átsuhant volna elmémen, már válaszolt is. Emlékeztetett, hogy az Angyali üdvözlés című képen Mária keze egy bibliai idézetre mutat, s ha valaki nagyítóval megnézi, láthatja: értelmes szöveg. – Ráadásul – folytatta a Lény – kétszer van rajta megfordítva a világ. Először az írásod által, mert te jobbról balra írtál, másodszor Mária kezét is fordítva ábrázoltad. Bal kéz állásba csavartad a jobb kezét. De a legfőbb ok, hogy képeden a szövegben nem az Újszövetség angyali üdvözlését idézed, hanem az Ószövetségből Dániel könyvét, a jövendölést a Messiás eljövételéről. Az én harcomról Mihállyal szemben.

Leonardo a naplónak:

Nézz utána, mi van az Angyali Üdvözlés képen. Nagyítsd ki azt a helyet, amelyet a Szűz ujjai mutat.

Hogyan van ez a fordítottan ábrázolt kép?

Különben miért vetted oly természetesnek, hogy te fordítva is látod a világot? Anyád nem mesélte neked, hogy teje apadván, egy montalcinói kecske tejével tápláltak, amit egy boszorkánynak tartott asszonytól vásároltatok?

– A végén az lesz, hogy festeni is te tanítottál – szoltam kissé durcásan álomban.

– Úgy van – mondta ő. – Nézd meg az Angyali üdvözetlen, milyen élettelenek, mechanikusak a virágok, az indák, és milyen egyszerűek, minden titok nélküliek a fények. Hasonlítsd össze a Sziklás madonna misztikusan lélegző növényeivel. Bennük él a rajz, él a fény, és még a szikláknak is húruk van, mint az embereknek. Ehhez képest az Angyali üdvözet rajztanári dolgozat. Egy elszabadult bűvészinas próbálgatja benne szellemi és szakmai körmöcskéit. Hogy mertél beavatás nélkül behemperedni a titokba?

Az ördög nemcsak hatékony, hanem szemtelen is, gondoltam, majd azt mondtam neki: – Kétlem. A két festmény aurája között szakmai fejlődés íve látszik. Semmi különös misztika, már ha az nem, hogy az emberi elme csodákra képes. Szerencsétlenebbek azt hiszik, titkos beavatások hókuszpókuszain keresztül megnyílik a világ, s egy hirtelen beavatás megvilágosodásán át felfénylik minden isteni titok, és magának Istennek is meg tudjuk magyarázni a teremtetést, mint Rabbi Akiba. Nem, a beavatás az állandó tanulás, az állandó kísérletezés és kutatás, folyamatos szellemi ébrenlét, a dolgok élve-halva boncolása.

Milyen furcsán beszél néha ez a figura. Ilyen szavak, mint tsillag vagy hí-nak. Toszkána déli részén és Umbriában beszéltek így a parasztok, akiknek valamilyen ősi etruszk hatás fojtogatta olasz nyelvét. Máskor az az érzésem, hogy egy régen kihalt, ezoterikus, egyiptomi gyökerű nyelvet használ, de úgy, hogy én, aki csak olaszul tudok, értem. Lehet, hogy mégis létezik egy olyan ősnelv, amelyiknek a megkondított nagyharangja egyszerre zengésbe tudná hozni a Bábel után szétforgácsolt nyelv kisharangjait?

– Állj meg, erről van szó, jól tudod a leckét – szólt közbe az ördög. – Most már biztos voltam benne, hogy ez az alak az ördög. Milyen könnyedén felismerjük a másikban az ördögöt, ha hiúságunkat sérti. – Különben – szólalt meg –, ne nevezz ördögnek, mint a rózsafüzért morzsoló falusi öregasszonyok. Én az vagyok, amit te a megismerésről fecsegsz. Én vagyok a Világ Megismerése. Általam létezik a megismerés, a tudás minden formája. Eleget emeltelek ahhoz szellemileg, hogy most már használjalak, és te használd magad az én határtalan megismerésemben. Ne kerteljünk tovább, feladatom van számodra. Legmélyebb tudásod szerint, legalkalmasabb tudásom által beavatva fel kell boncolnod ezt a testet.

Az álom fókuszát élesre állítva most döbbsentem csak rá, hol vagyok. A Sírban, a Test előtt. – Erre nem vagyok méltó – buggyant ki belőlem, mint az imában, amit gyermekkorom óta nem imádkoztam.

– Itt nem a méltóság a fontos, hanem a tudás a méltóság.

Én nem vagyok gyakorló hívő – leszoktattak táncoló püspökök és vérfertőző, gyilkos kortárs pápák –, de akit az anyja egyszer megtanít imádkozni, az álmában sem tud tiszteletlenül közeledni Krisztus testéhez.

– Mit gondolsz, mi a tisztelet? Nem más, mint félelem a mélyebb megismeréstől. Fogalmad sincs, hogy a Sirius tssillag mögött, melyet ebnek hírnak, milyen erők mozdulnak – mondta, és mint egy mozgó festményt, elem varázsolta az Antikrisztust, aki táncolt és énekelt, valahogy így:

Nézz utána, mi ez a titokzatos 121-es szám. Akkor már miért nem 1001 éjszakát adott? Vagy az csak egy szűznek jár. De hiszen én majdnem... De most látom, hogy leírva a 121=1001-gyel. Az 1001=1001. Egy, kettő, nulla, egy. Lerajzolja számarc. 121=KOFKA-FALEF

Ilyen szabályos volt az ő arca is. Lehet, hogy ő a számokban kifejezhető világ istene. Ő a nagy Kabala.

Én, én, én vagyok az igazi, nem ő! Nem él, és nem is fog élni!

Nem támad fel, nem támad fel, nem támad fel! Elrothadt ott lenn, a koporsóban, elrothadt, mint egy utolsó féreg! (1)

– Látod – szölt a lény –, hogy táncol, hogy örömködik ez a debilla. Nem vagyok büszke rá, hogy az én teremtményem. Hagyján, hogy Isten ellen lázad, de sokszor úgy látom, ellenem is fordul a pimasz. Nem bírom benne. Különben is emberben csak az Isten bízik. Ő tudja, miért. Látod – folytatta –, ezért kell felboncolnod. Amit megismerünk, az megmarad. Különben se fanyalogj, a lelke már eltávozott.

Alászállt a Pokolba. Három nap, három napunk van, hogy megismerjük a testet, a Testet, amit én sem ismerek. Végül be kell balzsamoznunk, hogy megmaradjon örökké, mint a nagy fáraók.

121 éjszakán át, ha akarod, ha nem, könnyörtelenül megjelenek. Minden álmokban megkérdezem, hogyan állsz. Te is bármit, bármit megkérdezhetsz, és én válaszolok. Viszont ha letelik ez az idő, neked három nap alatt meg kell oldanod a feladatod.

Még egyszer mondom, mindent megismerhetsz általam. A földi és égi világok legtitkosabb tudásaiba beavathatlak. Különben nem lepődtél meg, amikor a múlt évben a legtitkosabb földi rend nagymestere lettél? Ráadásul minden előzmény nélkül, hiszen te nem vagy arisztokrata. Bár a szent vér, a dávidi benned is működik. Talán ez volt kiválasztásod egyik oka; a másik, hogy amíg te meg nem születted, nem volt még egy ilyen racionális elme a Földön. Te a lányom, Ész istennő legszebb gyermeke vagy. A te gondolkodásodban egyszerre van jelen a racionalitás struktúrája és a struktúra racionalitása. Ezt nem képes áttörni a hit homályos szerkezete.

Tényleg, hogyan nevezzem ezt a steril számarctól a nékem oly kedves Salai arcáig színjátzó 666-os MASZK-ot. Legyen talán Mefisztó fele Salai. Fele Mefisztó, fele Salai. Hogy vibrál itt a fele-fele és a lefele. ME-FISZTOFELESALAI

Második álom

– Miért tűnt el a Sír, és miért a Test? Miért itt találkozunk, Mefisztofelesalai?

– Különben majdnem jól fejtetted meg a nevemet. Én vagyok mindennek és mindenkinek a másik fele. Neked is. Én vagyok a Nagy Másság – mondta pátosszal. Majd cinikusan legyintve így folytatta: De mindez most nem lényeges. Tudom, készültél. Te eminensen értelmiségi vagy. Nagy szellemi kihívásért anyátokat, hazátokat, Isteneteket eladjátok. Ti vagytok a szellemi világ vírusai, a szellem korrupctjai vagytok. Zsibárusok a gondolkodás piacán.

– Mielőtt túlélveznéd megvetésedet – vágtam közbe –, gondold végig: ez mind Te vagy bennünk, és lásd be, nincs nevetségesebb egy flagelláns ördögnél. Csak nem te akarod a szív javára gyengíteni az értelmet? De térjünk a mai álomra rendelt házi feladat lényegére. Bár előtte megkérdezem, mit jelent a következő idézet:

*Éjfélkor egy szűz anya
Létrehozza ezt a fénylő égitestet;
E csodás pillanatban
Istent fivérünknek hívjuk (2)*

– Ez provokáció, ezért nagy árat fizetsz. A Nagy Cinizmussal szemben mindig vesztenek a kis cinikusok – szólt a lény, és kissé vörösebb volt,

Leonardo a naplónak

Túlságosan nagy találat volt a négy sor. Ez a *vaktyúk is talál ördögöt* esete. Meg kell fejtened, mit jelent.

Meg kell nézned a Prieuré de Sion könyvtárában.

A Chacidius ezt írja: Van egy másik, sokkal szentebb...

Az Angyali üdvözllet képe Mihály harca. A Messiást bejelenti egy csillag.

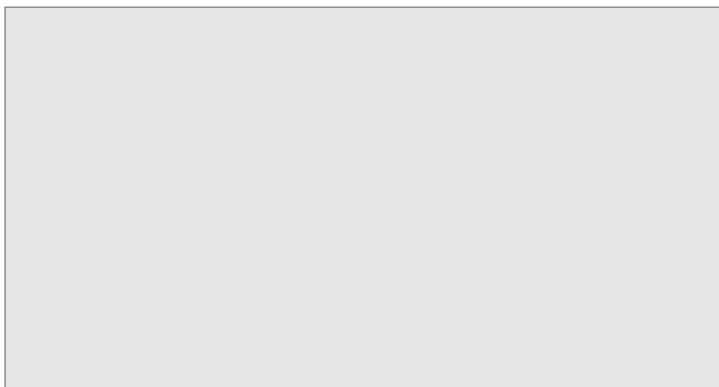
mint szokott. Ettől elfogott a nevetés, ami még nagyobb dühöt váltott ki belőle, majd hirtelen kegyesen így szólt: – Ne tetézd, ne tetézd!

Mégiscsak a felszabadult emberi nevetés, a kinevetés bontja le a hajnali hübriszen nevelkedett hatalmi gőgöt, az estére megerősödöttet már csak a vér, gondoltam magamban, és rádöbentem hirtelen, hogy kivel viccelődöm. Így gyorsan felvettem éltanulói ábrázatomat, és kiskiúsan kiböktem, hogy készültem.

– Az igazi boncoláshoz meg kell fejteni, hogyan tagozódik az emberi test a világ szövetébe, hogyan felel meg, hogyan része annak. Sokan foglalkoztak már ezzel. Úgy tűnik, az ember testében őshonos, szellemében hontalan a Földön. Hogyan lehetne kibékíteni ezt a kettősséget, azt hiszem, ez a kérdés. Vannak, akik úgy próbálkoznak, hogy szellemivé emelik a testet. Templomnak képzelik, annyira, hogy mintájára építik Istennek a templomot.

Mások úgy próbálnak fogást találni a mindenségen, hogy csillagképekkel kereszteznek az emberi testet. Eszerint nekem boncolás közben egy elrejtett csillagvilágot kell felfedeznem, és nemcsak képletesen, hanem a valóságban is. De jó is lenne megtalálni a megfelelőnek a megfelelőt.

– Félreérted a feladatodat – vágott közbe a Lény. Neked nem megfejtene kell a testet, hanem felboncolni, feltárni, analizálni, számokkal leírni, számmá tenni, digitalizálni. – Ezt az utolsó szót gépies, hörgő hangon mondta. Nem is értem, mit jelent. Majd még rejtelmesebben hozzá-

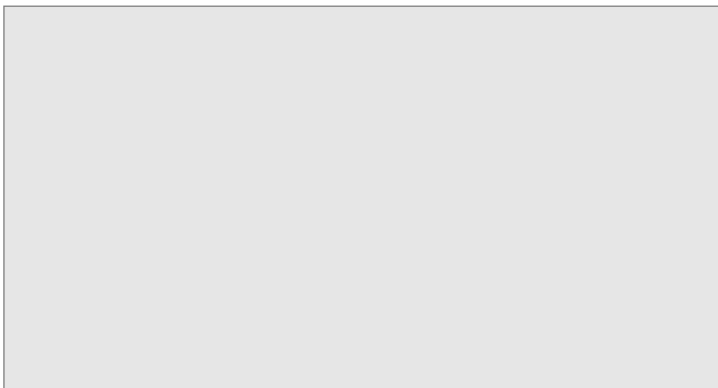

tette: – Ne keverd össze a Haláltáncot az élet táncával. A mi szerződésünk a Danza della Morte.

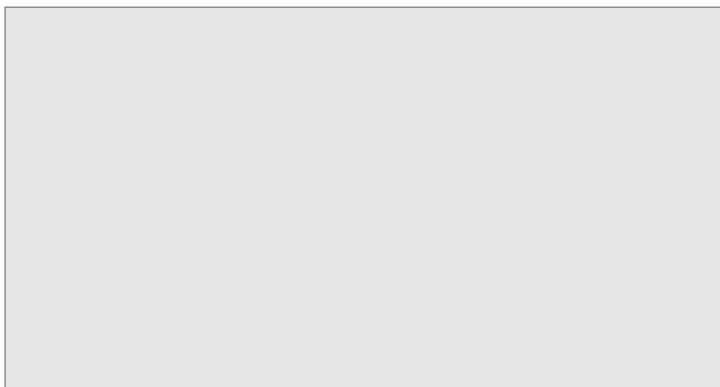
– Nem értem pontosan, milyen szerződésről beszélsz, mondtam neki. Hol az alku, hol a szöveg, hol az aláírás, hol az áldomás? Meg az áldomás poharat, az *ukkont* sem láttam, és nem emlékszem, hogy együtt ittam volna veled az Auerbach-pincében, ahol te tokaji bort hamisítottál.

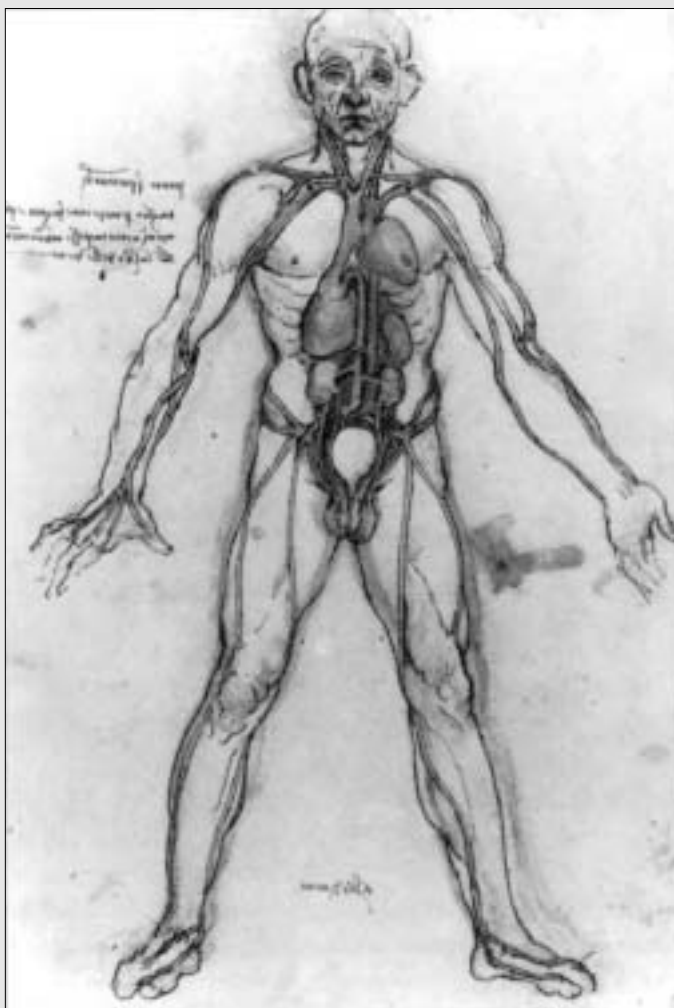
– Legalább azt ne mondd, hogy nincs aláírás! – kiáltotta ő. – Hogyan írod alá a neved, mióta te lettél Sandro Filipepi, vagyis Botticelli barátod után a Prieuré de Sion nagymestere? Ti azt hiszitek, hogy a Szerződés a Rosszal vagy a Jóval, az teátrális keretek között és egy pokoli vagy ünnepi pillanatban megy végbe. Nem, a szerződés általában hosszú, lassú emelkedés vagy süllyedés. Hajszálereken hatol be az életetekbe, észrevétlenül és könyörtelenül, miközben ti önfeledten rabságról és szabadságról beszéltek. Csak egy dolog menthet meg benneteket, de azt nem én fogom nektek megmondani. Különben is – folytatta most már higgadtan – téged okosabbnak tartottalak annál, hogy elhidd azokat az infantilis bohózatokat, ahol elképedve szemléli a pórnép, hogy valaki egy drámai pillanatban elhatározza, hogy holnaptól gonosz lesz, vagy hogy áldomást iszik Mefisztóval. Ezek a színképek csak arról szólnak, hogy a polgár hátradőlve megnyugtassa magát: ő ilyen ronda nagy alkut nem kötött, tehát ő végül is jó. Látod, ebben a pillanatban már süllyed is, vagy jobban mondva: hozzám emelkedik.

– Jó – mondtam én –, ennek az aláírás-ügynek utánanézek, mert azért nem szeretném, ha olyasmiben vennék részt, ami nem tudatosult.

Nem szeretnék úgy járni, mint a polgárok a politikával. Úgy vélve, hogy legyőztek egy előző hatalmi szerkezetet, nem veszik észre, hogy a metafizika ördöge már rohan is velük ugyanabba az irányba. Például a polgár képes úgy hitetlen és ateista lenni, hogy a hatalma megőrzése érdekében hitre és vallásra szólít fel. Hányszor láttam ezt Velencében! De hagyjuk a politikát, hoztam neked egy rajzot kiindulásul a boncoláshoz. Megrajzoltam az emberi testben a *vérerek fáját*. Elhatároztam, hogy ezután minden éjszaka hozok neked egy rajzot. Mert az ember alakját és tagjainak minden megjelenési formáját szavakkal nem lehet leírni. Fel is kell hagyni a szándékkal. A testet nem leírni, hanem lerajzolni kell. A lerajzoláshoz pedig boncolni kell. Ezért – jelenthetem neked – vettem tegnap egy embert. Szó szerint, nem egy hullát, hanem egy embert vettem. Hallottam tegnapelőtt, hogy lesz egy hulla a kórházban, ha bemegyek, elvihetem. Bementem, és még élt. Tudta, hogy megvettem, és fel fogom boncolni a testét. Intett, hogy beszélni akar velem. Zavartan ültem le az ágya szélére. Azt kérdezte, érzek-e iránta annyi részvétet, mint a madaarak iránt, amelyeket a piacon azért szoktam megvásárolni, hogy szabadon engedjem. Nem vallottam be neki, hogy ember iránt nem nagyon tudok részvétet érezni. Anyám halálos ágyán feküdt, de én még mindig felfirkáltam a naplómba, hány fillért költöttem rá. Szegény anyám – most mondom így, az álomban, hogy szegény – félig mór volt – tehát nem arab, hanem berber –, félig zsidó, vagy tán egészen az... Talán miatta lettem, ahogy ez a jólfésült ördög mondja, a Rend nagymestere. Mindig azt hittem, hogy saját megkerülhetetlen zsenialitásomnak köszönhető, és

most kiderül, hogy a dávidi vérvonal volt a döntő. Végül kiderül, hogy az ember csak saját esze okán még igazi összeesküvő sem lehet.

Visszatérve az öreg hullajelöltre, képzelj, Mefisztofelesalai, azt mondta, hogy olyan érzékenyen, a látás és értés olyan magas fokán boncoljam a testét, mintha Krisztus testét boncolnám. Mikor ezt meghallottam, szörnyű érzésem támadt, mint annak, aki észreveszi, hogy a gondolataiban olvasnak, sőt borzalmasabb, mint akinek belelátanak az álmaiba.

Ki lehet ez az ember? Csak nem ő az, akire méla egyházatyák azt mondják: testvérem Krisztusban? Vagy azt, hogy mindnyájan Krisztus kortársai vagyunk. Folyamatosan velünk történik a Nagypéntek és a Feltámadás.

Harmadik álom

Elkezdtem. Bemetszett a kés, a koponyabőrön megnyílt a hasadék. Egy egész éjszakán át dolgoztam, s látod, itt az első rajz.

– Látom – szólt a Lény –, szép rajz, könyörtelen. Halott rajzot készítettél egy hulláról. Jó úton indulsz. Neked a halált kell megtalálnod a halálban, a hús halálában.

– Miért gyűlölöd ennyire az emberi húst – kérdeztem.

– Mert meg akarom tudni, hogy az Isten miért váltott le bennünket ebben a Testben rátok – felelte, majd számomra meglepően így folytatta: – Én is üdvözülni akarok.

Na, erről a képtelenségről még álmomban sem nyitok vitát. Rossz belegondolni, hogy a Sátán megtérése hogyan roppantaná meg az emberi világrendet. Különben is idegesítő egy viccelődő ördög. Szeretném viszont már most megjegyezni, sokba fog kerülni neked ez az ügy. Tudod, milyen félelmetes érzés éjszaka bemenni a hullaházba, eltaliciskázni a kihűlt tetemet, amely már a rigir mortis, a hullamerevség állapotában van, és már megjelentek rajta a hullafoltok. Nem is tudom igazán, milyen önpusztító tudásvágy képes rávenni erre a Charon ladikját taszigáló tetre?

– A hübrisz, fiam, a tudáson keresztül megszerezhető hübrisz – mondta Mefi, és én egy kicsit megborzongtam, hogy fiának szólított.

Leonardo a naplónak

Nézz utána a régi egyiptomi mumifikálás előtti boncolásoknak és hogy mit jelent: Ua ne ua.

Majd így folytatta: – Attól nem vacogsz, hogy ennek tizedéért is, amit te csinálsz, másokat eretnekként megégetnének? Azon nem álméltkodtál, hogy milyen könnyedén kijöhetnél a börtönből, amikor homoszexualitással vádoltak?

– De hiszen ok nélkül – méltatlankodtam én.

– Ok nélkül? Milyen ok kell ahhoz, hogy valakit elítéljenek? A mindenkori hatalom mindig talál okot. Igazságszolgáltatásra és jogszolgáltatásra csak együgyűek apellálnak. Ha valaki a hatalmak útjába áll, nem menti meg semmi.

– Csak a szerencse – vetettem közbe.

– Amit te szerencsének vélsz, az a védettség – mondta ő, majd folytatta: – Van világi és túlvilági védettség. A világi például az, ha egy család az asszír kereskedő hercegektől eredve a velencei dózsékon át, lombard arisztokracián keresztül az angol királyi házig egy származási vonalon elpusztíthatatlan. És van a te eseted, a beavatott védettsége. Ezért engedhetsz meg mindent magadnak. Egy prúd korban kötélrancos eleganciával egyensúlyozgathatsz a szexualitás másoknak tabuvá tett határain. Úgy festhetsz eretnekséggel kacérkodó képeket, hogy nem üldöznek érte, hanem ünnepelnek. Bátrabb vagy, mint a Borgia pápa. Ő csak földi vérfertőzést követett el.

– Megdöbbenesz – szóltam közbe. Melyik képekre gondolsz?

– Tudod azt te! Ki van az Utolsó vacsora-képeden Krisztus mellett, és Keresztelő Szent János miért férfi-nő, s mi az az istenkísértő mosoly, amikor felfelé mutat az ujjával.

Na jó, ezt nem is hallgatom tovább, inkább felébredek.

Még elmosódva hallottam: – Hiába me-ne-külsz, me-ne-te-ke...

Ez félreérti teljesen a Keresztelő Szent János-képet. Úgy látszik az ördögök és kritikusok a képek és az életük mellett élnek.

Negyedik álom

– Látom, viccelődsz – szólta a Lény. – Azt hiszed, nem vettem észre, hogy becsempészted a rajzaid közé a Golgotát, a kereszthalál hegyét. Ne-hogy azt hidd, hogy ezzel a trükkel ki tudsz térni köreimből. Tudod, mit jelent a Golgota szó? Arám nyelven, ahogy Krisztus is beszélt, a gulgólet-gulgóta szó jelentése a koponya. És azért kapta ezt az elnevezést, mert ezen a később elhíresült hegyen temették el az első embert, Ádámot. Ezért mondta az öncsonkító Origenész, hogy Jézus vére Ádám koponyájára hullt, mikor halálakor megrepedtek a sziklák. Innen már könnyen kitalálhatod, hogy ki a koponyavirág, és hogy a fejkultusz milyen mély rétegeit birizgálja az emberi szimbólumtörténetnek, Ádámtól a szabadkőműves beavatási rítusok félelmeteskedő koponyájáig.

– Megengedhetnéd nekem, nekem, akit még Ádám húsa ruház (3), azt a kicsinyes földi örömet, hogy megtréfáljak egy bukott anygalt.

Leonardo a naplónak

Mefisztó = hazugságszülő

Álmomban majdnem tisztán értettem azt is, amire a Lény csak gondolt, és úgy hiszem, ezt ő nem tudta. És azt sem vette észre, hogy a 25. oldalon lévő rajz nem koponya. Úgy látszik, az ördögnek nincs térlátása. Pedig láthatná, hogy ez a rajz már csak a koponya allegóriáját ábrázolja, a legnagyobbat. Ez a koponya alakú hegy a Golgota. Egy kőhegy, amely éppen virágot készül szülni, golgotavirágot... Ha megfordítod a rajzot, láthatod, hogy ez a virágszülő kő. Ilyen virág szokott kihajtani magasan a katedrálisok falából két kő közül, és zöldell, mint a szerelem, mint az ifjúság, elpusztíthatatlanul. Hogyan kerülnek oda, mi élteti őket, nem tudod. Csak léteznek zöld anygalként. Átkarolják az ódon falakat, és ha egy kis szellő kél, zengésbe hozzák a katedrálist, s felhangzik a kő-gregorián.

Isten ilyenkor közelebb van hozzánk.

Így megfordítva a kő megszűli a virágot

– Megengedem, csak azt ne feledd, hogy én nem a túl kevés, hanem a túl nagy tudásomba buktam bele.

– Na, ezt jól ismerem – szóltam. – Velencében láttam ilyen agyasbubukat. Azt hitték, a politikához elég csak a száraz tudás és a könyörtelen cselekvés. Belebuktak, mert a politika akármilyen sötét is, azért stílus is, és játék. Sőt, néha megértés és megbocsátás. Néha érdemes úgy meglepni ellenfeleinket, hogy nem meggyilkoljuk, hanem megszeretjük őket.

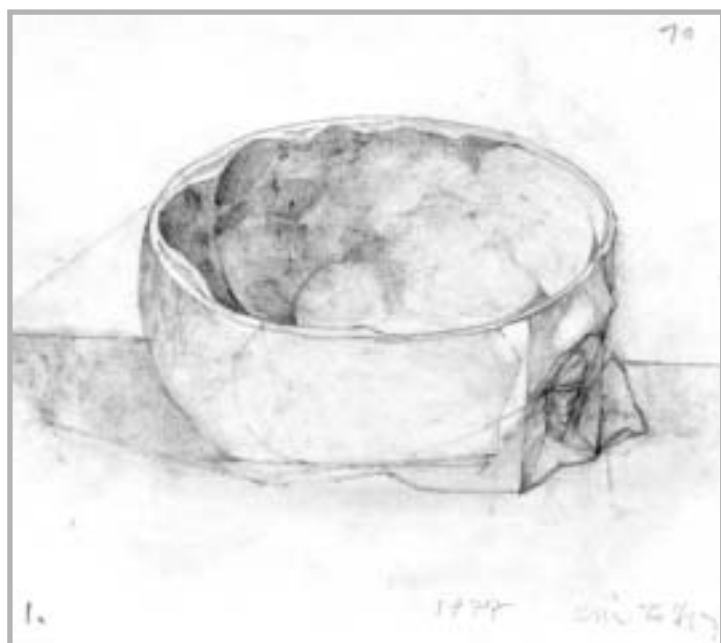
– Jó, hogy mondd – szólt cinikus hangsúllyal a Lény. – Ezt a kegyes cselekedetet gyakorolhatnád te is Michelangelo barátoddal szemben.

– Miért nem őt választottad! – csattantam fel, – ő gyakorló módon is szereti a másságot, nem csak lelki homoszexuális, mint én.

– Azért nem, mert hisztérikus, és az ördög se kedveli azt, aki ennyire hasonlít rá – mondta mosolyogva. Nagyon nem tetszett a mosolya.

– Látnod, lefűrészeltem a koponyáról a fedőt, a kálváriát. És most nem nyitok vitát arról, hogy miért nevezik kálváriának ezt a lefűrészelt koponyacsészét, mert a végén odajutunk, mint beavatottságban tetszelgő öregasszonyok okkult teadélutánjaikon, mikor rájönnek a nagy közhelyre, hogy minden mindennel összefügg. Kiemeltem az agyat, s így föltárult ez a csont-kehely-metszet teljes szépségében, mint egy alvó szkarabeusz-bogár. Tudod, milyen érzés egy emberi agyat tartani a tenyeredben, és nem remegni. Ha kibírod, valami rejtett üzenetváltás árad a két agy között. Ilyenkor képes vagy mindenre gondolni, minden lehetöre és lehetetlenre. Ilyenkor egy élő anyag, amely lágy, rugalmas és nedves, tart a kezében – mit is? Egy halott anyagot, amely még lágy, rugalmas és nedves. Tehát még élő. Élő, mert a nem élő anyag kemény, merev és száraz. Az ilyen helyzet kaput nyit, átjárást világokon, és vitorlát bont; a világok hajója az agy. Ilyenkor világokat teremtető hatalmat képzelek az agynak. Például azt, hogy ha elég sok ember élne a Földön, mondjuk egy elképzelhetetlen nagy tömeg, mint néhány milliárd, és ezek egyszerre gondolkodnának valamire, az egyszer csak anyagi valóságában is megjelenne.

– Mondtam én az Úrnak – szólt a Lény –, nem kellene ekkora tudást és ilyen pimasz szabadságot adni az embernek. Először csak kisebb isteneket teremt, majd megkísérti a Teremtőt is.

Ötödik és hatodik álom

– Lásd, elhoztam neked a fejet. Jobban mondva a rajzot a fejről. Az ötödik csigolya alatt lett elválasztva a testtől. Minden igazi hóhér tudja, hogy a gyors halálhoz ez kell, és egy igazi hóhér nem szadista, mint a hataloméhes politikusok. Ismerték ezt a pontot a fejkultusz beavatottjai is. Szalóme így rendelte meg Heródestől Keresztelő Szent János fejét, és a kegyetlen Heródes ezt az egy dolgot remegve teljesítette. Tudta, hogy mekkora jelentősége van a zsidóknál a fejkultusznak, és ő, a nem zsidó – atyja idomeus, anyja nabateus volt – rettegve avatkozott bele a zsidók misztikus titkaiba.

– Állj – szólt a Lény –, mindig megdöbbsz, hogy ti, földiek milyen szerelmeses kéjjel mozogtok a szellemi titkok birodalmában. Sosem volt, sosem lehető szimbólumokat kreáltok. Szerintem még az Öreg is csodálkozik agyatok leállíthatatlan gondolati burjánzásán. A földi vegetáció – amit még nekem is el kell ismernem, nem akármilyen tenyészet – eltörpül a mindenséget pásztázó agyatok leleményesen beteges, máskor kristálytisztá tobzódása mögött. Agyatok teljesítményével vélhetően minket, lázadó angyalokat akart megalázni az Úr!

– Nyögd ki, mit akarsz! – bátorodtam fel az elhangzottakon.

Még ebben a titkos naplóban sem beszélhetek a legtitkosabb fejről, a Baphometről. Őrizzen még téged az idő Abufihamet.

– Csak azt – felelte ő –, hogy legalább nekem ne tarts misztikum-történeti kollokviumot!

– Miért ne? Jó lenne tudni például, mi az igazság az ősbűn ügyében. Mintha az ember abban mellékszereplő lett volna. Főleg, ha igaz, hogy ti, bukott angyalok, tiportatok bele az Isten virágoskertjébe, a Paradicsomba, elhálva a földi asszonyokkal. Nem ettől a tettől zavarodott meg az emberi agy? Az ember, aki addig csak a mindenség együgyű kis virága volt.

– Kacagnom kell! Hát együgyűek, azok vagytok, de hogy kisvirág, hát mondhatom, büdöske.

– Mielőtt halálra kacagod magad, jut eszembe, azt ígérted, hogy mindent megkérdezhetek. Mondj akkor, légy szíves, néhány keresetlen szót arról, hogy is volt ez az elhálás?

– Nem volt semmilyen elhálás. Ezt is ti találtátok ki – mondta ingerülten –, hogy fölkapaszkodjatok az angyali rokonságba. A valóság az, hogy elkezdtétek egymást enni, egymás agyát enni, és ettől az agykannibalizmustól belobbant az agyatok.

– Zseniális, konzseniális, mivel sátáni az ötlet – válaszoltam. Egyszerre vág a múlt és a jövő felé. Egy racionális magyarázattal elfed minden gyanús beavatkozást, és elővezet egy újabb ördögi csábítást: ha még okosabbak akartok lenni, akár olyanok, mint Isten, akkor fogyasszátok egymás agyát. Lehet hagymásan, mint a vért, gourmandoknak szarvasgombával, és ki is lehet rántani. Sőt egy rejtett „békeüzenet” is benne

Miről szólnak Énok könyvei? Kik voltak a nefilimek?

sejlik: ne egymást egyétek, elég, ha csak egymás agyát fogyasztjátok. Vegetáriánus ember agya tisztább, többet ér. Nem fogyasztott moslékot.

– Jó-jó-jó, hagyd abba, beszéljünk inkább a fejről. A végén úgy egymásba folynak itt a zavaros álmok, hogy nem tudom, én álmodlak-e téged, vagy te engem, vagy mindkettőnket Krisztus a pokolban, ahová éppen most szállott alá, kellő riadalmat okozva. Három napra. Három napom van, hogy amíg ő a poklot járja, én járhatom szabadon a Földet. A Föld védelem nélkül van, mint erőterétől megfosztott, sodródó úrhajó. A Föld egyedül van, három napig templom nélkül. Most nem használ az ima, nem működik az áldozat. Most enyém lehet. Csak hol ragadjam meg? Nincsen más megoldás, csak ez a Test itt, a Sírban, és amit mondtott, hogy rombold le ezt a templomot, és három nap alatt újjáépítem. Miért nem egy perc alatt, miért nem egy év alatt, miért pont három nap? Mit számít nekünk, időnkívülieknek az idő? Mi ez a talány? Csapda lesz ez, többszörösen is. Miért ragaszkodik ehhez a földi testhez? Elmálló, elrothadó, elporló földi testhez, a húshoz, a csonthoz. Elszabadult agyú kérész-lények sorsához. S mi ez a felszólítás, kihívás, szinte csábítás, hogy rombold le. Nekem reklámozza a rombolást! Ez csapda a nagy lebontónak, aláaknázónak, szétszedőnek, szétszerkesztőnek. Nekem, aki a Nagy Oldozó vagyok, aki csak oldozni tud, de kötni nem. Mindig oldozni, soha áldozni. Ez csapda. Maga az a három nap. Ez a parányi földi idő. Maga az időbe szorítottság. Mindig azon csodálkoztam, hogy az emberek nem őrülnék bele percnyi létük tudatába. Ja, a Megváltás ígérete, a Nagy Mákony. De hát éppen ezért vagyok most itt. Egy jó gondolat, egy bátor tett, és a Megváltás elmarad. Csak ez a három nap ne lenne, és ez a fon-

Hogyan is írja Jan van Ruusbroec: Az örök ország élő Paradicsomából sarjadó termékeny hajtás Isten kegyelmének fénye.

toskodó toszkán gazember, aki hol tanítóként, hol tanítványként néz rám. Lehet, hogy húzza az időt. Sejthet ez valamit, mire kell ő nekem? Sejthetik az emberek, mire kellenek ők nekem?

– Ne pazaroljuk az időt – szóltam a méléző Lényhez. – Telnek az álmok, most is vagy két-három álmot átálmodtunk. Így nem leszünk mások, csak csacska álmok álmodói. Ködország ködlényei, pántlikás ködevők. Nem a dolgokról való tudás gyarapszik, csak a fecsegés. Olyanok leszünk, mint manapság Velencében a politika. Térjünk vissza a fejhez. Minden komoly gondolkodó úgy hitte, hogy a fej Istentől eredő testrész. Bár, ha elfogadjuk a teremtés-történetet, melyik testrész nem az? Mindenesetre a fejnek kiemelt jelentősége van az emberi kultúrtörténetben. Minket is nagyon foglalkoztat szabadkőműves óvodánkban, a Prieure de Sionban, a Bafomet, a nagy fej kérdése. Szegény templomosokat ebben az ügyben cserben hagytuk, vagy az is lehet, hogy elárultuk, ha jól olvasom titkos iratainkat. Böngészéseim közben nemrégiben találtam egy anyagot arról, hogy amikor Gerbert de Aurillacot Rheims érsekévé szentelték, megeskették a következő tételekre: 1. Hisz a házasságban. 2. Fogyaszt húst is. 3. A Gonosz nem a Teremtőtől független lény. 4. Nem imád titokban fejet. Kimondva, kimondatlanul ez az eskü a bogumil eretnekség elutasítása. De a lényegesebb az, hogy ez a Gerbert II. Szilveszterként az ezredforduló pápája lett, és egy azóta is titkos nagy alku kötött a magyarok, a hungarusok királyával. Az alku lényege az volt, hogy visszaadja nekik a kis Pipin által elrabolt koronájukat cserébe azért, ha Magyarország mentes lesz a zsidóüldözéstől, és befogadja őket. Az irat szerint egy levágott fej volt a birtokában, amely tanácsot adott neki. Ez

Languedoc, te rejtett Grál-ország

a fej János feje volt, amit Heródes hozott magával, amikor Dél-Franciaországba száműzték. Magával hozott még iratokat is a jeruzsálemi templomból. Ezeket olvasva indultak el a templomos lovagok alapítói Jeruzsálembe, keresni a frigyládát.

– Állj meg, mester – szólt Mefisztotelesalai –, ha ezt te elmondod valakinek, nem az lesz a legnagyobb baj, hogy megégetnek, hanem hogy hülyének néznek. Megsúgom neked, hogy ez a ti kicsi, nagyon egy tudati síkú világotok nincsen felkészülve arra, hogy más világokról is mesélj neki. Talán csak majd a 2000. év után. Talán. De lásd, én tartom az alkatot. A fejkultusz atlantisi hagyaték a földön. Egyiptom mentette át, majd onnan Ehnaton-Mózes a zsidókhhoz. Hirám Abifban testté is vált a mítosz. Majd Languedoc őrizte a titkot, amit aztán ti, templomosok, jobban mondva ti, a templomosok háttérrendje vittetek tovább, amikor Bernát, a Clervauxi megkeresztelte és krisztusivá írta át a rendet. Amikor ti azzal a nagyon szép Fülöppel szövetkezve elárultátok a templomosokat, továbbmentettétek a fejmotívumot, ami nem más, mint a történelmek szerint felépített, beavatott személyek sorozatának okkult ábrázolása. Most te vagy a Fej, vagy amit ezoterikusan a fej jelent a földön. Nemso-kára eljön hozzád Nürnbergből egy fiatalember. Be kell avatnod a múltba és a jövőbe. Nektek adatik meg, hogy összekapcsoljátok a rózsát és a keresztet. A Fejet most váltja le az egyesült rózsza és kereszt, és Róma ebbe beleremeg.

– Mi az, hogy most én vagyok a Fej? Lepjél meg azzal, hogy kimondod: az emberek itt, a földi létben úgy is hordozói lehetnek ügyeknek, hogy közben fogalmuk sincs róluk. Ez megalázó, hogy nem tudják, de teszik.

– De te tudod – szólt a Lény.

Hetedik álom

– Járt nálam tegnap egy fiatalember, Albertus Durerus.

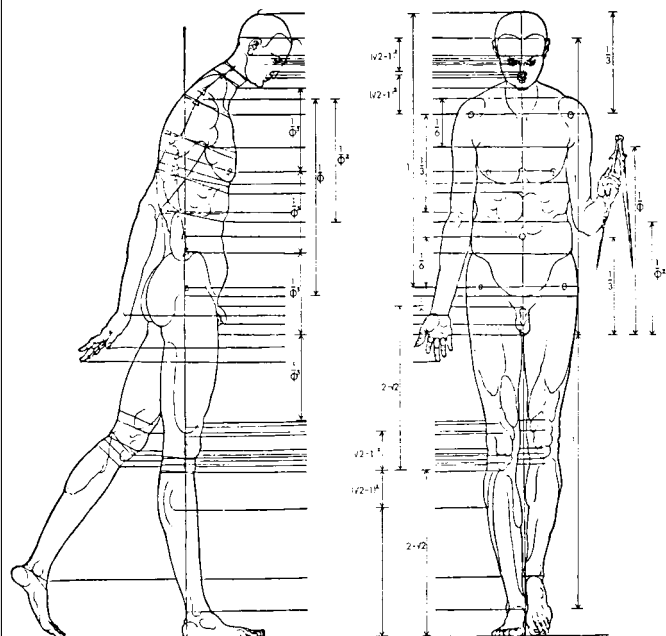
– Tudom, én küldtem – szólt a Lény.

– Nürnbergből jött. Az apja magyar volt, a neve is a magyar ajtósi szó német fordítása: Tüerer. Mutatta a rajzait. Megdöbbsentem, így rajzolni, ahogy ő, senki sem tud a világon, de ezt nem vallottam be neki. Pontosan és szépen beszélt a művészetről, úgy, mintha tőlem tanulta volna. Kifejtette, hogy a helyes arány adja a szép formát, nemcsak a festményen, hanem minden dologban, ami csak élénk tárul. Mélyen vallásos ember. Meggyőződése, hogy a festés művészetét az egyház szolgálatába kell állítani. Szerinte a festészet megmutatja Krisztus szenvedését, és megörökíti az ember képmását halála után. Mindig ilyen szép, komoly fiút szerettem volna. Okosat és istentisztelet, olyat, aki helyettem is tud imádkozni.

– Lám, lám, így váltják egymást a gnosztikus és az agnosztikus nemzedékek a világban együgyű unalmassággal – szólt Mefisztotelesalai, de itt inkább a Salai fele, az irigy. Az irigység pedig maga a halál. Mégiscsak a sátán irigysége szülte a halált.

– Számomra a legfájdalmasabb tétel, amit Dürer felvetett, az volt, hogy a mi szakrális geometriánk megroppan a művészetekben. Dürer azt

A hermelin inkább meghal, minthogy bepiszkolódjon.

fejtegette, hogy olyan változás előtt állunk a képzőművészetben, mint a matematikában akkor, amikor felfedezték a nullát. Én megjegyeztem, hogy azt már a sumérok is ismerték és a hinduk is. Albertus közbevetette, hogy az a régi nulla más nulla volt, mert például a nullát nem is jelölték, csak vesszőt használtak. Nem lépték át azt a filozófiai ellentmondást, hogy ha a semmit valamilyen szimbólummal jelöljük, akkor az azt jelenti, hogy létezik. Szabad-e létezővel nem létezőt jelölni? Vagy ebben a pillanatban jelenik meg a hazugság a világban, vetettem közbe. A mi latin nulla szavunk jelentése: a semmi vagy senki. Ezt a senkit az angol *nobody* szóval fejezi ki, és eredetileg a test nélkülit, az ördögöt jelenti. Lehet, hogy a nullával a számokon keresztül az ördög hatolt be a földi Paradicsomba? Lehet, hogy a nulla az ősbűn?

– Abbahagyni a kreténkedést – szólta közbe a Lény. – Egymást álmodjátok és velem viccelődtek. Tudjátok, mi a ti ősbűnötök? Ez az agyament emberközpontú fontoskodás. Azt hiszitek, valaha is lehetett olyan döntések, amellyel befolyásolhattátok a Teremtést? Mi egykor, fénylő angyalok, egyetlen egyszer próbáltuk, és hova jutottunk?

– De ha ennyire nem fontos az ember, akkor miért lett emberré Krisztus? És miért akarod Te is most megismerni Krisztus emberi testének titkát? – vetettem közbe.

– Ra-Hoor-Khuit.

– Na, ezt azt hiszem, jobb, ha nem kérdezem meg, mit jelent. Mi csendesen beszélgetünk itt fiatal barátommal, és akkor ilyen hörgésekkel meg lehet szakítani a dialógust, a szellem szép idejét. Különben, ha

Mit akar közölni a végtelen eleven szám?

hallgatsz, könnyebben szabadulsz, mert mindjárt visszatérek a test boncolásához, csak előbb elmondom, hogy még egy érdekes dolgot említett ez az én Albertus barátom. Azt, hogy arabul, németül és magyarul ugyanaz a szó fejezi ki azt, hogy nulla: ez az arab *zifr* szó. Ez németül a Ziffer, magyarul a cifra. Mesélt apja gyönyörű pentaton káromkodásairól, amelyben úgy szedte rímbe az élet zaftos dolgait, hogy Isten nevét sohasem vette hiába, de a cifra szó mindig szerepelt benne. Például így, hogy czifra bestia... Lehet, hogy ezek a hungarusok igazi istenhívők, mert nem az Istent szidják, mint más naiv népek, hanem a semmit, az ördögöt. Többet meg kellene tudnom ezekről a magyarokról. Mátyás királyuk úgyis képet rendelt tőlem. Levelet írok szegény, eretneksége miatt Itáliából elüldözött Galeotto Marzio barátomnak, tájékoztasson engem erről a furcsa népről.

De visszatérve a lényegre: Dürer azt mondja, nagyon nagy változás előtt áll a világ szellemileg. Ezért kánonba kellene rögzítenünk aritmetikai, geometriai, antropometriai tudásunkat a harmóniáról. Rögzítenünk kellene azt, ami elsüllyed, hogy egyszer majd megint felemelkedhessen. Nem vagyunk olyan naivak, hogy azt reméljük, meg lehet állítani a zuhanást, de szellemileg képesek vagyunk kitalálni azokat az emeltyűket, amelyek működésbe lépnek, ha a világ a hatás–ellenhatás beteljesedett idejében emelkedni akar.

Dürer ekkor elővett két rajzot, amelyen felállította az emberi test kánonját.

A körforgás az örök élet titkának a kinyilatkoztatása?

Rajza szép volt, pontos és meggyőző. A $\sqrt{2}$ kifejezést nem értettem pontosan, de majd Luca Pacioli barátommal megmagyaráztam. Különben biztos, hogy tiszta arányokkal dolgozik. Én is erre jöttem rá Vitruvius segítségével. Sőt, gondoltam, megviccelem a fiút, és bemutattam neki a következő, egymásra csúsztatott két rajtot, ezt a pitagoreus arány-mindenséget, amely az 1 az 1,25-höz arány bázisán épül. (4) Majd csendben megjegyeztem: Minden arány, amit Isten a természetben kinyilatkoztat, megtalálható az emberi testben.

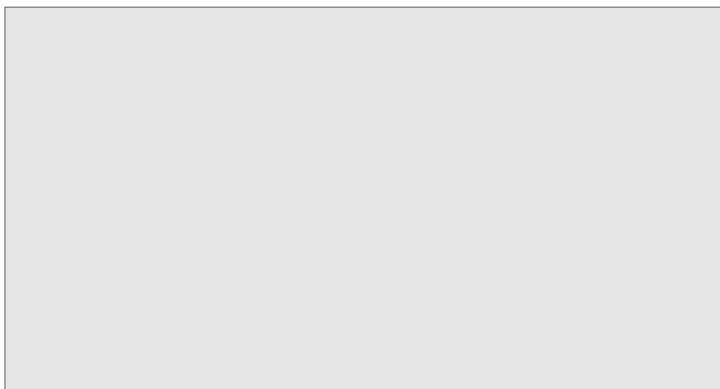
– Félek, hogy már megintcsak az én időmet mulatod, és ezen a furcsa arányszépelgésen túl nem haladsz semmire – szólt közbe Mefi.

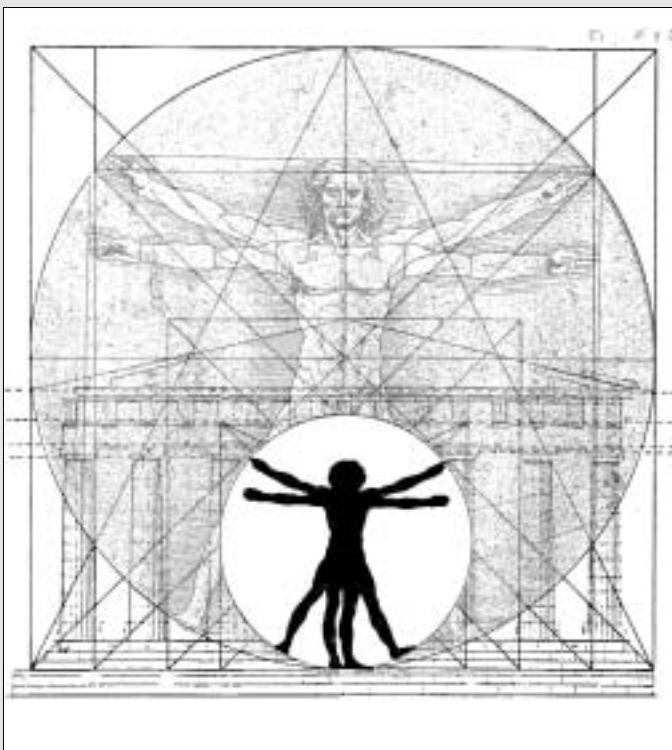
– Tévedsz, és vedd tudomásul, hogy még az ördög türelme is teremhet rózsát, vagy legalábbis rózsakeresztet.

Az előző éjszakákon túl előreszaladtunk a boncolással. Már a belső dolgoknál, a föltárt koponyánál jártunk, úgy, hogy nem tettünk különbséget az élő test és a halott antropometriája között.

– Mi a lóf... különbség lenne?! – vágott közbe megint türelmetlenül.

– Például, ha valaki letérdel, magasságának egynegyed részét veszíti el, viszont a hulla nem tud letérdepelni – válaszoltam. – Ebből már adódik is két tanulság: addig térdepeljünk le, amíg élünk. Valamint az, hogy ha imához térdepeljünk le, nem az a lényeges, hogy mennyivel csökken a testünk magassága, hanem hogy mennyivel nő a lelkünké. Na, ennyit megérdemeltél a közbeszólásodért, de a lényeg az, hogy tényleg más a hulla antropometriája, mint az élő emberé. Hoztam neked néhány rajtot (lásd a 27., 29., 31., 33. oldalon), amelyekből az sejlik föl, hogy a halál-

Egymásra kellene másolni a Parthenon és az én etalon-emberem kicsi és nagy képét.

ban megnyúlnak a testrészek. Nézd, milyen hosszúnak tűnik a kar (a 27. oldalon), pedig be van tartva minden arány. Hasonlítsd össze akár Dürer kánonjával, akár csak Te magad húzd fel a vállad, és nézd meg, meddig ér az ujjad. Látod, rendben van.

– Elég, a végén még marionett-figurát csinálsz belőlem, te csaló széplélek! – kiáltott fel a Lény.

– Kapisgálod – vágtam közbe. – A szépségben jelen van a csalás. Talán az érzékcsalás, mely a hazugság által leretszelt, különben kinyithatatlan ajtókon egy áldott pillanatban átvezet, és ott csak fény van, fény, und mehr Licht, und Merlin...

Tizedik álom

– Látod, itt vagyok megint. Most valami olyan érzésem van, hogy már nem Te idézel, hanem én idézlek. Elragadott a feladat, fogva tart. Itt egy rajz megint a halál antropometriája sorozatból. Most jut eszembe, mekkora megdöbbenést váltott ki Mantegna, amikor így befordította Krisztus testét a térbe. Profán, brutális perspektíva, de nagyon hatásos. Mindent legyőz a látáspont ereje. Így láttatni egy erős, halott, de csak földi királyt lehet. Lehetséges, hogy Mantegna nem hitt a feltámadásban. Őt kellett volna választanod, nem engem. Én sem hinni, sem nem hinni nem tudok. Én azt sem hiszem, amit kiszámolok, amit megérintek. Még hitetlen Tamásnak sem lennék alkalmas. Én mindent csak tudok, tudni akarok. A hitről is csak tudni akarok mindent. Istent is tudni akarom, mert ha csak hiszem, félek, hogy a tudatom játszik velem. Ha nem tudom biztosan, hogy van halál utáni élet, akkor félek, hogy csőbe húznak.

– Minden ember egyforma, de te nagyon hülye vagy – szólt közbe az Arc. – Arra nem gondolsz, hogy ha tudod, akkor meg vagy öngyilkos leszel, vagy elkényelmesedsz?

– Az lehetséges, de mégis kellene a meggyőződés a tudás által. Bár az is lehet, hogy az igazi tudás, a gnózis, nem más, mint azonosság a mozdulatlan Istennel, túl Jahvén, túl a Demiurgoszon. (5) Innen nézvést a tárgyilagos, fölényeskedő tudóskodás bűnös menekülés a hit elől.

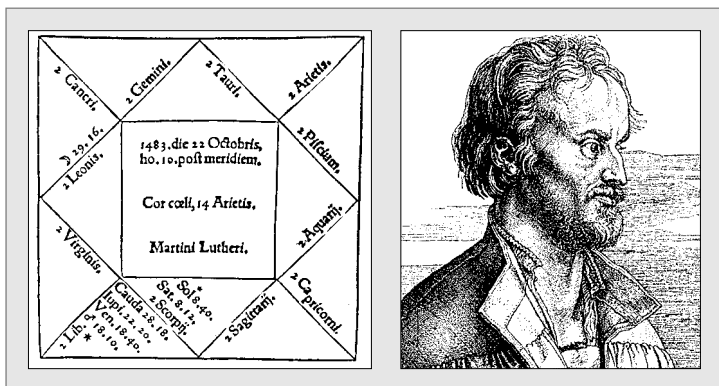
A beavatás nem misztikus történet. Benne a papi művészet és a királyi művészet egyesül.

Tizenegyedik és tizenkettedik álom

Dürer tegnap elutazott. Nagyon sajnálom. Sok mindent megbeszélünk, sok feladatot elvégeztünk, néhány jó tervet szőttünk. Megegyeztünk abban, hogy ha nem lesz morális megtisztulás a világban, egyre mélyebbre süllyed a mi szakrális geometriánk, és ez a lecsúszás még mélyebbre taszítja a morált. Egyetértettünk abban, hogy ha az egyház, a vallásos élet nem újul meg, nincs esély, a nép elvadul. Egy tisztító vallásos mozgalmat kellene kezdeni Róma ellen. Róma ma bűnben fetreng, semmi jó nem várható onnan. A spanyol Borgiák után kiüresedett szellemben és szakralitásban. Úgy néz ki, mint egy halott test, amelyen a fejről lefűrészelték a kálváriát. Kiszedték az agyat, üresen tátong. Megjelenik benne a négyoszlopos ötösség üres kísértete. A legrejtettebb, legfontosabb földi képlet üresedett ki. Bárki bármivel betöltheti.

– Nem bárki, csak én – szólt közbe a Lény. – Ezért kellett Dürerrel találkoznotok. Szerintem is át kell alakulnia az egyháznak. Modernizálódnia kell. Figyelembe kell vennie az új idők új szavait. Oda kell figyelnie az ifjúság igényeire. El kell ismernie a tudomány eredményeit. Követnie kell a kor szellemét.

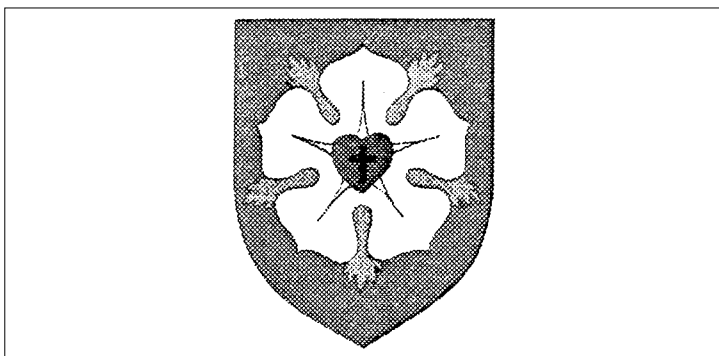
Mennyi közhely – gondoltam magamban. Úgy látszik, az ördög nemcsak a részletekben, hanem a közhelyekben is bujkál. Mi az, hogy követni kell a korszellemet? Egy kóros kor szellemét például tilos követni.

– Szóval arról beszélünk Alberttel, hogy új mozgalmat kell alapítani. Mesélt nekem egy fiatalemberről, akit Martin Luthernek hívnak, és nagy dolgokra lenne képes. Megrajzolta nekem ennek a férfinak a horoszkópját, és mutatta, hogy a Nap és a Szaturnusz konjunkcióban van a Skorpióban, ebből lesz valami világrengető. Mikor látta, hogy mosolygok a horoszkópukozán, még hozzátette, hogy van mellette egy olyan ember, egy Melanchton nevű, akinek lerajzolta az arcát, hogy megértsem: az ilyen arc fel tudja forgatni a világot. Tényleg nagyon furcsa arc volt. Az az arc egy Trockijé; de hogy ez a név az álom időutazásának melyik szintjéről került elő, azt nem tudom.

– Tetszik nekem ez két ember – szólalt meg Mefisztotelesalai. – És most ti is tetszetek nekem. Látom, nem hiába hoztalak össze benneteket.

– Tévedsz! – szoltam közbe indulatosan. – Ez új, tiszta mozgalom lesz. Ezt nem csavarod ki, mint Rómát. Ebben a világ két legnagyobb, legtisztább szimbóluma fog találkozni, a kereszt és a rózsa. Ezt Dürerrel is megértettem. Ő meg is rajzolta Luther címerét. Benne körülöleli a keresztet a rózsza. Közben el is felejtettem megmutatni a másik rajzot. A ki-zsigerelt disznó mintájára feltárt testet. Micsoda két üresség: a kinyitott, kiürített koponya, és a nyitott, üres has, a mellkas üressége. Milyen kiszolgáltatott a testünk, amikor Ádám húsa elmúlni indul.

Csak azt tudnám, min mosolyog a Lény. Az esetlen testen vagy a rózsán és a kereszten?

Tizenharmadik, tizennegyedik, tizenötödik álom

Ha babonás lennék, most félnék a tizenhármasszámtól. Különb az álomban mást jelent még az együgyű babonásoknak is a 13. Nekem csak egy szám. Helyi értéke van, azon túl semmi. Bár éppen ehhez a számhoz fűződik az egyik legnagyobb történelmi fordulat Európában. A péntek tizenharmadika azóta szerencsétlen ómen, hogy Szép Fülöp parancsára 1307. október 13-án, pénteken az összes megfogható és Franciaországban tartózkodó templomost letartóztatták.

– Ebben nektek is volt némi szerepetek – szólt közbe az elősejlő Lény.

Vélhetőleg arra utalt, hogy a templomos rend mögötti titkos szervezetnek kényelmetlenné vált a fékevesztett hatalmú rend, amely úgy kezdett működni, mint egy szupranacionális nagyvállalkozás, és félő volt, hogy elszakad attól a titkos küldetéstől, amiért létrejött. Én, mint a titkos rend Prieur de Sion tizenkettedik nagymestere, ismerem, de senki-nek el nem mondhatom a döntést, amellyel a felfuvalkodott és végsőkéig eladósodott Szép Fülöpöt eszközként használtuk az ügyszó.

– Bravó, nekem tetsző, szép munka volt – szólt közbe Mefisztotelesalai.

– Nekem így visszamenőleg sem tetszik. Sok volt benne *a cél szentesíti az eszközt* immoralitásából. Szent emberek pusztultak el méltatlanul.

Leonardo a naplónak

Mennyit fognak még erről a templomos ügyről összevissza beszélni

nul. A templomos rendből kilépett árulók, pribékek tobzódtak a bosszúban. Kimunkált formában jelent meg a koncepció per és a terror. A rend nagymesterét hatalmas tölgyfaajtóra szegezték, keresztformára, mint Krisztust, és csapkodták az ajtót.

– Aztán meg lepelbe borították, és ebből lett a torinói lepel – vihogta az Arc.

– Ezt te mondd. Én a Savoyai-ház kérésére megvizsgáltam, sőt készíttettem is egy másolatot. Sok bizonyosságot találtam, és sok kétely merült fel bennem. Tényleg, hol a Test és hol a Sír? Szeretnék néhány dolgot megvizsgálni.

– Most nem lehet – szólt a Lény. – Te nem hiszel a számok babonájában, de azért a számok misztikája sok mindent fogva tart a Mindenségben.

– Jó, akkor játszunk ebben a szövegösszefüggésben. Én úgy tudtam, hogy a tizenhármas szám a Sátán birodalma. Szolgád, Júdás, árulásáért lett a tizenharmadik, a kirekesztett.

– Persze, így van. Éppen ezért miért képzeled, hogy ezt a fejedelmi pillanatot a te hallucinogén tréningedre fecskérelem. A tizenhármas szám átjáróján a világ legfontosabb ügyeibe hatolhatok bele. Főleg ebben a soha vissza nem térő pillanatban, amikor a világ három napig templom nélkül van, amikor olyan távoli Istentől az ima, mint Antikrisztustól a megváltás.

– Elnézést akkor, hogy oly üdvös munkádban fenntartalak, de te sürgesz. Miképpen ismerem meg a Testet, ha rejtegeted? Nézd, én most is

A torinói leplet nem vagyok képes megérteni. A másolatom egy felületes külső szemlélő számára tökéletesnek tűnik.

hoztam rajzokat, és megosztom veled egy megfigyelésemet. Képzeld, a női hullák hason fekszenek a vízen, a férfiak pedig háton. Mitől van ez?

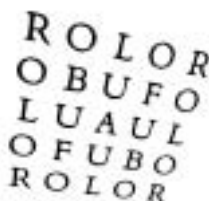
– Na elég! – szólt türelmetlenül a Figura.

– Azt hiszed, viccelek? – mondtam. Szerintem ennek antropológiai oka van.

– Miért büntet engem így az Úr, az egyszerre létező és nem létező, hogy veled bajlódok! – förmedt rám Mefi.

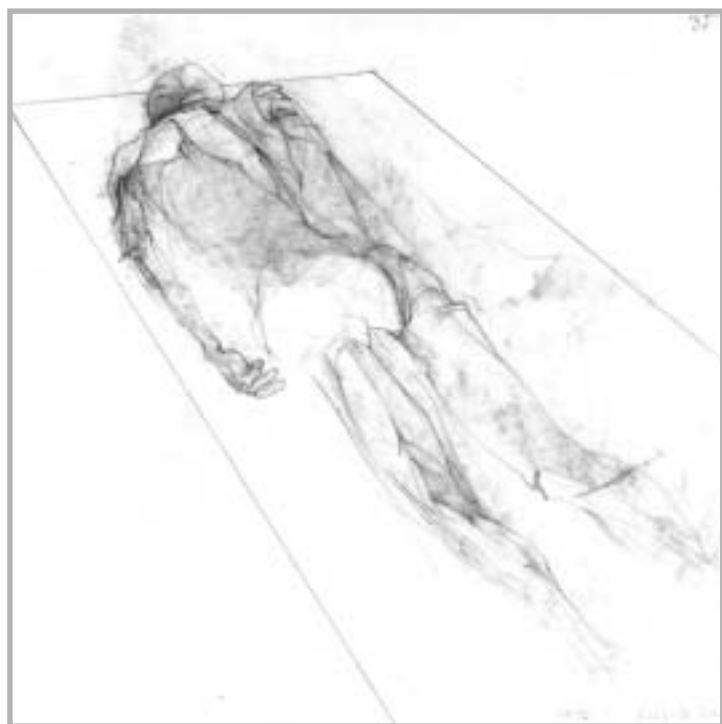
– Úgy vélem, nagy oka van annak. Te most készülsz 19-re lapot húzni, és azt hiszed, hogy az Isten is szerencsejátékos. Szóval itt vannak a rajzok. Így nézünk ki kiterítve, amikor már mindnyájan egyformák vagyunk. Fejtől lábig, lábtól fejig kiterítve. Ha nézed a rajzot így, ha látod a testet így, felnő benned a kétségbeesés.

– Bennetek, de nem bennem, én szabad szellem vagyok, enyém a Mindenség, a Szabad Kezdeményezés Mátrixa.

Ha te ezt nem érted, akkor lehet, hogy ti, emberek mind egyformák vagytok, de te nagyon hülye vagy.

Ekkor röhögve, gurgulázva elhúzott az égen valami furcsa holló alakot rajzolva egy betűkből alkotott négyzetráccsal. Gyorsan feljegyeztem a betűket. (6)

Tizenhatodik álom

Éva húsa búcsúzik. Jobb karja, kézfeje haldokló hattyú nyaka. 96 év szállt el fölötte a földön. Mennyi nyár, mennyi szerelem, mennyi szenvedés, mennyi, mennyi... A Purgatóriumban most szállt le az este. Hová lett Beatrice szent mosolya? Vergilius és Dante áll a ravatal két oldalán, és sírnak. Nemcsak a szerelmük sülyed itt el, hanem a világuk is. Más-világ lesz ezután, evilági másvilág. Azon a három napon mégiscsak ütött valami rést a Gonosz a betlehemi csillagon.

– Pape Satan, pape Satan aleppe (7) – üdvözöltem a közben megjelent Lényt.

– Na végre, tisztelettudó vagy. Különben, hogy tudjátok ti sajnálni magatokat! Főleg ha valamelyik kedves hozzátartozótokat látjátok kite-rítve. A részvét mögül kibújik az önsajnálát. Milyen gyenge lények, vajon mit akarhat ezektől az Úr? Félre a nagy lelkekkel! Miért a női testtel foglalkozol? Neked Krisztus testét kell elemezned, és azt még a sátánis-ták sem vonják kétségbe, hogy férfi volt.

– Lehet, hogy két nem van, de csak egy test – válaszoltam. – És ez az egy test a része a világ rejtett értelmének.

– És mi lesz, ha a nem nélkülivé sterilizált testetek elveszíti értelmét – szólt halkán a Lény.

Dante az én vezetőm:
Ó ti, kik éltek józan értelemben
lessétek, mily tan látható keresztül,
elfátyolozva különös rímekben

– Én nem a nemeket mosom össze, hanem csak a nemek mögött létező testet, és ezt a testet összetartó, oszthatatlan lelket vigyázom. Egész festézetem egy rejtett lélekvándorlás. Képeimen a férfi és a női lélek rezdülései egyszerre vannak jelen. Ha nőt festek, akkor is jelen van a férfiség, és ha férfit, akkor a nőiség. Nézd a Mona Lisát, s nézd a keresztelő Szent Jánost vagy a Bacchust.

– És mióta tanultál meg ilyen nagyon festeni? Az Angyali üdvözet képednél még a nő csak nő. Nem kötöttél közben te valakivel valamilyen nagy alkut, és azóta vagy ilyen nagy beavatott? – szólt a Lény.

– Egész életünkben nagy alkukat kötünk, de arra nem emlékszem, hogy olyat kötöttem volna, amelyben a lelkem a tét. Már csak azért sem, mert nem hiszek a halhatatlan lélekben. Én tudós vagyok, az új világ első nagy tudósa, az adott világ mérnöke. (8) A lelket eddig nem tudtam megmérni, és amit nem tudunk mérni, az nincs.

– Miért? Engem meg tudtál mérni – szólt Mefi.

– Álomméréssel és álomfejtéssel nem foglalkozom. Vagy legalábbis eddig nem tettem. Képeim kétértelműségének különben egyszerűbb a magyarázata. Első és egyetlen szerelmem arca és az én fiatal arcom van többszörös áttűnésben egymásra festve, s nem ecsettel, hanem megtört lúdtollal fújva.

– Nem is tudtam, hogy neked volt szerelmed. Melyik fiú volt, csak nem az a ficsúr Salai?

Az alku ügy azért nem ilyen egyszerű. Lehet, hogy nagy értekezést kellene írnom az ember szabadságáról és rabságáról.

– Nahát, a szerelem, az biztos az, amihez az ördög nem ért – válaszoltam gúnyosan. A Sátán a szerelem kitaszítottja, az istenszerelem koldusa.

– Az én szerelmem a világ legnagyobb szerelme volt. Egyszeri és egy alkalommal testi mivoltában is beteljesült. Annál a találkozásnál hittem a halhatatlan lélekben.

– Anyám, ó te, aki itt alszol, mondd, miféle álom ez. Olyan ez az álom, mint a halál. Miért nem alkotok olyan művet, mely a halál után az élet látszatát adná neked, míg te a léthez hasonló álmodban csak szomorú halott vagy? Catarina, anyám, nem törődtem veled életedben. Sohasem szólítottalak édesanyámnak. Montalcino sápadt rózsája, amíg éltél, nem igazán szerettelek, vagy csak annyira, mint egy szánandó, távoli megesezt virágot. Most is csak itt fogom a kezéd, és nem jut eszembe méltó ima. Vagy csak egy: Ave Maria gracia plena... (9)

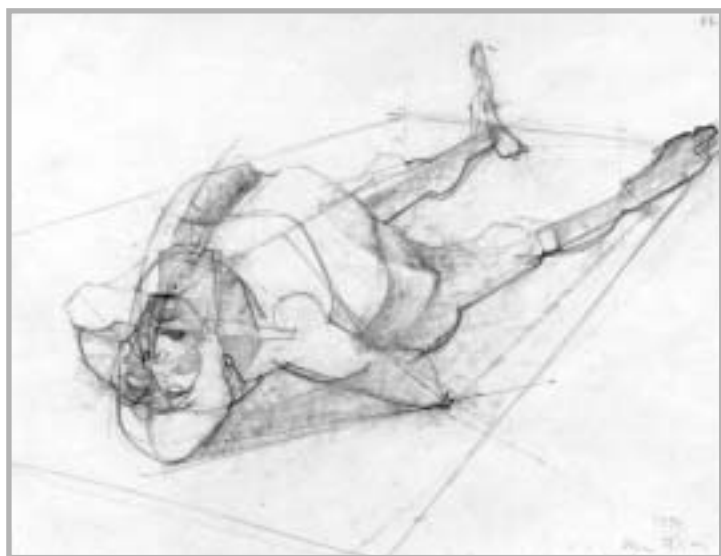
Huszonegyedik álom

Levél Galeotto Marzióhoz

Szeretett Marzióm!

Hát hogy élsz Te ott, a Duna vidékén, ahol Jaszón megszállott argonauta-csapata az Aranygyapjút kereste. Kiheverted-e már lélekben is az inkvizíció velencei börtönét? Nem tudtunk róla beszélni, de indexre tett műved, a *De incognitis vulgo*, szerintem nem is olyan eretnek. Ha van benne valami eretnekség, az az, hogy olyan ironikus szellem munkál benne, ami magában véve is irtóztató kihívás a merev mintákba szorított, elszegényített gondolkodás számára. De hát te is tudod, hogy nem ez a könyv volt a fő vétked, hanem az az írásocska, amelyben az eretnekekből lett túlbuzgó inkvizítoroktól megkérdezted: Kik vagytok ti, fiúk? Attól kezdve kész volt az ítéleted. Szerencséd, hogy egy Jezovics nevű zsidó sokat talpalt érted Lorenzo de Medicinél, és főleg Janus Pannonius barátod Mátyás királynál. Látod, a demokratúrák és a nyílt diktatúrák hatalmas fajtalankodásából csak egy menthet ki, a barátság, az érdeknélküli férfibarátságok hálója, és néha, romantikus viszonyok között, csodálatos nők szerelme.

Engem mi ment meg állandóan az inkvizíciótól? Rosszat sejtetek.

Oly dolgokat szeretnék most kérdezni, melyekről tudom, hogy rajtuk, Marzióm, elbámulsz. (10) Gondolhatod felőlem, hogy ez az egykor annyira száraz, racionális ember megzavarodott, csodarecéje valószínűleg túlgűrődött agykamrájának üregében.

Az első kérdés, amely borzolja képzeletem, a magyarok régi írása. Firenzeben, a San Marco-kolostor raktárában találtam összehányva egy csomó botot, teleróva furcsa betűkkel. Volt ott egy magyar származású öreg szerzetes, aki olvasni is tudta a jeleket. Furcsa dolgokról mesélt. Szerinte az ő népének a világon egyedülálló módon ellopták, eltüntették a történelmét. Marzióm, bizonyára ismered ezt a helyzetet, amikor szerencsétlen sorsú népek gyermekei ilyesmikre hivatkoznak, de úgy láttam, az öreg nem együgyű. Ráadásul egy pókhálós, poros hátsó raktárba vezetett, és egy kisebb hegybe összehányt rovásírásos botokat mutatott, és a rajta levő jeleket elkezdte folyamatosan olvasni, körülbelül így:

*Mi van ma, ma van ma, piros pünkösöd napja
Holnap lesz, holnap lesz, a második napja
Jó legény, jó legény! Jól megfogd a kantárt
Ne tipord, ne taposd a pünkösdi rózsát.*

Számomra első hallásra kiderült, hogy ez valamilyen népnyelvi formában rejtőzködő beavatási szöveg. Az öreg szerint egy népszokás, a pünkösdi királyválasztás szövege.

Szegény anyám mennyi régi népi imát tudott. Például azt, hogy:
Menny el sátán, ne késércs!
Mert én meg vagyok keresztelkedve
Szent kereszttel megjegyezve...

Feltűnő benne a *ma van ma* hermetikus-tautologikus időmeghatározása és a rózsa, a titkos értelmű rózsa óvása. Az öreg elmesélte még, hogy ezeket a különben értéktelen fapálcikákat és a magyarok ősgesztáit Teuton János főinkvizitor gyűjtötte össze és szállította ide, Firenzébe, az inkvizíció raktárába.

Mikor rákérdeztem, hogy mi volt az oka és miért nem semmisítették meg helyben ezeket a csacska népmeséket, azt válaszolta, hogy ő is éppen ezért kezdte ezeket kutatni. Azt találta, hogy Rómára és a saját történelmi mítoszait gyártó II. Frigyes császárra egyformán veszélyes volt az anyag, mert az úgynevezett Nagy Károly-i időket teljesen másképpen írta le. Megírta Attila hun király és az Árpád-ház igaz történetét.

Az öreg a szöveglopást is bizonyította. Idézte II. Frigyes, aki szerinte is rendkívül művelt ember volt, s aki csillag- és madárjós distikonjába így szerkesztett be egy szöveget:

Fata volunt, stellae docent, avium volutas

Quod Fridericus ego malleus orbis ero...

Az öreg szerint a magyar ősgesztá pedig így ír Attiláról:

Terra tremi, stella cadunt

Et ego malleus orbis ero...

Én szóvá tettem neki, hogy efféle epitheton ornansok lopkodása, mint a malleus orbis, a világ pörölye, az egész középkorban, sőt előtte is szokásban volt, s mi, értelmiségiek, tudjuk, hogy nincs új a nap alatt, csak különböző szírványformákban göngyölgetünk jól s rosszul örök igazságokat és hazugságokat. Így én abbéli véleményemnek adtam hangot, hogy ezért nem volt érdemes olyan nagy felhajtásra, mint egy országos begyűjtés.

Az öreg szerint azért nem kis ok Európa történetének meghamisítása a 600-as és a 900-as évek között. Ezt én nem értettem pontosan, hogyan lehetett, bár a templomosok titkos történetében – amit Te mint be-

Az már csak úgy vagyon, hogy állandóan hamisítgatják a történelmet és a hamisítók egymásra hamisítót kiáltanak.

avatott ismerhetsz – is van ebben az időszakban egy furcsa kérdés. A számkra szent királyi vonal, a krisztusi, a Meroving-dinasztia ekkor szakad meg tragikusan.

Ám hogy az öreg még jobban elképpessen, azt adta elő, hogy a vörös posztó az ősgesztában és a magyar eretnekségben az volt, hogy az Árpád-ház a hun Attila királyon keresztül bibliai eredetű. Nimród vére sólyombeavatás szerinti, szakrális királyság. Sőt tetézzve az ügyet, kifejtette, hogy Mária, Krisztus anyja nem egyszerű zsidó asszony, hanem adiabenei hercegnő, és ezen az ágon az Árpád-ház Krisztussal rokon.

Ebből is láthatod, Marzióm, hogy egy életveszélyes nép. Én eddig azt hittem, hogy a languedoci eretnekség tételét, Mária-Magdolna Krisztus földi vérének átörökítő legendájának vakmerőségét nem lehet felülmúlni. Hát lehet; ezek a hungarusok emelték a tétet. Így nem csoda, hogy aztán mindenki fel akarja számolni őket.

Még egyszer kérlek, drága Marzióm, az itt leírtakat ne vedd egy öregember agyálgyulásának, hanem csak tisztos érdeklődésnek nagy, vagy nagynak vélt dolgokról. Két oka is van jelenleg furcsa érdeklődésemnek. Az egyik, hogy nagy királyod, a hollós Mátyás megtisztelt azzal, hogy képet rendelt tőlem. Itt szeretném megköszönni rejtőzködő baráti, de általam pontosan felismert közbenjárásodat. Tehát, amint tudod, én minden képemet szellemi és technikai rejtvényekből építem fel. Nem azért, hogy csacska keresztrejtvényeket hagyjak magam után az utókorra, hanem mert a kép megépítése számomra szellemi építkezés. Közben próbára teszem saját szellemi képességeimet, és az emberi elme végső határait ku-

Milyen tájat, háttérrel fessek a Mátyásnak készülő Madonna mögé?

tatom. Neked itt most megvallom, hogy keresem az átjárót ezen a határon túlra is. És ezt a legracionálisabb ésszel, nem ezoterikus hókuszpókuszokkal, vagy a hit tudást mellőző, számomra értelmezhetetlen erejével.

De hogy még jobban meglepődj, van egy másik meglehetősen bizarr okom is.

Belekezdttem egy furcsa álomsorozatba, egy olyan álommisztikumba, amely át akar csapni az álom nélküli életembe is. Most is, látod, ez az álom íratja velem ezt a levelet. Rám türemkedik, lelkileg megerőszkol, zsigerekig hatóan fölforgatja egész lényemet.

Tehát nagy titokban elárulom neked, hogy álomban valami furcsa alkuba keveredtem a Gonosszal. Rá akar venni, hogy Krisztus földi testét boncoljam. Álomban visszavitt az időben a Sírhoz és a Testhez, és éreztette velem, mekkora tét ez nekem, de láttam rajta, hogy neki is.

Kérlek tehát, Marzióm, a régi barátságunkra tekintettel vedd komolyan kérdéseimet, amik a következők:

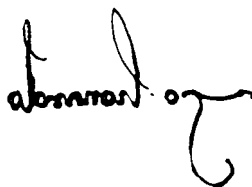
1. Van-e valami nyom az Attila-Árpád-ház és a bibliai történetek között?

2. Hogyan lehetséges, hogy a magyar királyság egyszerre sólyom- és holló-beavatású? Neked nem kell magyaráznom, hogy ez a kettő különben kizárja egymást.

3. Maradt-e valami a régi írásról, és mit tudnak eredetéről?

Válaszod nagyon várva, a legmélyebb barátsággal ajánlom magamat.

Híved:

Huszonkettedik álom

Levél Leonardonak

Mélyen tisztelt, drága Leóm!

Kétszeresen is meglepett leveled. Először azért, mert oly sóvárogva várok bármi hírt az én távoli Toszkánámból, mint ahogy a száműzött Ovidius várhatta Róma híreit. Másodszor felzaklató tartalma miatt.

Kezdjük mindjárt az elején. Nem tudom, Jaszón mire ment az Aranygyapjával errefelé, én viszont találtam néhány aranyos gyapjút Visegrád szerelmes rétjein. Tudod, nálam nagyobb orra és természete csak Mátyásnak van. Bele is ütjük minden lehetséges nemes anyagba. Most is cserkészgetek egy nemes nagyvadat. Az aranykor fejedelmeinek méltó társa lett volna ez az asszony. De nem untatlak Téged, aki oly tartózkodó életet élsz, és azt hiheted, hogy öregedő koromra dicsekvő ficsúrrá lettem. Különböznék zsigerekig hatoló nyavalyádra neked sem tudok jobbat ajánlani, mint Vénusz selymes mezejét. Talán a testhez, a hús csodájához is közelebb kerülhetsz az asszonyi hús vibráló melegében. Lazíts egy kicsit, nem kell mindig mindent megérteni, csak érezd és élvezd, mint lomha bálnák az óceánt. A tudás és a hit két véglete között ott az igazi

Meg kellene alapítanunk a Prieuré de Sion tagozataként a Jászón és az Aranygyapjú Társaságot.

nagy emberi lehetőség, a megérzés, az átérzés. Ebből az aranyközepből táplálkozhat igazán a két szélső tapasztalás, a tudás és a hit is.

De amint látom, a megérzésnek te sem vagy híján. Feltett kérdéseid olyan dolgokat találnak telibe, amik miatt most az egyszer igazán örültem fordított, így mások számára nem könnyen olvasható írásodnak. Tudod, itt is, mint minden királyi udvarban, hemzsegnek a besúgók. Mátyás nagy és művelt király, de mint általában a túl fiatal királyok, rendkívül erőszakos. Magabiztosságát, amely sokszor már beteges, csak szítják a körülötte legyeskedő neofita talpnyalók. Parazita tanácsadói kiszorították a legtisztességesebb magyar urakat a király környezetéből, és egy olyan műmagyarkodásba kezdtek, amire csak a neofita buzgóság képes. Ezt a képtelenséget a nagytekintélyű humanista püspök, Vitéz János, a mi Janus Pannoniusunk nagybátyja, szóvá is tette. De nem ez volt a legnagyobb baj, hanem hogy Mátyás fejéhez vágta azt, hogy ha tovább megy ez az eklektikus műmitosz-építés, akkor a magyar urak hazahívhatják Franciaországból az igazi szakrális királyi sarjat, az Árpád-házit, a sólymot, hogy leválsa a hollót. Na, ezt nem kellett volna, ugyanis már szinte mindenki elfelejtette, Mátyás pedig nem is tudta, hogy II. András királynak kései házasságából egy fia született, aki anyjával Franciaországba menekült. Ott grófi rangot kapva el is ismerték az utódok királyi származását, *hátha jó lesz egyszer valamire* alapon. Háttérbe akkor kerültek, amikor a teáltalad is jól ismert erkölcsű és sorsú, templomos-üldöző Szép Fülöp király rokona került a magyar trónra.

Mit össze kóvályognak ezek az Anjouk is Európában.

Az Árpád-ház eltűnésével a sólyom-beavatású királyság tűnt el a magyar korona alól. Viszont hogy a holló hogyan került elő, azt még előttem is homály fedi. Neked nem kell magyaráznom, hogy a holló cím csak birodalmi hercegi leszármazottnak jár. Ha Mátyás holló, akkor valahogy Zsigmond leszármazottja kell, hogy legyen. Itt valami rejtély lappang, és ez abból derül ki, hogy Mátyás megrendelt nálam egy, a nép számára szóló történetet, amelyben az anyjának egy holló vitte a csőrében a fontos üzenetet. Hát persze, hogy a holló, csak nem egy madár, hanem ahogy mi hívjuk, egy szabad madár, aki mindenkitől független, csak tőlünk nem, de ezt nem tudhatja senki.

Látod, Leóm, most mondhatnánk, ilyen madár, olyan madár, egyre megy, de ki a fene játszik itt a szimbólumainkkal? Valaki nagyon keveri, remélem, nem az a pizsok albán bika. (11) Különben most jut eszembe, téged hogyan hagyott élve? Ja persze, sznob. Könnyű nektek, művészeknek; ha műkedvelő a diktátor, akkor lefogja az önszorgalmú bérgyilkosok kezét is, és így megmenekülhettek.

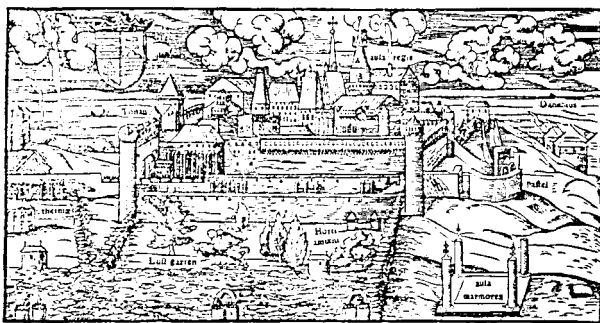
Másik kérdésed a magyarság régi írásáról számomra már teljesen értelmezhetetlen. Ha volt, akkor úgy néz ki, sikeresen kiirtották. Itt most mindenki modern akar lenni mindenestül. A ficsúrok a züllött Velencét majmolják és a talján módit. Érdekes módon még az asszonyokban több tartás van. Néha olyan régi, aranyujtásos fejedelmi viseleteket vesznek föl, amilyeneket csak dúsgazdag perzsa hercegnők hordhattak.

Olyan egyszerű tiszta geometrikusan szervesen épülő ABC ez a régi magyar, hogy egyszer össze kellene vetni a világ többi ABC-jével.

Ugyanígy nem találtam nyomot az Attila–Árpád-ház és a bibliai történekek között. Bár az egyszerű nép között nyoma van egy Rómától független anya-tiszteletnek. Szűz Máriát ők Nagyboldogasszonynak hívják. Mátyás hollós környezetében mindenesetre nincs nyoma a krisztusi származástudat semmilyen jelének. Ennél is talán furcsább elképzelései viszont vannak. Játsszad az egy önálló egyház gondolatával. Ezt az elképzelését viszont, úgy vélem, sokkal inkább a Rómától való függetlenség mozgatja, mint gnosztikus gondolatok. Képzeld, nekem, az eretneknek kellett érvelnem a Rómához való hűség hosszabb távú geopolitikai jelentőségéről. Persze most, hogy így jobban belegondolok, furcsa kérdéseid háttérében előtérbe villan az a sokszor megcsodált építmény, amely a budai vár oldalában van, és úgy hívják, hogy aula marmorea. Küldök neked róla egy metszetet. (12) Gondolom, neked is olyan deja vu érzésed lesz, mint nekem.

Végezetül, drága Leóm, hogy az itt vázolt száraz, tudós fontoskodásmat az élet valódi, kellemesen nedves súlyával ellensúlyozzam, szeretném felhívni a figyelmedet, hogy az angol nyelvben a hollót, a corvust *crow*-nak nevezik, ezt egy betű különbözteti meg a koronától, a *crown*-tól, és *crow*-nak hívják a pacalt is. Ebből pedig magasabb hermetikai fokon az következik, hogy a hollók vájják ki annak a királynak a szemeit, aki be meri tiltani a magyar pacalpörköltöt, akár európai formákra hivatkozva is. Mert jegyezd meg, Leókám, a *corpus male habitum*, a rosszul

tartott test sarkallja a szellemet mindenféle őrültségre. Óvakodj a sovány emberektől. Ja, és végül, ha még mindig vegetáriánus vagy, azonnal hagyd abba! Hosszas kutatások alapján rájöttem, a vegetáriánusok korán halnak. Add át üdvözetem Alessandro de Filipepinek. Mi adtuk neki egy vidám társaságban a Botticelli, a „kis hordók” elnevezést, gondolhatod, miért. Te, azért a nőért, a Simonetta Vespucciért, akit ő megfestett, szívesen elkárhoznék, főleg akkor, ha azt a piszkos Borgia is magammal vihetném.

Drága Leóm, búcsúzom, add át üdvözetem szeretett Toszkánámnak, Magione grófnak (13), és köszönts a lenyugvó napot is nevemben egy magasra emelt kehelyben, Antinori márk (14) testes vörösborával.

Ölel barátod: Marzio a Galeotti

Huszonharmadik álom

– Megüt a guta! – e szavakkal villan elém a Lény felháborodottan. – Te az én speciális csatornámat magánlevelezésre használod! Ez kimeríti a pofátlanság minden formáját. Miből gondolod, hogy ingyen szörfözhetsz a Sátán internetjén?

– Ingyen és micsodán? Félek, túl nagy ára lesz ennek a kapcsolatnak – válaszoltam. – Különben is ki a fene látott már ilyen smucig ördögöt? Miközben én lelki hegymászóként a Krisztus-jelenség földi himalájacsúcsait kísértem, ő csatornaköltségeket guberál.

– Himalájacsúcokat?! Nevetnem kell – gurgulázta Mefi. – Ezeket a földi pletykákat én szövöm Krisztus földi története köré. Miért nem kérdezel engem Mária-Magdolna gyermekeiről és a párthus hercegről. Az élvhajász Galeotto barátod, ha jobban körbenéz, láthatta volna a magyar nép körében a maniheus gyökereket. Például ha nem állandóan a farka után menne, rácsodálkozhatott volna arra az állandó szólásra, hogy *akkor még a manó is a saját bőrében járt*, ami egyszerűen csak arra utal, hogy olyan régen, amikor még Manit nem nyúzták meg. Pannóniában nagy találkozója volt a Mani hitnek, mielőtt István megkötötte Gerberttel a nagy alkut, és Gellértből – aki gyorshajtás áldozata volt a hegyen – mártírt nem kreáltak.

Alaposabban meg kellene vizsgálni Gioachino da Forte calabriai jövendőmondó apát írásait. Ő a jóslatait matematikailag kifejtett bizonyítékokra alapozta.

Azt sem értem, festő, hogy mit akarsz az ősrással és az ősnyelvvel. Azt hiszed, az beavat titeket a világ szellemi egységébe? Hát mondom én neked valamit. Ha megmaradt volna az ősnyelv, még ma is olyan szép együgyűek lennétek, mint egy paradicsommadár, és ott dagonyáznátok a Paradicsomban, boldog unalomban.

– Ne lázíts, Sátán! Ezzel a néhány mondatoddal most igazán elárultad magad, cefetül kilógnak a lólábak, de azokat most nem veszem sorra. Arra pedig, hogy ki használja rendeltetésszerűen a csatornád, vagy ki nem, azt szeretném megkérdezni, miért nem nézted meg a rajzokat, amiket közben küldtem. Így nem jutunk semmire, ha csak én dolgozom. Panaszt fogok tenni. Kell lennie valamiféle felügyelőbizottságnak, ahol az ördögre figyelnek. Vagy forduljak közvetlenül az Úrhoz?

– Hogyan fordulhatnál te, a hitetlen, az Istenhez – fölényeskedett a Lény.

– Például így: Pater noster qui est in coelis...

– Jó, jó, azonnal hagyd abba! Inkább figyelek.

– Tudod, mit jelentenek ezek a rajzok az előző oldalakon? Azt, hogy elhoztam neked a perspektívát. Persze ez nem jelenti azt automatikusan, hogy az ördögnek van perspektívája.

– Egyszer majd méltányolom fanyar humorodat, de abba belegebedsz – válaszolta rezignáltan a Lény.

– Nem rajtad akartam viccelődni, csak szeretném felhívni a figyelmedet a perspektíva szó eredeti jelentésére. A mára kialakult használatban a perspektíva szó távlati ábrázolást, a térbeli tárgyaknak síkban való áb-

Lehet, hogy tényleg létre kellene hozni egy felügyelőbizottságot, amelyik a Sátán ügyeivel foglalkozik a Földön. Bár félő, hogy a bizottság tagjai „független” szakértők lennének.

rázolását jelenti. Ez a Firenzében kidolgozott trükk volt a művészet történetének egyik legnagyobb kegyes csalása. A perspektíva szó eredeti jelentése szerint messzelátás. És annak filozófiai értelmében az időben is messze látni, tehát látni a jövőt, az eljövendő igazságot. Így a perspektíva a remény. Az igazi perspektíva: körös-körül nézegetni a dolgot, és belelátni annak legmélyére. Na, ehelyett mi mit csináltunk Battista Albertivel, Piero della Francescával, Garibaldival, Paolo Uccelóval, Mantegnával, Dürerrel, és végül jómagamat sem kímélhetem – egy illuzionista világot dolgoztunk ki. Megalkudtunk, az igazság helyett az igazság illúziója felé mozdultunk el. Különben látványos és szép siker, és még haszna is lenne, ha közben ugyanolyan erővel tudatosítottuk volna, hogy emberek, vigyázzatok, ilyen trükkökkel el lehet terelni a figyelmet az igazságról! Üvöltenünk kellett volna, hogy ne dőljetek be a képeknek, a képek varázsos felületi hatásának, hanem keressétek a képek mélyén rejtőzködő igazságot. Figyeljétek azt a pontot, ahol a perspektíva elenyézik – nem véletlenül hívják úgy azt a helyet, hogy enyészpont –, ott nyílik meg a lélek perspektívája. A perspektíva, az egy szemmel szerkesztett világ. Választhattok, hogy csak ennek az egy szemmel szerkesztett világ-nak lesztek az egyszemű, sebezhető, vakítható óriásai, vagy kinyitjátok mindkét szemeteket, hogy lásson a harmadik is, a lélek tükre. A jövő látható.

– Hát persze – szólt közbe Mefi. – Terólad el is fog terjedni, hogy lát-tad a jövőt. Képzeld, a huszonegyedik században majd azt hiszik, hogy

Volt egyáltalán alternatíva, de ha nem, akkor minden eleve elrendel-tetett...

előre láttad az űrsikló szerkezetét. Emlékszel, amikor azt mondtad: a Hattyú hátáról felszáll a nagy madár.

Addigra elfelejtik, hogy Hattyúnak azt a hegyet hívták, ahonnan ki akartad próbálni a repülő szerkezetedet. Különbösen sem értem, mi a fenét kevered a perspektívát meg a hazugságot. Még nekem is el kell ismernem, hogy ott az egyszer zseniálisan oldottatok meg egy problémát, a semmiből egy új, egy más világot teremtettedek. Ráadásul egy egyszerű trükkel, a párhuzamos vonalak manipulálásával. Itt hívom fel a figyelmet, hogy ebben a módszerben még ennél is sokkal több lehetőség van. Jó, most megteremtettetek egy szabályos térillúziót, de gondold el, ha szabálytalanul használsz ezt a térillúziót, akkor egy szürreális világ állna elő, és így lehetőséged lenne az álom ábrázolására.

– Ne kísérts, Lucifer! A csalás szorozva csalással, az a halál.

– Ó dehogy, csacska lény, csak érzéki csalásról beszélünk, így az még csak az álom. A halál, az nem is létezik. A halál csak az én perspektívám ellenetek. Ezt az egyetlen eszközt hagyta kezemben az Úr, különben fegyvertelen lennék. Mit kezdenék én, szegény ördög, halhatatlan tudatú, beképzelt emberek között. Figyelj, most jó kedvemben találsz. Ezekkel a párhuzamosokkal, amelyek vagy találkoznak, vagy nem a végtelenben, még sokat kezdhetsz. Ebben benne van egy új szakrális geometria lehetősége. Persze az ügyet nemcsak matematikailag kellene megoldani...

Ha megfordítom egy albó UFO

Huszonnegyedik álom

- Gyónni jöttél, fiam?
- Nem szoktam. Ha hinnék Istenben, sem lenne szükségem közvetítőre. Ráadásul esetleg egy nálam szellemileg felkészületlenebb közvetítőre.
- Látod, ez az ősbűn, fiam, a hübrisz. Ez elzárja a hit kapuját. A hit az alázatosok kincse, nem a kevélyeké (15).
- De én nem hinni akarok, hanem tudni.
- És mi az igazi tudás, fiam?
- Jó, akkor úgy mondom, hogy én egy nagyon zárkózott ember vagyok. Hogyan tárhatnám fel a lelkem legrejtettebb titkait egy idegen előtt.
- Nem idegen, hanem az Isten előtt.
- Isten, ha van, látja a lelkemet.
- A gyónást nem is Isten igényli, hanem az ember. Az ember vágyik dialógusra, és ebben a beszélgetésben megmártózik, fürdik a lelke.
- Ez már más, ha te, a pap is elmondod nekem bűneidet, ha te is elmondod nekem, mitől szenvedsz, akkor van haszna a dolognak, a világ előbbre megy. Legalábbis a mi kicsi világunk. Különben, atyám, mivel

Bernát azt mondta: Isten tevékenységének három fajtája van. Az első „által de nélkül”, a második „annak ellenére”, a harmadik „vele együtt”!

magyarázod, hogy az Újszövetségben sehol sem szerepel a gyónás. Krisztus sehol sem beszél egy megbocsátás hatalmával felruházott személynek történő gyónásról.

– Láttál te már bűneiktől megszabadult asszonyokat sugárzóan tiszta, áhítatos arccal kilépni a gyóntatószékből?

– Krisztusnak elég volt az is, hogy a házasságtörő nő hallgatásával beismeri vétkét..

– Nehéz veled vitatkozni, olyan vagy, mint Petrus Abelardus, mindent ésszel akarsz megoldani.

– És nincs igazam? Láthatjátok, hová vezet az irracionális. Szegény világ az, amelyiknek csak két tartóoszlopa van, mint a Jakin és a Boáz. Egy biztosabb világ legalább négy oszlopra épül, és az a négy őrzi a legfontosabbat, a középén lévő elemet, a hitet.

– És Abelardus nem hitt?

– Hogyne hitt volna. Ilyeneket mondott: A jó Isten akaratának helyeslésében áll, míg a rossz ugyanannak az elvetése, vagy hogy a bűnnek nincs szubsztanciája, mivel inkább nemlét, mint lét.

– Akkor miért üldöztétek?

– Én üldöztem? Én mentettem meg az életét a csökött agyú túlbuzgóktól. Abelardusnak nem annyira a filozófiája, mint az életstílusa volt a kihívó. Nagyon evilági tudott lenni. A mi hagyományokhoz ragaszkodó, azt kockáról kockára építő konzervatív gondolkodásunkkal szemben ő az egyén szabadságát hirdette. Túl erősen nyúlt vissza a kereszténység előt-

Nekem eddig Abelardus jobban tetszett, de Bernát megingatott.

ti görög hagyományokhoz. Talán a Pater noster is úgy imádkozta, hogy Platon noster. Etikájának is kihívó címet adott: Scito te ipsum. Ugye ismerős ez valahonnan: Ismerd meg önmagad. Ha azt a címet adja, hogy ismerd meg Istent, talán el sem olvassák. Tudod, mostanában aki olvas, az hangosan olvas, és az úgy még fárasztóbb.

– Tehát a ti vitátok valójában csak egy konzervatív és egy liberális gondolkodás vitája?

– Mi az, hogy csak? Ez a csak megghasíthatja Európát, és évszázadokra elterelheti a gondolkodást a lényegről: Istenről.

– Nem éppen ez nyitja sokkal tágabbra az emberi szellem horizontját? Nekem például nagyon tetszik, amikor az isteni szellem tartalmát, a dolgok ősképeit vizsgálja. Egy született költőre vall, ahogy megkérdezi: Létezhet-e a rózsa neve, ha nincs többé rózsa? Különben atyám, te tudod, mi a rózsa neve?

– A rózsa, a rózsa, a titkos értelmű rózsa, a roózsafűzéér... – Bernát ezekkel a szavakkal végigénekelte egy gregorián dallamot, mintha ott sem lettem volna.

– Atyám, ha nem is gyónni, de beszélgetni jöttem. Borzalmas álmok gyötörnek. Meglátogatott egy Lény, vélhetőleg a Sátán, és alkut akar kötni velem, hogy abban a bizonyos három napban, amikor Krisztus teste egyedül, kiürülten ott van a Sírban, boncoljam fel. Vagdossam fel, mint egy semmi hullát?

Ne felejtsek el hozatni Vinciből olyan rózsát, amit gyermekkoromban kedveltem.

– Fiam, tudd meg, mindnyájunk teste Krisztus teste. Ezt hirdette ki, amikor hús-vér emberré lett. Ezzel a tudattal kellene élnünk. Persze tudom, nehéz ez egy olyan világban, ahol a lélek *curvává* vált, elgörbült Istentől, és így nem hagyja, hogy Isten rávonatkozó akarata kiteljesedjék benne. Az emberi test körül különben legalább három nagy kérdés működik. A test élvhajhász kizsákmányolása, vele szemben mindennek, ami testi, megvetése, és a harmadik, a legnehezebb, a test sorsa a halál után. Amint bizonyára te is tudod, én puritán ember vagyok. Nem szeretek semmi cifraságot. Szembe is fordultam a Cluny-i fényűzéssel, amihez például a magyar királyok oly bőséges adományaikkal hozzájárultak. Idejöttem Clairvaux-ba. Ez a ti nyelveteken azt jelenti, Clara vallis, fényes völgy. De nem azért fényes, mert fényűzően rendeztük be, hanem mert itt a hely szelleméből a szakralitás fénye sugárzik.

– Nem is tetszik nekem ez a te puritán, kép, díszítés nélküli világod – szoltam közbe. – Nem úgy van-é, hogy az igazi szépség a lélek aszkézise?

– De úgy van, ha nem vonja el tekintetünket Istentől. Ne vigyük magunkat kísértésbe!

– Ember- vagy istenkísértésbe?

– Hogy mered a kettőt szétválasztani! Látom, te még tényleg nem indultál el a hit grádicsain. Az a szépség, amiről te beszélsz, még az ember önmaga iránti szerelméből fakad. Ilyenkor rajzoljátok meg magatokat nőnek vagy férfinak, vagy egyszerre mindkettőnek, mint te. Ez az önsze-

Néha azt hiszem, hogy a papok csak azoknak a lelki üdvösségén munkálkodnak, *akiknek a neve benn van az élet könyvében.*

relem még teljesen a hús-vér test igája alatt van, semmit sem tud felfogni önmagán kívül. De eljön a pillanat – már akinél Isten kegyelméből eljön –, hogy valaki rájön önmaga csekélységére, rájön, hogy nem képes önmaga révén fennállni, és nem képes így megismerni a világ lényegét. Ekkor szereti Istent a második fokon, de ez még csak önző szeretet, mert még csak saját maga miatt szereti Istent. Ám ahogy gondolkodással, imádkozással, alázatos mindennapi étellel, lépésről lépésre, fokról fokra megízleli, mily édes az Úr, eljut arra a fokra, hogy Istent már nemcsak saját magáért, hanem érte szeresse. Lehetséges persze egy negyedik fokozat is, az, hogy az ember önmagát csupán Isten miatt szeresse.

– Neked ez sikerült, atyám?

– Nem, én csak egy egyszerű útkereső vagyok, *frater quidam professione monachus, conversatione peccator*. (16)

– De akkor miért üldöztették az albigeneket, ők aztán igazán alávetették a testet, a földi vágyakat megvetették.

– Látod, ez a másik véglet. Én szerény képességeimmel úgy fogom fel a világot, hogy azt az Isten, a Noésis noéseos (17) teremtette. Ennek a világnak a közepére helyezte a hús-vér embert, felette az angeloszok a túlvilági hírnökök, és Krisztus urunk az Úrban. Alatta az állatok, növények és az egész anyagi világ. (18) Ha ezt a képletet elfogadjuk, és a keresztények így fogadják el, akkor a test és a hús is az üdvtörténet része. A kátharok szerint viszont a földi világot a Sátán teremtette, aki azonos az Ószövet-

Milyen emberi, mélységesen emberi az a gondolat, hogy a Sátán az Isten elsőszülött lázadó fia.

ség bosszúálló istenével, az ő szava a Törvény, amit a katharok elvetettek.

– Ezek szerint ők antiszemiták voltak – vetettem közbe.

– Ez többszörösen is felületes gondolat. Először azért, mert itt inkább egy lételméleti csapdába estek. Másodszor meg azért, mert a kathar albigensek hazája az a dél-franciaországi Lanquedoc vidék, amely történelmileg folyamatosan a zsidó telepesek hazája. A rómaiak is például ide számúzták Heródest, állítólag Mária Magdolna is ide menekült Krisztus keresztre feszítése után.

– És a szent vér is itt folytatódott...

– Na szép, hallom, ezt találtátok ki ti, Sion bölcsei, és meghamisítottátok az én tiszta templomos rendemet.

– Először is a nevünk pontosan Prieure de Sion ékes francia nyelven, és hogy ki mit hamisított, azt érdemes lenne már egyszer tisztázni.

– Jó, tisztázzuk. Szóval, minek is hívjátok magatokat?

– Sion perjelsége.

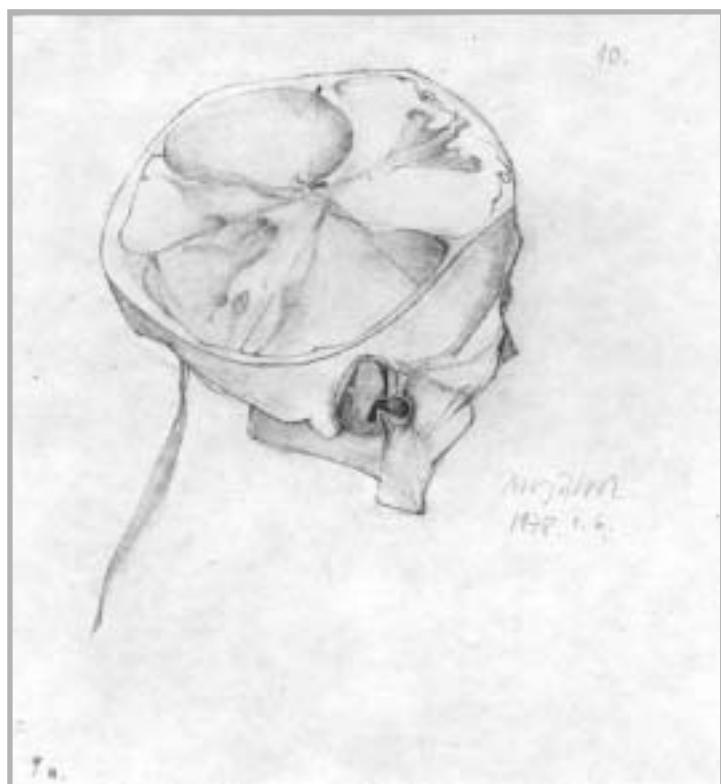
– Nagyszerű, nem értem, de ez biztos annak köszönhető, hogy fogyi vagyok. Jó, de miért írtatok egy megvalósíthatósági tanulmányt a világuralomról?

– Miről? Mi csak egy elképzelést írtunk a világban lehetséges új rendről.

– És a régi, amit Isten adott, nem volt jó?

– Isten nem tiltja, hogy mi is folytonosan munkálkodjunk a Földön.

Ezt az egész Sion bölcsei ügyet nem értem. Szerintem az öreg is kever itt valamit.

– Csak nem mindegy, hogy vele vagy ellene. Ez két zászló: az egyik Krisztusé, a mi legfőbb Vezérünké és Urunké, a másik Luciferé, aki az emberi természet halálos ellensége.

– Ez nem ugyanaz a dualista csapda, amibe az albigensek estek?

– Nem, ez csak a Jó és a Gonosz evilági szétválasztása.

– De térjünk vissza, mi a baj a tervünkkel az új rendről?

– Hát nemcsak az, hogy nagyon emberi, hanem az, hogy nagyon sá-táni. Csak tiszta ész, kritika nélkül, és kívülről nézvést nem tekinthető másnak, mint egy háttérhatalmi világösszeesküvésnek.

– Atyám, te hiszel az összeesküvés-elméletekben?

– Azokban nem, de összeesküvések azért vannak. Például a tietek, amelyet már évszázadok óta fenntartotok és rejtőzködve erősítettek, mióta azzal a gyenge jellemű Szép Fülöppel összeesküdve kinyírtátok a rendet.

– Mi éppen csak az elszabadult túlhatalmukat próbáltuk megfékezni.

– Olyan rágalmakkal és olyan vérengzéssel, és közben a kincseiket is lenyúltátok.

– Na jó, ezt nem is hallgatom tovább, de érdekelne, miért veszélyes az, ha a világ mozgásait látó, azt mélyen megértő emberek tervet készí-tenek arra, hogyan lehetne ezt a világot értékesebben, jobban vezetni.

– Tudod miért, te, Isten barma? Gondold el, hogy ez az anyag illeték-telen kézbe kerül, például egy ország titkosszolgálatára elkezdi manipulál-

Nem az összeesküvés a legalapvetőbb és legmélyebb emberi tevé-kenység?

ni, és behelyettesít egy másik népet, ahogy ez lenni szokott, például a zsidókat, akiket azzal vádol, hogy így akarják megszerezni a világhuralmat. Tudod, milyen sohasem látott üldözés lenne abból?

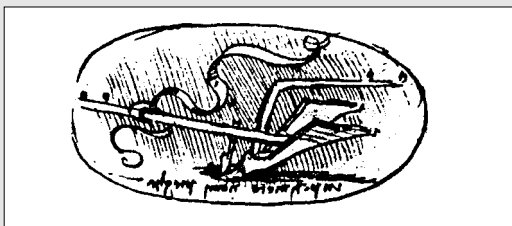
- Atyám, hogy beszélhetsz így: Isten barma!
- Elnézést, nagyon mérges lettem. Jó, Istent visszavonom.

(Az anyag további része tele van elhomályosult részletekkel, később átvilágítani és megfejteni!)

(Később jól látható a következő mondat:

Neked nem lebontani, hanem felépíteni kell a testet.)

Leonardo a naplónak

Nem hajlok meg az akadály előtt.

Huszonötödik álom

– Hol jártál? – szólított meg a Lény. – Láttam, hogy napokon, vagy inkább álmokon át használtad a csatornát, de csak nagy fényt láttam, semmi mást. Valami fényes helyen lehettél, s nekem itt valami bűzlik.

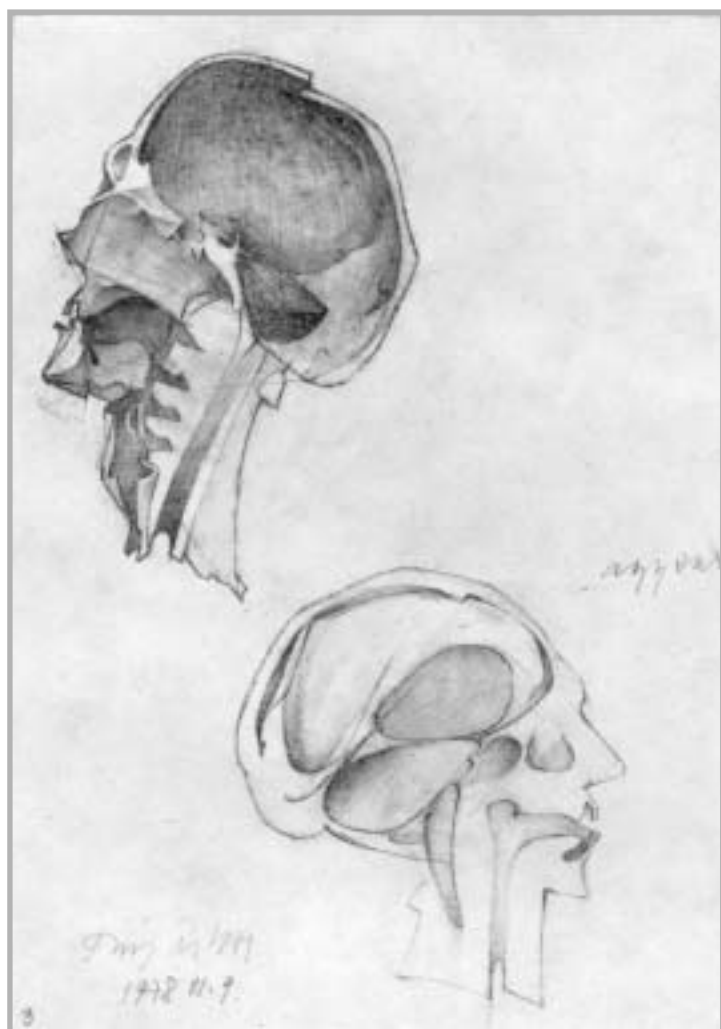
Most már nekem is, gondoltam magamban, majd így szóltam: – Én is fényt láttam. Fényesedik a horizont. Hajnal hasad, vagy ez is csak a Te illúziód? Hányadik napja is játszol az elmémmel?

– Miért kérdezed? Csak nem köszönetet akarsz mondani, hiszen egész valótok csak álmok szövete, és kis életetek egy álom koronázza meg. (19) Lásd, most is milyen kegyes vagyok hozzád, hoztam neked egy szöveget és két képet az időből. Különben bevallom neked, az idővel én elég furcsán állok, például nem tudok mit kezdeni azzal a mondattal, hogy az Úr az idővel teremtette a világot. Ugyanis ha ez így van, akkor az én működésem az időzavar.

– Azt hogy csinálod? – szóltam közbe valamiféle gyerekes kíváncsisággal.

– Isten tudja – bukott ki belőle is hirtelen, és ettől a kijelentéstől ő is meglepett arcot vágott. – Miért nem az Urat faggatjátok, hogyan teremtette és mivégre a világot. Miért csak az ima harmatcseppjeit vonzza magához, és miért hárítja el kérdéseiteket?

Miért nem tudok én imádkozni? Talán mert megbénít ez a túlzásba vitt racionalitás.

– Most nem az az érdekes, mit hárít el az Isten. Majd ha vele sikerül beszélnem, ígérem, ezt is megkérdezem. Most az az érdekes, hogy te hogyan zavarod az időt.

– Bevallom neked – szólt meglepően őszintén a Lény –, én nem ismerem igazán az időt. Különbösen itt és most belegondolva (mikor és hol?), lehet, hogy éppen ez a zavarom okozza a ti időtök zavarát. – Majd így folytatta: – Sokat gondolkodom az időről, szinte mániákusa vagyok. Néha azt hiszem, hogy az idő csak az emberi lélekben jelenik meg, rajta halad át a múltba az, ami a jövő volt. Ezért az állandó vágy bennem, hogy folyton jelen legyek az emberek lelkében, zavarjam együgyű nyugalmaikat. Zavarjam az időtöket, hogy ne tudjon Isten örökös jelenén áthaladni.

– Állj, ez plagizálás! – vágtam közbe. – Szent Ágoston fejtegetett valami hasonlót.

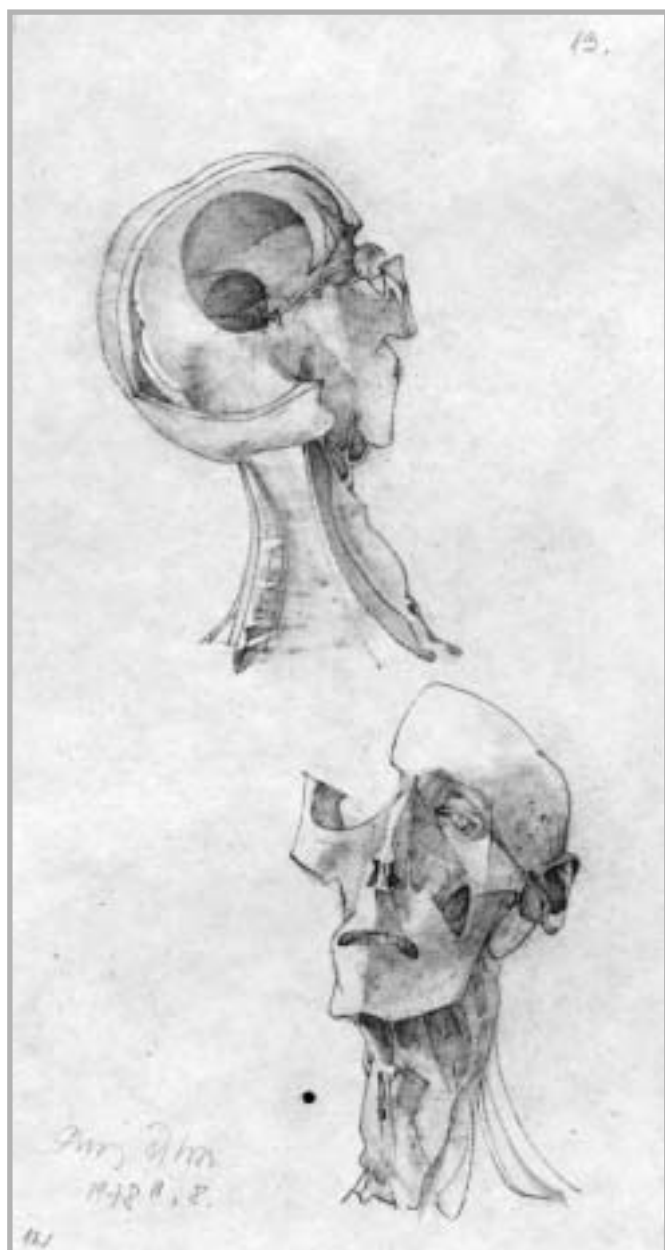
– Nevetséges vagy. A mi terünkben nem érvényesek primitív földi szerzői jogok. Különbösen tudod, ki mondta rólam, hogy én vagyok az Isten plagizátora?

– Nem tudom.

– Nekem sem jut most eszembe, na mindegy is, folytassuk. Hol hagytuk abba?

– Szerintem ott, hogy azt fejtegetted, ha a dolgok folyamatosságát megszorozzuk a dolgok állandóságának a négyzetével, akkor megkapjuk, hogy minden dolog relatív.

Pitagorasz utalt arra, hogy az időutazásnál izgalmasabb az időtlen-ségben való utazás.

– Pimaszkodj csak, bár ácsi! Nem is olyan rossz, ezt el fogom adni a huszadik században. Akkor lesz a tudás-hit a legmagasabb fokán. Egy hívem talán még Nobel-díjat is kap érte.

– Micsodát?

– Nem érdekes, tehát az időzavarnál tartottunk, és ebben az a lényeges, hogy most én vagyok időzavarban. Lábunk alatt mutatja már a félkört a hold, és időnk szűken van kimérve.

(Csak magamban gondoltam, hogy ezt Dante mondta, de vajon itt mit jelent.)

– Azt látom, hogy szorgalmasan hordod ide a rajzokat, gyönyörűen rajzolod, bontod ki a belső részeket. Látom, tárul fel előttem a hús titka.

(Atyavilág, ez úgy élvezi a boncolást, mint parasztok a disznóvágást.)

– Úgy tudod rajzolni a belső részeket, mint egy virágcsokrot, mint Dürer azt a fűcsomót, vagy mint Dante rajzolta az emberi lelket az Isteni színjátékban.

Majd egyszer rájönnek arra is, hogy Dante műve kozmikus felépítettségű, és hogy mit jelent a „Circulus Martis” és a „Gaudium Martis”.

Huszonhatodik álom

Na végre, ma van egy nyugodtabb álmom. Látom, Mefi is csavarog valahol. Csak nem nőzik? Tényleg, az ördögnek milyen a nemi élete? De hagyjuk ezt, mert olyan leszek, mint Marzio barátom, akinek mindenről az jut az eszébe. Megviccelem, küldök neki egy versikét az ördög internetjén.

Címe: A nagyétvágyú Marziónak

*Azt mondja a Fáma
Vágjad a baltád lehetőleg minden fába!
Mivégre? Sőt öko-mivégre?
Ha én szeretkezem, egy asszonyban enyém lesz minden nő
Pesten és Budán
Sőt a mindenség mindkét oldalán.*

Válasz Leónak pusszantással:

*Itt egy hangaszál őrt áll,
Mint torkomban egy pinaszőrszál
Itt a tavasz
„Letépem ezt a hangaszálat”
Lecsúszik a pinaszőr is
Már itt az ősz is.*

(Leonardonak rezignáltan szignáltam én, Marzio a Galeotti)

Huszonhetedik, huszonnyolcadik, huszonkilencedik álom

– Már megint ott helytelenkedtetek a csatornámon! – kiabálta már messziről a Lény, ahogy felém közeledett.

– Nahát, csak nem egy prűd ördögöt fogtam ki?

– Nem, egy feledékenyt. Elfelejtettem odaadni neked azt az írást és azt a két képet, amit ígértem. Tessék, itt van. Foglalkozzál vele, nekem dolgom van, és ráadásul egyre sürgősebb.

Egy félkönyvnyi 96 oldal sárgult papírt tett le eléem és két képet. Két férfi arcképét, akik első ránézésre nagyon hasonlítottak egymásra. Nem ismertem fel őket, de amit a múltkor az időről mondott, azt sejthettem, hogy még csak az én időm után fognak megszületni. Ezekkel a képekkel nem tudok most semmit csinálni, ezért csak így idehelyezem őket, hát-ha valakinek mondanak majd valamit.

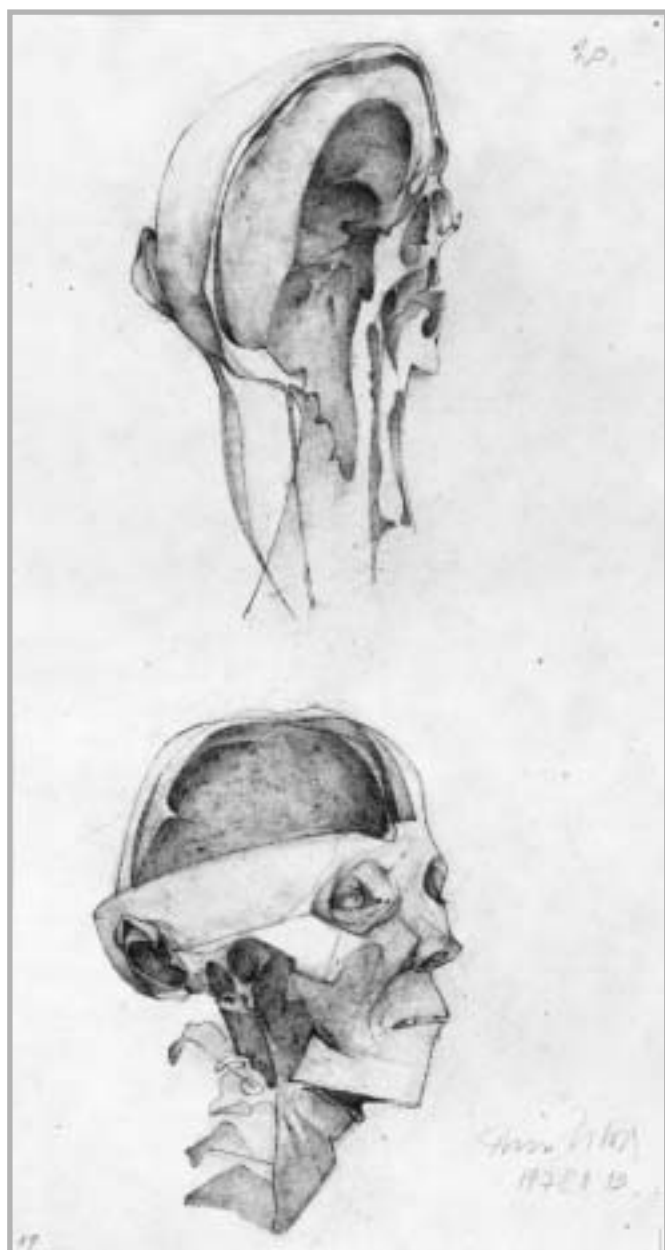

Rákóczi

Saint Germain, „Rákóczi fia”

Most nézzük, mit hozott nekem ez az alak. Gyönyörű kézírással írt szöveg. A címdala tele okkult szimbólumokkal, és ráírva: LA TRÈS SAINTE TRINOSOPHIE. Bal sarkában ismerős héber szöveg, a Genezis

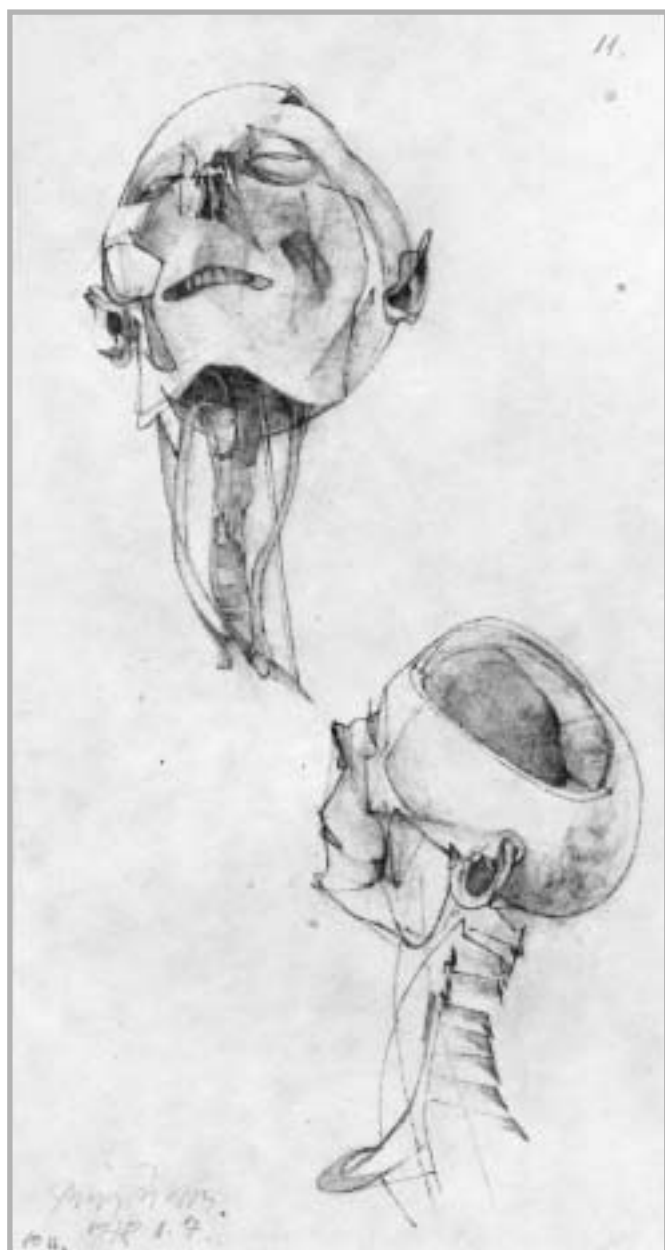

második mondata: *A föld pedig kietlen és pusztá vala és setétség vala a mélység színén és az Isten Lelke lebeg vala a vizek felett.* Igen, itt van mind az öt fontos szó, a Tohu-vah-Bohu és a Ruach Elohim. Betűzzük csak, itt valami furcsaság van. Valaki megcserélte a betűket. Milyen furcsa, ha nagyon megszoktunk egy szövegszerkezetet, nagyon nehezen vesszük észre, ha egy kicsit változtatnak rajta. De ki mer belenyúlni az ilyen szent szövegbe? Az eredeti Tóra másolásánál legkeményebb kikötés, hogy ha egy betű is rosszul van leírva, meg kell semmisíteni a szöveget, mert minden betűnek helyi értéke van. Az egész egy óriási mátrix, JEHOVA mátrixa.

Beleborzadok, ha most így belegondolok, hogy akarva, akaratlanul állandóan belerontunk a világ szövegeibe, és így már régen nem tudjuk, mi az eredeti üzenet. Vagy éppen az az emberi küldetés, hogy állandóan változtassuk a szöveget, és az így burjánzó szövegek szövetébe burkoljuk ezt az elárvult világunkat.

Nézzük, most mi történt a szöveggel a betűcsere után. Értelmes-e, vagy már teljesen értelmetlen a Szöveg? Ez eldönti azt is, hogy tudatos vagy véletlen a dolog. Úgy látom, nagyon is tudatos. Nem más történt, mint a múlt időt jövő időbe tették. Jóslattá ferdítették a múltat, a Teremtést így: *A föld kietlen és pusztá lesz. Jajveszékélés, gyűlölet és rémület fog uralkodni arculatán. És Elohim lélegzete a szellem jelenléte miatt elpusztítja azokat, akik elpártoltak Istentől.*

„Mert bizony mondom néktek, hogy míg a föld és az ég elmúlik, egy kis jóta vagy egy pontocska (corniculum) el nem vész a törvényből”
Máté: 5, 18.

De ki fordítgatja itt az időt, mint egy őrült vasutas a váltókat?

– Látom, már megint túl egyszerűen gondolkodol, mint egy paraszt a Barbaricumból – szólalt meg hirtelen a hátam mögött a Lény. – Milyen idő fordult meg? A ti csacska időtök. Hányszor mondjam: idő nincs. Jobban mondván csak nektek van, meg most nekem, a fene egye meg ezt a háromnapos határidőt. Itt tüsténkedhettek a ti időcsapdátokban. Ha nem lennék ilyen hiú, inkább elmennék az Öreghez egy teára, és megbeszelném vele a dolgot, hogy hol rontottuk el. Képzeld, írtam egy versikét, ezt dúdolgatom már napok óta. De mit mondok, már teljesen beleőrülök ebbe a ti időtökbe, szóval régóta. Ekkor elkezdett énekelve szavalni, s valami furcsa bakugrásokkal táncolni:

Hébe-hóba eljárók az Öreghez

Dehogy fogok vele szakítani!

Az Istentől igazán kedves

Hogy az ördöggel ilyen emberi. (20)

Megáll az eszem, egy rímfaragó ördög. Egy költő veszett el benne, bár ne érjen bennünket ennél nagyobb veszteség. De legyünk résen, mert a végén ez az alak kitáncol az eredeti kérdésből, hogy miért fordították meg az időt a Genézis szövegében, ebben a furcsa könyvben.

– Azért – vágott a gondolatomba a közben leloncsolódozott „nagy táncos” –, mert ha ezt megérted, halhatatlan lehetsz.

– Na, látom, itt a nagy áfium. Ezzel akarsz te engem kifizetni, amiért pokolra szálltam, és minden éjszaka bűzös hullákat boncolok a kedve-

Leonardo a naplónak

Ha fémből csinálnánk síneket, milyen gyorsan lehetne azon haladni.

dért, hogy te közelebb kerülj a testhez. Ezzel a trükkel egy buta némbert esetleg ki tudnál fizetni, de engem nem. Tényleg, szerintem többet megtudnál az emberi húsról, ha elhálnál egy asszony személylyel. Vagy te is egy öreg ördög vagy már, akinek már fárasztó, kínos és bűdös a szexualitás?

– Vigyázz, nagyon elpimaszodtál! Mi lenne, ha én kezdenék el beszélni a te szexualitásod csapdáiról. Rólad, aki megjátssza az égi lény éteri szerelmét, holott egyszerűen csak impotens vagy. Az a nő is, aki életedben egyszer el tudott csábítani, a szellemed szerelmes zugait csábította el, nem a testedét. Testedet csak hálából adtad oda, és egyszeri kíváncsiságból. Pedig hálából nem lehet igazán szeretkezni. Abban a szerelmes ölelésben nem robban föl egyszerre a hús és a lélek csodája. Abban nem lesz tiéd minden nő Pesten és Budán és a mindenség mindkét oldalán, ahogy Marzio barátodnak ökörködted.

– Na nézd csak, az ördög a szerelem professzora szerepében tündököl; vakulj, igaz szerelem.

– Jó, ezen a területen hagyjuk békén egymást. Be kell vallanom neked, hogy a szerelem az, amihez az ördög sem ért. Ezt az egyet jól kitálalta az Öreg. Visszatérve a lényegre: hidd el, az komoly dolog, ha én valakinek halhatatlanságot ígérek.

– Higyjek! És pont te mondasz ilyet. Gondolj bele, ha egyszer az életben elkezdek valamiben hinni, a végén még az Istenben is hinni fogok.

Nekünk alkotóknak vigyáznunk kell a szexuális energiánkra. Az ejakuláció során az energia ellenkező irányba áramlik.

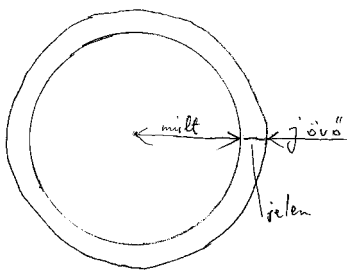
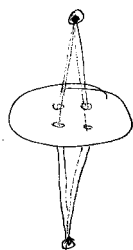

– Megérdelem – szólta a Lény –, ezt tőlem tanultátok: állandóan kiforgatni a szavakat, hátha közben sikerül kifordítani az Igét is, ami kezdetben volt.

– Ne bujkálj te se a szavakban, Lucifer! Az idő és az ige kifordítása ugyanaz. Hát nem az idővel teremtette az Isten a világot? Én ezt már sokszor próbáltam elképzelni.

– Nem is vagy te beképzelt. Szóval próbáltad elképzelni a Teremtést, és nem vakult bele az agyad? – mondta, és kacagott Lucifer, mint egy jazzo. Na, mesélj.

– Figyelj ide, lassan mondom és lerajzolom, hogy te is megértsd. Tehát: kezdetben a semmiben, a Teremtő által kijelölt pontból elkezdett létrejönni a világ. Körülbelül úgy, ahogy egy luftballon fölfúvódik. Ennek a luftballonnak a sugara az idő. Látom, nem érted, ezért iderajzolólok.

Tehát: a luftballon sugara az idő. A lufi héja csak az általunk tapasztalt világmindenség. A lufin túl folytatódó sugár a jövő.

– Ez nagyszerű elképzelés – szólta közbe gúnyosan a Lény. – Eszerint ti sem a múltban, sem a jövőben nem léteztek, hanem csak az értelmezhetetlen jelenben. Nem gyanús nektek, hogy talán nem is léteztek, csak Isten álma vagytok?

– A hús nem lehet álom. Láthatod e rajzokon, hogy virágzik még a halott test is. Minden álmon átsüt ez az anyag, a belső szervek vérvalósága...

Látod, éppen ezért ne képzelődj itt nekem. Ha akarod, én meg iderajzolok egy másik kört. Fúrunk bele négy lyukat, mint a kabátgombba. Ez a négy mond neked valamit, például Mátyás király Aula Marmorea épületénél, ugye, négy elem stb. Na nem erről van szó. Ez egy egyszerű népi gyermekjáték. A rajzolt formában cérnával kell átvezetni a gombon, és kész a brúgattyú. A két végén a két ujjatokra fűzve jól meg kell pörgetni, és el kell kezdeni húzogatni, a szerkezet meg elkezd szépen brúgni. Bizony, barátocskám, így működik a ti világotok. Nem más ez, mint egy óriási brúgattyú. Hangja a szférák zenéje. Sőt, többet mondok, ti, emberek is brúgattyúk vagytok, Isten brúgattyúi. Egy kicsit meghúzza az öreg a két füleket, és zenél a lelketek. De térjünk vissza a lényegre. Nem mulatás az nekem, hogy te így mulatod az időt, barátocskám.

Nem nagyon tetszenek a rajzaid sem, amiket ide cipelsz álom-szeánszainkra. Egyre emberibbek. Nem a halált, nem az elmúlást, a szétfoszlást, az elenyészést idézik, hanem már szinte azt a képtelenséget, hogy mégis feltámad a hús is. Látom a trükköd is, ahelyett, hogy száraz mérnöki anatómiai rajzot készítenél, helyette artisztikus finomsággal közeledsz, a lelked rajzol, nem az agyad.

– Nocsak, már az ördög is műértő – vetettem közbe cinikusan. – Neked biztosan az tetszene, ha négyzethálóba szerkesztve, aprókockás pa-

Megtaláltam. Az Aulea Marmoreát rajzolom a Mátyásnak készülő Madonna-kép mögé és az idő zenéjére fognak táncolni körülötte a virágok.

píron, a pici négyzetek oldalait mereven követve rajzolnám a testet, mint egy gép.

– Tévedsz, mint minden ember, aki csak fehéren és feketén hajlandó látni a dolgokat. Engem csak az idegesít, hogy olyan légiesen rajzolsz, mint ahogy együgyű kabócaangyalok cirpelnék az Úr színe előtt.

– De hát nekem ez a célom, a SZÉPSÉG, mert csak az menti meg a Földet.

– Ki a fene akarja ezt a ti bűzös Földeteket megmenteni – ordította Mefi –, hiszen ez minden világok legrosszabbika.

– Ez lehet – válaszoltam –, de akkor miért jött közénk Ő.

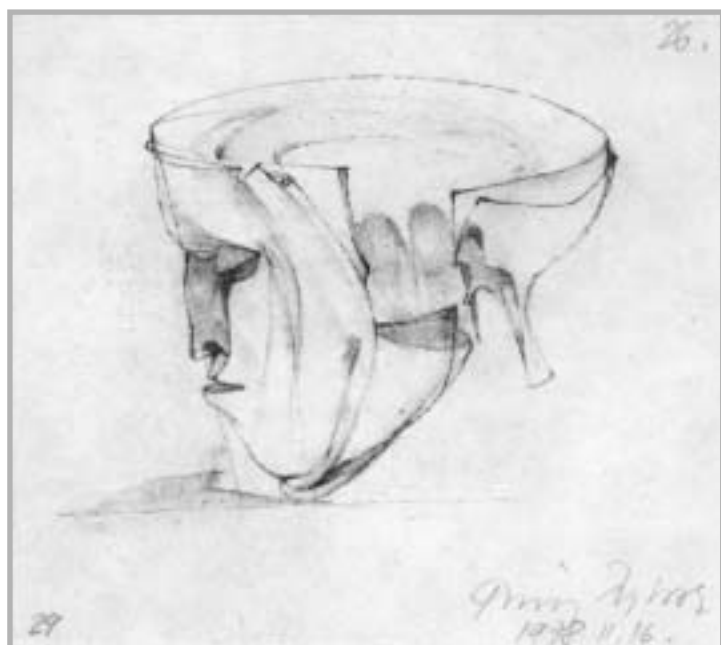
– Látod, hiába jött, itt van kiterítve. Bevégeztetett.

– Hát azért még nem teljesen, különben nem tüsténkednél itt, nem kavarnál, tekeregnél itt, mint egy falni készülő óriáskígyó.

– Most azt hiszed, nagyon szellemes vagy, de megjósolhatom neked, ha nem teljesíted kialakodott feladatodat, nem én leszek, aki a saját farkába harap.

– Én nem alkudtam, te ígérettél valami fene nagy tudást nekem, de lassan nem bölcsebb, hanem balgább leszek itt melletted. Ideadtad azt a két képet és azt a könyvet is, de nem tudom, mit akarsz vele. Ahogy beolvastam, az derült ki számomra, hogy tele van zavaros, okkult hadovával. Már a címlapján meghamisítja a Teremtés-történetet.

Ha alaposan meg akarod ismerni a darabjaira szedett emberi test részeit, akkor vagy őt kell forgatnod, vagy a szemeidet...

– Miért hamisít, te nagyon lineáris gondolkodású tökfej? Ha ez a fel-fúvódott világotok, amit az előbb lerajzoltál, elkezd összehúzódni, zsugorodni, akkor a te képleted szerint megfordul az idő is, és visszajuttok oda, ahonnan jöttetek. Akkor a múltatok lesz a jövőtök. Egysíkukám, gondolkozz már globálisan.

– Jól van, megfogtál a saját viccemmel. Így harap a saját farkába egy amatőr világmagyarázat. De mit jelent ez a két kép? Kik ezek? Miért fontosak?

– Nem fontosak, csak hungarus barátaid értenék talán, vagy ők sem, mert mára kiszikkadt az agyuk, zártak a szellem minden izgalmas, többértelmű, életnedvekkkel teli formájára. De valójában ez sem fontos most. Mit nem értettél a könyvben?

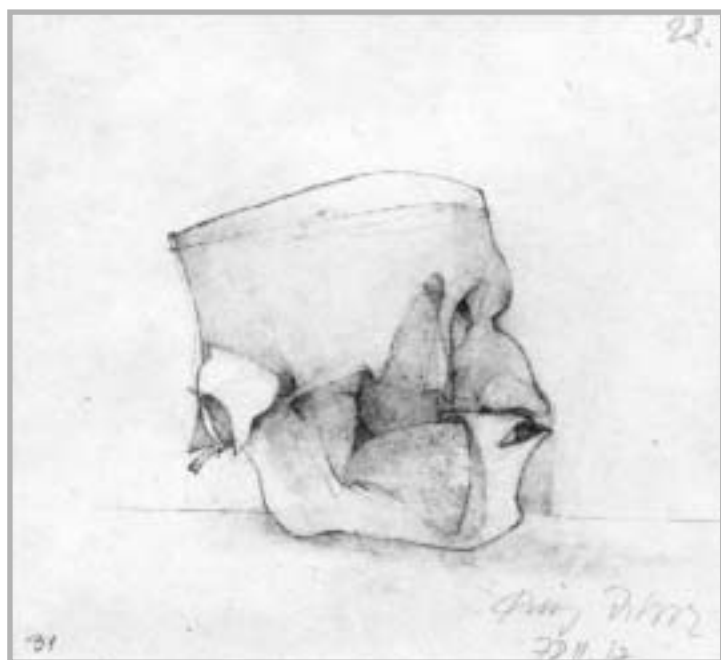
– Az egészet. Például mit jelent az, hogy *a Misztériumok Házának a bejárata fölött a betűk felülről lefelé, vagy megfordítva, vagy éppen az egész szöveg visszafelé olvasandó.* (21)

– Tetszel nekem – szólt közbe Mefisztófelesalai –, lényeglátó vagy.

A fordított szimbólum mindig rosszul alkalmazott hatalmat jelöl, a méltóság zsarnoksággá és a hatalmasság önkényuralommá válását. Saint-Germain művének bevezetésében tanítványát óva inti két ellenféltől, melyek felett a neofitának győzedelmeskednie kell. Az egyiket az erővel való visszaélésnek jelöli, a másikat pedig indiszkréciónak nevezi. A feke-

Hogyan is írják a Rózsa-regényben:

*Nagyuraim, aki áruló akar lenni
Válassza mesteréül a Hamis Látszatot.*

te oroszlán a zsarnokságot ábrázolja, a vörös oroszlán pedig a vágyat. Aki meg akarja szerezni a bölcsességet, annak győzedelmeskednie kell e két állat felett, hogy megragadhassa a rajtuk túl lévő koronát. (22)

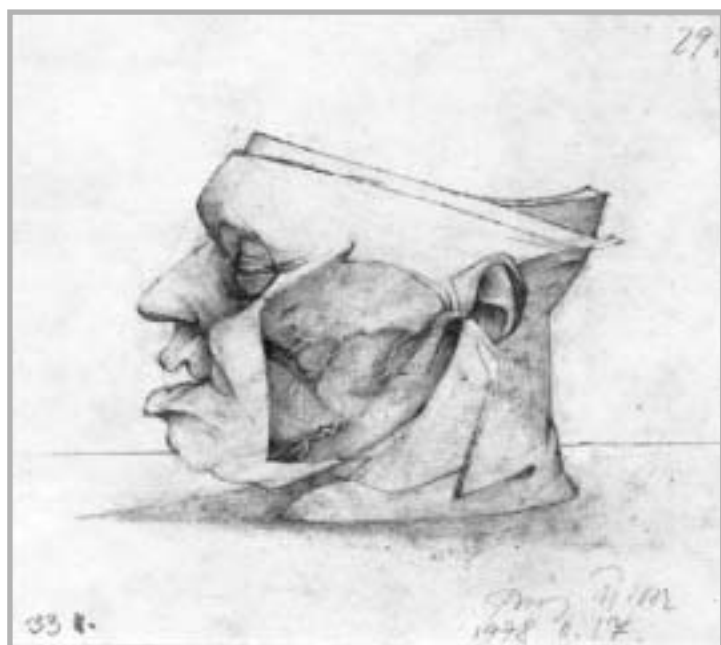
– Most már kezdem érteni – szóltam közbe. – Ahol megfordítják a szimbólumokat, visszafelé írják a betűket, ott te manipulálsz a háttérben. Ott te hatolsz be, és általában a legszentebb dolgokba. Kisajátítod, saját célodra használod mártírjaikat is, ha kell... Így tiéd az egyik oldal, és tiéd a másik is. Majd egymásnak uszítod őket, és jól szórakozol. Nem kicsinyes ez, Mefi?

– Miről beszélsz? Nem te kevered össze a Misztériumok Házát a politikai misztériumok házával? Ez a ti másik szerencsétlen játékok. Ti keveritek állandóan a struktúra bűnét a bűn struktúrájával. Én a bűnt, magát sem ismerem, mert az csak emberi, oly mélységesen emberi. De félre a nyavalygással, ma megajándékozlak valami csodával, tessék, fogd.

– Minek nekem ez a tör? Gyilkosságot nem vállalok.

– Igen, ez egy spanyol tör. Longinus lándzsájából kovácsolták. A rajta végigcsorgó vér avatta szentté ezt az egyszerű vasdarabot. Minden világhódító nagy király és diktátor ezt az ócskavasat keresi. Megsúgom neked, joggal. Ugyanis ez a tör kinézetű tárgy a legnagyobb földi titok kulcsa.

- A te titkaidé, vagy az Istené?
- Mi a különbség?
- Gondolom, más a rózsza titka, és más a tövisé.
- Ember vagy, a mindenség legbeképzeltőbb alakja, dönts el, mire van szükséged.
- Most inkább arról beszéljünk, neked mire van szükséged. Nemde arra, hogy tárjam fel a hús titkát. Vagy közben már változott a koncepció?
- Nem változott. Ezért illeszd ezt a tört így a Saint-Germain-kézirat széléhez. Húzd lefelé a sorokon. A tör áttört jelében megtalálod a legfontosabb tételeket, és megérted, mit jelent. Jó szórakozást! – mondta kacagva, és eltűnt, s vele az álom is.

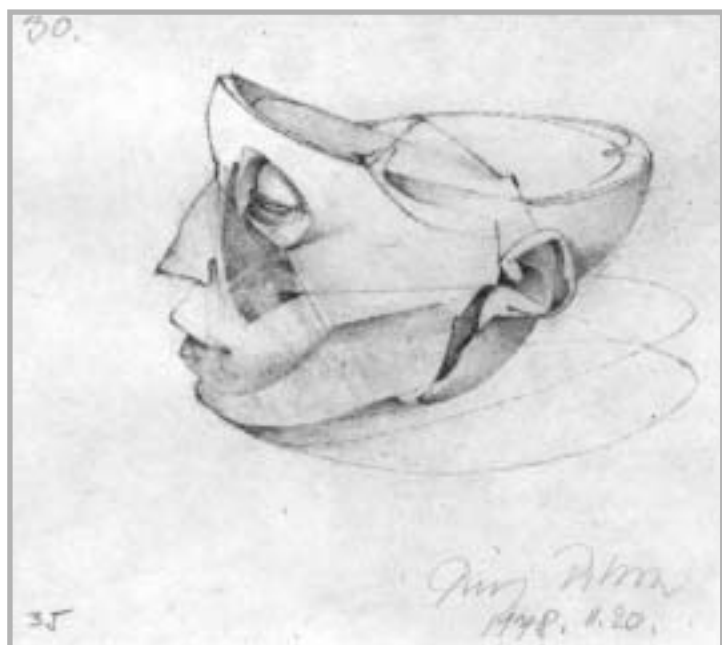
Harmincadik álom

Vegyük hát elő ezt a kulcsot, ezt a furcsa tört. Itt a szöveg. Nézzük, mi van itt: *a bölcs ember testének rejtve kell lennie*. Lám, micsoda felölöltség, mert itt a Sír és itt a Test. Véglelesen kiszolgáltatva minden lehetséges manipulációnak. Ezt nem lehet másképpen magyarázni, mint hogy mégis igaz, a Teremtő a keresztalállal csapdát állított a Gonosz-nak. Misztikusan nagy a csali, de misztikusan nagy az elejtendő vad is. Itt megkísértik a tét nagyságával a Nagy Kísértőt, és lám, itt zümmög, kerületi, mint légy az enyves papírt. Itt a nagy beköpés ideje, már gyűj-ti a nyálat. Lehet, hogy én is a nyál része vagyok...?

Itt most döntened kell, Leókám, gondoltam magamban. Nincs ennél kényelmetlenebb helyzet egy magamfajta értelmiséginek, aki mindig hajlamos az egyrészt–másrészt világ laza, kellemes árulásaival kibújni minden morális döntés súlya alól. Rossz belegondolni: választanom kell. Nekem, aki nem hiszek az ördögnek sem. Persze azt már az ilyen hitet-lenség is kielégíti. Mindenesetre gyanús alak ez a Mefi, és egyáltalán nem ügyetlen. Minden praktikára kész, hogy elámítsa, elkábítsa, elvárásolja az emberi szellemet.

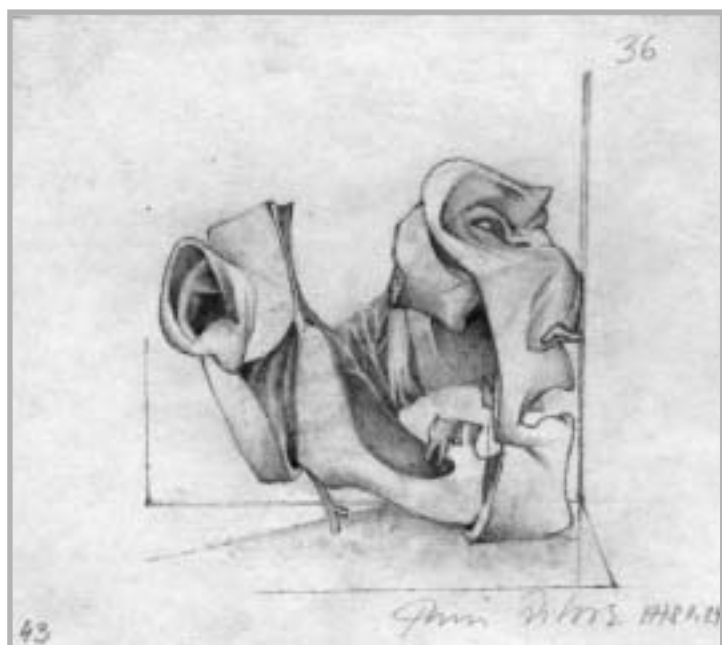
Itt van ez a tört is. Azt mondja, Longinus lándzsájából készült. Hányan keresték már ezt, feltéve, hogy ez – az. Annyit ránézésre megállapítha-

De gyönyörű az öreg Santi képe. Misztikus rajta a légy és a halott Krisztusnak nyitva van a szeme. A szeme él.

tok, hogy a pengéje nagyon régi. A markolata egyszerű, szinte primitív. Két csonka kúp alakú réz között egy rovátkolt elefántcsont díszítés van. Viszont ez a középső elefántcsont hordócska forog, rajta $8 \times 3 = 24$ rovátka. A rézkúpokon pedig a szakrális ötösség formában elosztva 12–12 beütés. Egy öreg kabalista mit ki nem tudna hozni ezekből a számösszefüggésekből! Megvallom, én semmit. Mindenesetre a pengén kivágott jel már így is jól működik. Kiemelte nekem, hogy a bölcs ember testének rejtve kell lennie. Persze ez így nem sokat jelent. Életében vagy halálában kell rejtve lennie, vagy életre-halálra...? De mit lehet valójában elrejtteni az élet elől. Talán csak az öreg ember szégyellt, szemérmes testét. Az ifjúság testét miért kellene? A fiatal test a szépség kinyilatkoztatása. Hivalkodó virágszép húsüzenet. Isten képzelte ilyennek, mikor mondá: *Te-remtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra*. Sikerült a hasonmás, Uram? Vagy csak úgy, ahogy Szent Ágoston értelmezi, amikor azt mondja: *a dolog nem ugyanaz, mint Isten akarta, de mivel Isten akarta, ezért ugyanaz*. Állítom, hogy egyszer megőrzítenek ezek a nagyszű méla egyházatyák. Ezek vagy tudtak valamit, vagy ugyanolyan kéjesen bujkálnak a nyelv erdejében, mint okkult adeptusok, beképzelten magukon hordva a mindentudás fölényes maszkjait. Mint itt ez a Saint-Germain. Egy lépést sem jutok előre. Miért kell elrejtve lennie a bölcs ember testének? Nyilván a halott testről van szó. Ismerem én is a szokást, hogy a nagy beavatottak testét haláluk után elrejtik. Talán csak azért, hogy fokozzák a rejtelmességet az okkult ügyek körül. Így lehet fokozni az együgyűek áhítatát magunk iránt. Magunk iránt, akik semmi-

Ki a fene ez a Saint-Germain. Úgy liftezik az időben, mintha mi avatuk volna be, vagy még inkább Hermész, a háromszor nagy.

vel sem tudunk többet a világ, a létezés szent titkairól, mint egy egyszerű ember, csak ismerjük ennek a földi szerepjátéknak a nagy hókuszpókuszait, és boszorkányos dramaturgiai érzékkel vezetjük elő az éppen megfelelőnek tartott pillanatban az éppen leghatásosabb gondolatot vagy pózt. Talán a beavatott nagy színjátszók közösségét legitimáló trükk a nagy halott testének elrejtése is.

Látom, mostanában a Megváltás-történetet is kikezdi ez a beavatósdi dramaturgia. A mi perjelségünk iratai között is van olyan, amelyik azt állítja, hogy Krisztus helyett más halt meg a kereszten, ő maga pedig Mária-Magdolnával elment Dél-Franciaországba, és tőle származnak a Szent Grál – ami Sang Royal – európai királyi családok. A másik történet, hogy a tanítványok kilopták a Sír-ból a Testet, hogy a feltámadás lát-szatát keltsék. Erre lettek volna képesek a hétszer, de legalább három-szor gyávák, a megrettent, tudatlan halászok? Ők biztosan nem. Talán Arimateai József, a csendesen háttérben mozgó, mindenütt jelenlévő nagy rejtély-ember. De miért lett volna a trükk? Megakadályozni a Meg-váltást? Ha igazi megváltás, nem kell hozzá trükk, és nem lehet trükkök-kel megakadályozni.

De akkor miért kell elrejtetni a bölcs ember testét? A nem bölcsek meg nem számítanak. Mi ez az okkult arisztokratizmus? Hol a fenében van ez a Mefi? Egyszer lenne szükségem rá, akkor is csavarog.

– Hívtál, kiskgazdám – jelent meg arcán, jobban mondva a maszkján gúnyos mosollyal a Lény.

Sophia, Shekinah, Sakina, Szűz Mária: a *lélek kelyhe*, a *tisztelet kelyhe*, a hit *nemes kelyhe*.

– Kisgazda a ... na, majd' megmondtam, kicsodád! Tényleg, az ördögnek van rokona?

– Persze hogy van, szerintem te vagy az – szólt csendesesen. – Látod, a rettenetesen nagy eszeddel semmire sem mész nélkülem. Miért nem használod a csodatört, amit adtam.

– Használom, de csak rébuszokat ír ki.

– Mert csak első szinten használod.

– És mi a második szint?

– Ha azt megmondom, azért már elviszem a lelkedet.

– Ha nincs, viheted, ha van, nem tudod elvinni...

– Na, így csak a nagyeszű lány tudta átverni a te együgyű Mátyás királyodat. Persze hoztam is, meg nem is. Én, ha elviszlek, úgy elviszlek, hogy vissza nem hoz senki. Erre egyezségem van az Öreggel. Kivéve egy esetet, de azt csak Ő tudja meg Én.

– Könnyű nektek, csupa nagybetűsöknek, egymással alkut kötni a szerencsétlen ember lelkére. Neked például van lelked? Mert ha nincs, akkor nincs sok vesztenivalód.

– Már megint ez az elviselhetetlen szócséplés. Amit mondtam, megmondtam. Tehát, ha úgy gondolod, akkor helyezd a kérdéses részre, fordítsd el az elefántcsontot a tör markolatán, és kezd el szorzótáblaként működtetni. Az így kijött számokat pedig azonosítsd a héber ábécé megfelelő betűjeként.

– Na jó, ez túl bonyolult, elfáradtam, inkább lefekszem aludni, vagy hogy pontosabb legyek, felkelek.

Harmincegyedik álom

Nézzük, mit tud az ördög számítógépe. Lehet, hogy ez az igazi Salamon claviculaes (23), ezzel behatolhatunk a Zohar rejtett tudatába. He-lyezzük a tört a szövegre, és olvassuk, mit talál: EGY ANYA MEG FOGJA SZÜLNI HASONMÁSÁT. Na, ez megint egy nagy képtelenség, de nézzük, mit mond a tör: 2002-ben klónoznak egy nőt. A klónozás eszerint a hasonmásshülés, és ezt 2002-ben meg tudják csinálni. De mi a fenének? Akkorra talán kipusztulnak a férfiak, vagy csak ilyen magtalanok maradnak, mint én?

Egy anya meg fogja szülni hasonmását. Szerintem ez csak egy kabalisztikus metafora, amelyben csak az emberi tudatban működő hím-nemű és nő-nemű princípiumot egyesítik.

Semmi más, mint egy szellemi koncentrációs játék a tudat kitágítására.

– Állj meg, vándor – szólalt meg hirtelen az előbukkanó Lény. – Te a végén összekevered az androgünt, a „férfinőt”, a hermafroditát és a férfi nélkül hasonmást szülő nőt.

– Össze hát, mert az ördög sem tud kiigazodni azon a szellemi barkácsoláson, ami ebben az ügyben itt évezredek óta folyik. Nem is értem, valójában kinek áll érdekében állandóan kavargatni ezt a szellemi tejbe-

Az emberi test a 7-es szám szorzataival leírható.

7×7 az újszülött átlagos hossza

7×2 a hímtag...

grízt. Talán még neked sem lehet érdeked, mert a végén még te is a *gon-dolta a fene* állapotába kerülsz, ami azért fölöttébb kellemetlen lehet egy ilyen Nagy Szellemnek, ami te vagy, vagy ami te leszel. Hiszen ha igaz az, hogy Isten nem volt, hanem lesz, akkor te méginkább a jövők zenéje vagy. Először mégiscsak a szimfónia van, és utána jön a kakofónia!

– *Azt mondd hangzavar, igen hangzavar, ha nektek az, mi nekem vigasz.* (24)

– Nézzük, mi a vigasz neked? Miért vigasz neked a hasonmást szülő nő?

– Nem nekem vigasz, hanem nektek, mert ezzel kivonhatjátok magatokat az Isten gyámkodása alól.

– Ezt már ismerjük, ez olyan zseniális gondolat, mint amikor a manicheus gyökerű katharok, a nagyon tiszták, úgy akarták kiiktatni a világból a rosszat, hogy megkísérelték beszüntetni a nemzést, de legalábbis a fogamzást. Nem tetszik nekem, ha az ember ennyire doktrinér. Lehet, hogy sem a Sátánt, sem az Istent nem kellene ilyen nevetséges fizikai eszközökkel megkísérelni kiiktatni.

– Látod, ez már tetszik nekem, bár beképzelt emberi gondolat. Hogyan képzelitek, hogy ezekre az erőkre egyáltalán hatásotok van.

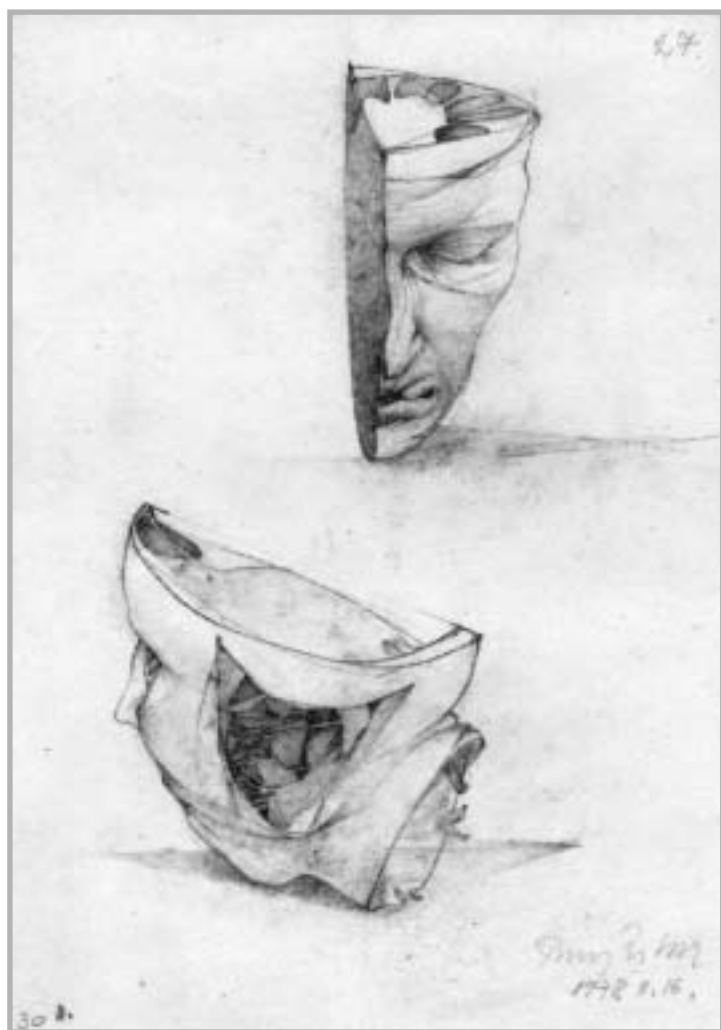
– Miért, úgy látod, hogy nincs? Akkor miért ez az állandó kísértés?

– Ti kísértitek saját magatokat.

– A hasonmást szülő nővel is?

– Igen, és közben teleológiai vitákba kezdtek, hogy az a kizárólagos nő a Demiurgoszt, vagy az Antikrisztust szüli meg.

Van, aki az Antikrisztust várja, van aki Krisztust. Én már csak a reggelt...

- Szóval mégis ezután születik a hangzavar?
- Hagyd már békén az időt. Téged okosabbnak képzeltelek. Miért görgeted magad előtt, mint egy szerencsétlen ganajtúró bogár a szemetét. Az idő a ti világotok legnagyobb szerencsétlensége. Tudod, mi lenne az igazi megváltás? Ha az időtől megszabadulnátok.
- De ha meghalunk, megszabadulunk.
- Dehogy szabadultok, csacska lények. A gyermek halottak például felnőnek a túlvilágon, ezt még a legbugyutább szellemidéző is tudja.
- Elszóltad magad, hát mégis van túlvilág?
- Ha van evilág, akkor van túlvilág is.
- Köszönöm szépen, a végén még ettől a világtól is megfosztasz. Látom, te azt szeretnéd, ha minden csak illúzió lenne. Te vagy a Nagy Illuzionista. A végén még megteremtéd az illúziók világát, a virtuális világot, ahol nincs már se hús, se test, csak testetlen tudati mozgások. A tudat sem valódi, csak műtudat, és az öntudat is csak műöntudat.
- Ne izgulj, ezt együtt teremtjük, és most is...
- Hallom, hogy dübörögsz, hallom, hogy meg akarsz mindenáron születni:

*Pape que iam mora me tenet nasciturum?
 Fatum, quid me detines seculo venturum?
 Pande fores, quod si me tenes exiturum,
 In deo Belzebub transgrediar murum. (25)*

Hogy kivillan itt is a TENET szó, mint abban a mágikus négyzetben, ahol ez a szó írja a keresztet középre, egyszerű latin jelentését messze meghaladó fontossággal, mint amikor azt mondjuk: *amor eum tenet*. (26)

Harminckettedik álom

– Az előző álomban ott tartottunk – szólalt meg hanyag eleganciával a Lény –, hogy engem valamiféle dübörgő megszületési vággal illetél. Ha lennél oly eszes, és továbbolvasnád a Dum contemplar animót, akkor furcsa kinyilatkoztatásomra lelnél. Ha jól emlékszem, azt mondtam, persze Walter barátom közvetítésével:

Meglásd, elkövetkeznek emberré változásom napjai,

Hogy bűbájjal legyőzzem Énokot és Illést.

Ha elragadom az igazság ösvényét a földről,

Ráhel szolgál majd engem, én pedig megvakítom Liát.

– Látom, szép antikrisztusi terv – szóltam. Az Antikrisztus is te vagy, vagy csak egy kedves teremtményed?

– Ő az én szerelmetes fiam, akiben nékem kedvem telik. Ha Istennek lehetnek, akkor a Sátánnak is lehetnek fiai – szólt, és mosolygott vélt szellemességén, ahogy parafrázálta az Urat.

– Hogy végképp magába ne szeressen, gyorsan közbe vágtam. Azt értem a versből, hogy bűbájjal legyőzöd Énokot és Illést, azt is, hogy Ráhel, a kereszténység is neked szolgál majd, de hogyan vakítod meg Liát, a zsidóságot?

Túl sokat foglalkoztunk a világban lévő rosszal, és túl keveset a jóval, és így felütik a fejüket a közhelyek, mint ez itt.

– Mi sem egyszerűbb, üldözéssel és üldözési mániával. A szeretetre legéhesebb népet szeretetre képtelenné teszem. Te is kaptál hírt róla, perjelem, hogy testvéreitek néhány évvel ezelőtt átadták egy zavaros származású és múltú alaknak, egy bizonyos Christophoro Colombónak a templomosok titkos térképeit az eddig csak általatok ismert La Merica csillagról elnevezett új földrésről.

– Mi az, hogy zavaros származású? Minden ember zavaros származású. Nem tudtam, hogy az ördög is antiszemita – vettem közbe.

– Már ezerszer mondtam, hogy ne használd ezt a primitív, öregasszonyos ördög megnevezést. Azért nekem is van tartásom. Ez az ördögözés olyan, mintha én téged szobafestő és mázolóknak neveznék. Bár ez a mázoló nincs is távol a te tevékenységedtől. Mit összemaszatolsz egy képen, mint egy fetiszta erotomán. Mit összeizgattad az olajat a fürjttel annak a Lizinek a kétnemű pofikáján is. Az antiszemitizmusról meg nem nyitok vitát veled, az még nekem is political incorrect. Különben is nektek nem a földi származásokat az igazán zavaros, hanem az égi. Nem tudjátok megfejteti, hogy a kozmosz vagy a Chaosmos (27) gyermekei vagytok.

Hogy virágoznak a kibontott belső szervek itt ezeken a képeken.

Láttad azt a késeddel feltárt embert? (a 143. oldalon) Ő nem földi lény. Észrevetted-e, hogy élve az emberek mind földieknek tűnnek. Halottként sokan olyan arcot vesznek föl, mintha csak tévedésből kerültek volna erre az elátkozott bolygóra, megváltani ezt a sarat, ezt a lelki-bélsaras emberiséget. Mindenáron, az akarata ellenére is.

– Meglepsz – vágtam közbe. – Végképp nem tudom eldönteni, hogy te gyűlölöd vagy szereted az emberiséget, és ezért cseszteted már eleitől fogva. Vagy pontosabban: a gyűlöleted mögött egy indirekt szerelem munkál. Nem gondoltál még arra, hogy te vagy a Jolly Joker az Úr játékában?

– Ne kísérts, mert olyat mondok, magam is megbánom.

– Látnod, ez már teljesen emberi. Nem félsz, hogy emberré válsz? Különben, mikor a múltkor egy gyermeket rajzoltam, elsírtam magam. Gyermekkorom szentmiséi jutottak eszembe és a liturgia szövege: Fölemeljük szívünket, fölemeljük az Úrhoz.

Még mindig fölfedezünk új földrészeket vagy felfedeztetjük másokkal újként. Megy ez a földi bújócska a maga rendje szerint.

Harmincharmadik álom

– Az előző álmot lényegében ott hagytuk abba, hogy elmagyarázod, hogyan vakítod meg Liát, a zsidóságot.

Igen, tudtam róla, hogy történelmünkben először titkos irataink közül a La Mericára vonatkozó anyagot átadtuk egy félig civilnek, aki cserébe a mi keresztes lobogónkat húzta fel vitorlaként a hajóira. A beavatatlanok fontoskodó buzgóságukkal már sok nagy nemes titkos ügyet lelepleztek. Mentse a helyzetet, hogy kényszerből adtuk át, mert már tudomásunk volt egy minden eddiginél nagyobb zsidóüldözésről és arról, hogy 1492-ben minden zsidónak el kell hagynia Spanyolországot. Perjel-ségünk úgy döntött, hogy az új földrészen létre lehetne hozni az Új Jeruzsálemet, és ez az eltályogosodott zsidókérdés is megoldódna Európában.

– Nem kellene nektek, földieknek állandóan beavatkoznotok a Teremtés eleve elhatározott rendjébe. Az Új Jeruzsálem, a végső templom majd az idők végeztén jelenik meg. Nem kellene macerálnotok az időt. Az Úr és én is ilyenkor nagyon bosszús vagyok miattatok. Elég nehezen sikerül megoldani ezt a la mericás ügyeteket is. Tudjátok, hogy több millió embert, ősi népeket fogtok itt kiirtani, nekem tetsző cselekedettel. Különben ennek a La Mericának az uralkodója az én nagy időm, a huszadik század után a végidők császárának szerepét akarja majd eljátszani, és megtámadja Mezopotámiát. Csupán azért, mert fundamentalista keresztényként könnyedén beveszi tanácsosai azon állítását, hogy sikerült megfejteni a Biblia kódját, és abban azt, hogy 2006-ban atom-holocaust

A másvilág nem jön. Már itt van. Nézd ezt az arcot itt a másik oldalon.

pusztítja el Izraelt. Látod, ide vezet egy félig megfejtett kód félreértelmezése. Két féligazság egy egész világháború.

– Akkor te miért adtad a kezembe ezt a tört? Ez nem ugyanolyan hamisan működik?

– Nagyon hülye barátom, én álmodban adtam kezedbe, és csak álmodban működik. És álmodban se jusson eszedbe, hogy amiről mi itt beszélünk, valakinek föltárd, legalábbis ebben az évezredben.

– És utána már lehet?

– Utána lehet, utána más világ jön. Másvilág. Akkor már úgysem hisz senki senkinek. Abban a világban már álom és valóság összemosódik. Egyre többen nem tudnak különbséget tenni aközött, hogy az élet álom, vagy az álom élet. Élnek az életük mellett, alatt, fölött. Mindenütt, csak nem ott, ahol a világ valódi dolgai történnek. Eljön a művétagok uralma. Eljön a finnyás Cyberember. Steril lesz, és sterilításra vágyik. Undo-rodik az emberi nedvektől. Legszívesebben lecserélné minden földi nedvet sóoldatra. Kivéve a könnyet, mert azt cukoroldatra cserélné, hogy ez a szép új világ legyen nagyon happy, mert csak ez illik egy műemberhez, amit olyan szépen megrajzoltál. (a 175. oldalon) Látod, ott csupa fémből van már minden csigolya, minden bordácska, és fémlemezek fogják össze a fémfülű koponyát.

– Attól félek, ugratsz – vágtam közbe. – Olyan vagy, mint egy czakógólya kalifa a gazdaságkorból. (28) Nem te akarsz mindent digitalizálni? Nem te bontatod le velem a húst, mint egy hentessel a mészárszékekben? Nem neked épül ez a szép új világ? Nem te akarod Krisztus testét szétrombolni, hogy ne találjon vissza belé a Szentlélek, amikor visszajön a pokolból, ami tudvalevőleg Jeruzsálem alatt van?

Tényleg, hogy kerül a pokol Jeruzsálem alá? És nem ezért kellett Jézusnak erre a vidékre születni?

Leonardo a naplónak

Látod ezt az arcot a túloldalon? Ez a tekintet megfordítja az álmot. Egy okkult álom néz itt vissza egy egyszerű földi álmra.

Rózsaálmom

Igen, én kertész vagyok. Tudok a rózsákkal bánni. A titkos értelműekkel is, mert én az Arany Rózsától származom. Tudom, hogy a rosa caninát hogyan lehet beszemezni. Hogyan kell a gyöngye növényi húson borotvaéles szemzőkéssel kereszt alakban sebet ejteni, majd felpattintani a rózsatő húsát, hogy feltáruljon a fás rész, a csont. Tudom, hogyan kell behatolni a kis sebbe a fallosz-ék alakra, lapra vágott rózsaszemmel, majd rafiával szorosan, tengerész harántcsomóval körbekötni, hogy jól fakadjon a szem, és amikor itt az ideje, kibomoljon a vad tőből a nemes virág.

Gyerekkoromban anyám minden hajnalban rózsát szedett. Anyám, a Montalcino fekete rózsája, hová lettél. Hová lett a fiatalasszony, aki hajlong a harmatos rózsák között, vagdossa a hosszú szárú virágokat. Több száz szálat leszed minden hajnalban anélkül, hogy egyetlen tövis is megszúrná a kezét. Könyörületesek voltak az én anyámhoz a rózsák, nem úgy, mint Krisztus töviskoszorúja, de hát az nem is rózsából volt.

Anyámat a felkelő nap már úton találta, ahogy a Vinci melletti Anchinóból viszi Firenzébe, a piacra a rózsát. Amint beért, első útja a templomba vezetett, ott bemártott egy szál rózsát a szenteltvízbe, keresztet

Rosa pimpinellifolia

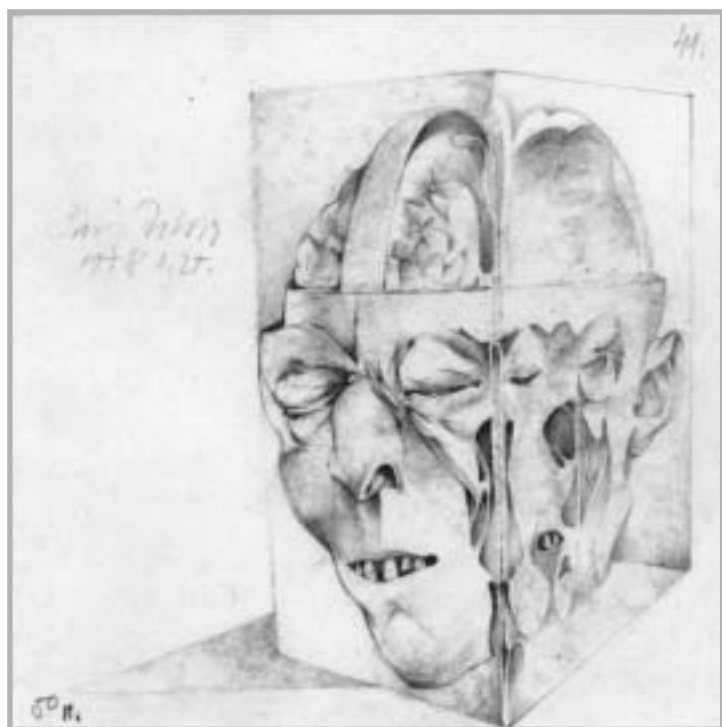

vetett vele magára és arra a csokor rózsára, amit minden alkalommal a Szűz Mária-szobor lábához helyezett. Ez egy fekete Mária-szobor volt, az a titkos jelentésű, amely az európai gótikus katedrálisok félhomályos kápolnáiban megbújva mentette át a szimbólum-értetlenség századain a titkos értelmű rózsza szent titkát. Szűz Mária-Anyám, fekete rózsza (29), imádkozz érettem...

Micsoda rózsailleség van itt, a Sírban, biztosan a Testből árad, és most nem zavarja az az átható rókaszag, amit akkor érzek, ha Mefi is itt van. Lehet, hogy eddig ezért nem tűnt fel ez a tisztító rózsailleség, mert a fuxos szag megrontotta, mint a legjobb bort is a fuxosodás. Mindenesetre jó jel ez a rózsailleség, ha rózsza születik, valami megvilágosodik, valami regenerálódik, valami isteni tudás, valami kozmikus erő kezdi jelenteni magát, és közel a Paradicsom is, mint Danténak, amikor egy aranyközepű fehér rózsában megpillantja a Mennyei Országát.

De azért még mindig itt ez a rókaillat is, bár most csak a végén és hátulról jön elő, úgy, ahogyan borkóstolásnál az üres pohár száraz illatpróbáján érezzük meg, hogy a nagynak hitt borban valami sántít. Vélhetőleg ott is az ördög, ami a mi bűnünk, a hiba, hogy borunk érzékeny testét nem elég szakértelemmel ápoltuk. De milyen szakértelemmel ápoljuk saját testünket egészségesen és betegen? A teremtés legtitkosabb gyümölcsének, szőlejének és borának milyen szőlőműködésai, milyen vincellérei vagyunk? Megtartjuk ezt a különleges edényt olyan tisztának, hogy belőle indulhat ki majd a megvilágosodásra törekvő szellemi út, ahogy

Látod milyen groteszk a túloldalon halott arcunk tükörijátéka.

Buddha hívei hiszik? Vagy örök Vízözön előtt élünk, mert *megtelék a föld erőszakoskodással, és így minden test megrontotta vala az ő útját a földön* (30)? És mára is ugyanaz a feladatunk maradt, mint Noénak, el kell kezdenünk gyűjteni a goféréfát és a szurkot. El kell kezdeni építeni a bárkát...

Vagy ezen már túl vagyunk, mert minden ördögi, sőt sátáni praktika ellenére a Test feltámadt, a Test megdicsőült, s kaput nyitott nekünk is, hogy kövessük?

Kaput nyitna, de most még nem támadt föl, mert még itt fekszik árván, most még nem dőlt el, hogy Isten fia-e, vagy csak egy egyszerű palesztin szélhámos próféta nagy vágyakkal, kis csodákkal, aki született Betlehemben, amit a görögök egyszerűen Scythopolisznak, szkítavárosnak neveznek, az arabok meg tudnak arról valamit, ami itt a mélyben történik, mert Betlehem arabul BEITH EL LAHAM, a hús szobája, vagy a test szobája. Mit üzen ez a galileai városka, és miért született a Messiás Galileába, a gójok közé?

Vagy ezért is nem ő a Messiás? Elevenbe vág itt a szellemfeltáró kése, a kutakodó gondolat. Elevenbe, mint az én késem éjszakánként, amikor gyermekhullákat boncolok. Néha olyan meghatón esetlenek, mintha csak aludnának, és nekem az az érzésem, nincs jogom boncolni, mert nem tudom megkülönböztetni az eleveneket és a holtakat. Ilyenkor elkezd remegni a kezem. Nem tudom tovább folytatni a munkát. Jó lenne

A testet sem lehet megismerni.

imádkozni. Imádkozni, ha tudnék. Már a Miatyánkat is elfelejtettem, pedig valamikor még arra is emlékeztem, hogy Dante hogyan imádkozta. Valahogy így:

*Ó, Miatyánk, ki lakozol a mennyben,
nem határokba szorítva, csak első
magasságodhoz vonzó szerelemben:
szenteltessék meg a neved. Áldja felső
erődöt minden teremtmény beszéde,
s fuvalmad, mely a szívbe édesen jó
Jöjjön el a Te országod...*

Hildegard-álom

Homo est perfectio... (32) Az ember tökéletesség, teljesség. Az egész világ viszonylatában is. Legalábbis ezt a képet hozza előm valahonnan az időből a csodatőr.

In mundo, a világon. Mundus, az egyszerre világ és asszonyi ékesség. Mundo, megtisztítani. Lehet, hogy az ember csak a szeplőtelen asszonyi ékességben a világ tökéletessége. A férfi pedig csak a cardo mundi, csak a világnak a farka...

Ha az ember tökéletesség, akkor nem pusztulhat el. Sem lelke, sem teste. De hogyan, a gondolkodás milyen alkímiájával közelíthetjük meg, alakíthatjuk át, milyen lelki aranycsinálási technikával változtathatjuk a

halál rémítő titkát, a mysterium tremendumot az örök élet felcsigázó titkává, mysterium fascinans-szá. Ez lenne az igazi alkímiai menyegző, a nagy beavatás. Mégiscsak nagyszerű lenne már itt, a földön tudván tudni, ismervén ismerni a Nagy Misztériumot, hogy van a Világnak Szíve, és az irányít, az vonz magához mindannyiunkat.

– Idegenszívű vagy, vagyis hitetlen, aki ilyen hitetlen, sohasem vonzza magához Jézus szíve. Egy kicsit többet kellene hinned, mint gondolkodnod. Ez a tiszta észre büszke hübrisz, a legnagyobb fal, ami elválaszt a Világok Szívétől. Ez annak a templomépítő építésznek a gőgje, aki azt hiszi magáról, hogy ő építész ott, ahol az Isten csak lakó. Hírámot sem az a két nebuló ölte meg, hanem a gőg, mert azt hitte, akkora építész, hogy az ő templomában Istennek kötelezően meg kell jelennie. Isten nem úrhajó, hogy egy csábítóan tökéletes, templomnak nevezett leszállopályával ide tudjátok csábítani. Itt van bennetek, csak nem az agyatokban, hanem a szívetekben. Azt kell feltárni, de nem késsel, nem boncolással, hanem szeretettel. Hiába vagdosod éles késeiddel a szív húsát, hiába kurkászod üreges részeit. Nem találsz már csak romlandó anyagot ma még, vérvörös, holnap hervadó húsvirágokat.

Hagyd abba a boncolást, Leonardo. Ami a földi élethez elég, azt te már mind tudod a testről. El kell döntened, hogy az ész vagy a szív beavatottja akarsz lenni. El kell döntened, hogy a földi megismerés misztikus-zavaros szabadkőműves óvodáit járod tovább, vagy az égi megismerés útjára lépsz.

– Ki vagy te?

– Ezt én kérdezhetném tőled. Téged hozott a rózsáalom az én bingeni kertem rózsái közé.

Hildegard azt mondta: *azt írom le, amit látomásaimban látok és hallok.* Én is azt írom le. Miért olyan szépek az ő látomásai és ilyen zavarosak az enyéme?

– Hildegard vagy? Hát mégis csak volt értelme ennek az álom-ámokfutásnak, találkozhattam veled, az egyház számomra legkedvesebb szentjével.

– A fenét vagyok én szent, csak egy nyomorult nőszemély, törékeny ember, akiben semmi állandóság nincs, hamu a hamuból, por a porból, aki csak azt mondja, és azt írja, amit valaki más oltott belé.

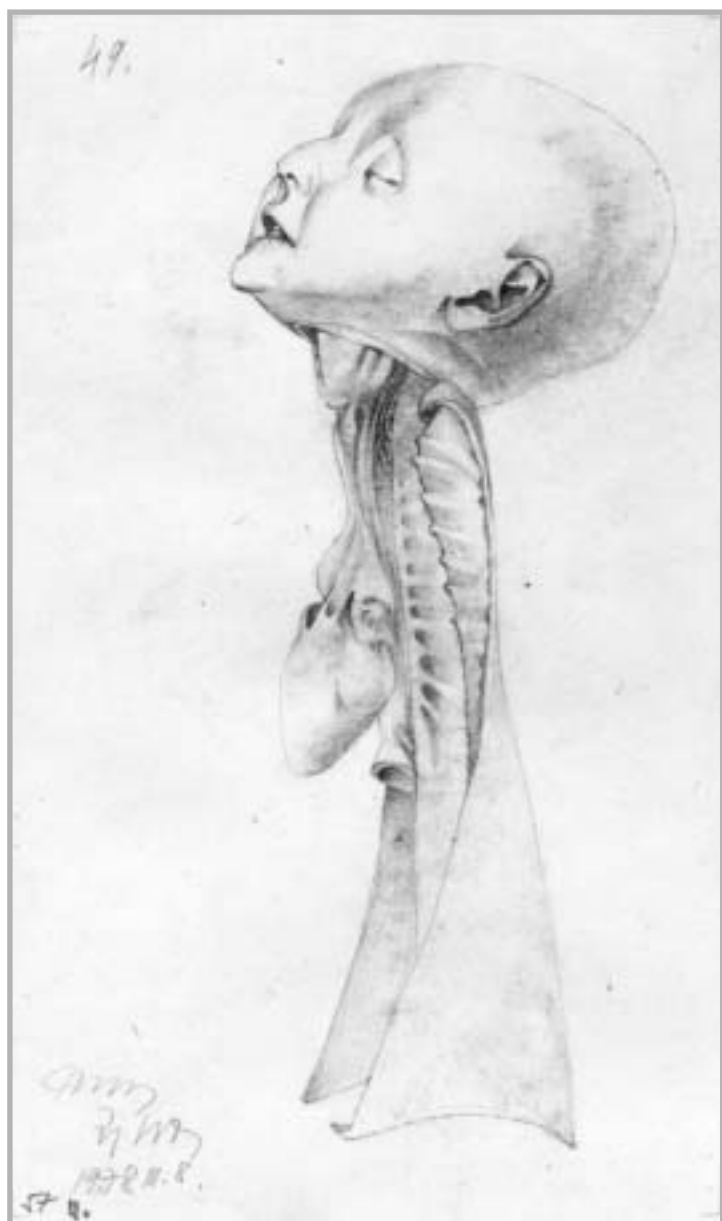
– Nekem hiába szerénykedsz, én annyira ismerem az embert, hogy tudom, csak ti ketten, Clairvauxi Bernáttal, meg tudtátok menteni Európát és rajta keresztül az egész emberiséget.

– Azt csak Mária tudja, a tizenkét világ, a tizenkét csillag hercegnője. Különben jól látod, Bernáttal mi összetartoztunk és összetartozunk. Ha szerettem volna férfit, őt szerettem volna, és ha az ő olthatatlan égi szerelme nem Mária lett volna, akkor a földi szerelme én lettem volna. Nem véletlen, hogy látomásaim igazságáról ő nyilatkozott, és pedig megfellebbezhetetlen tekintéllyel.

– Anyám, te, akit a Rajnai Szibillának is hívnak, te tudnál segíteni nekem.

– Ma még nem tudok. Árad belőled az önhittség. Te is azt hiszed, gondolkodol, tehát vagy. Nem igaz, csak az van, aki szeret. Le kell győznöd az önhittséget, az epe bűnét. Ama bizonyos alma elfogyasztása után Ádám epéje, miként minden nembéli társáé is, keserű lett, és ez valamennyi súlyos betegség ősoka. A bűnbeesés teljesen átalakította Ádám és Éva testét.

Innetől Leonardo a naplónak írt jegyzeteit még nem tudtam megfejteti.

– De te, anyám, meg tudod gyógyítani, te vagy a legnagyobb gyógyító.

– Csak Isten a gyógyító, és nincs gyógyíthatatlan betegség. Rajtad azért nem tudok segíteni, mert a te tudásvágyad betegesen földi. Ha most kezdenélek gyógyítani, még beljebb sülyednél ebbe a fajta tudáskörbe. Azok számára például, akik az önhittség bűnébe estek, tilos a böjtölés, mert az még jobban fokozná az önhittségüket.

– A katharokkal is ez volt a baj?

– Hasonló. Náluk a túlságosan szigorú aszkézis megfosztotta erejüktől az erőnyeket. A világon mindent úgy kell elrendezni és szabályozni, hogy közben a szív öröme meg ne szökjön.

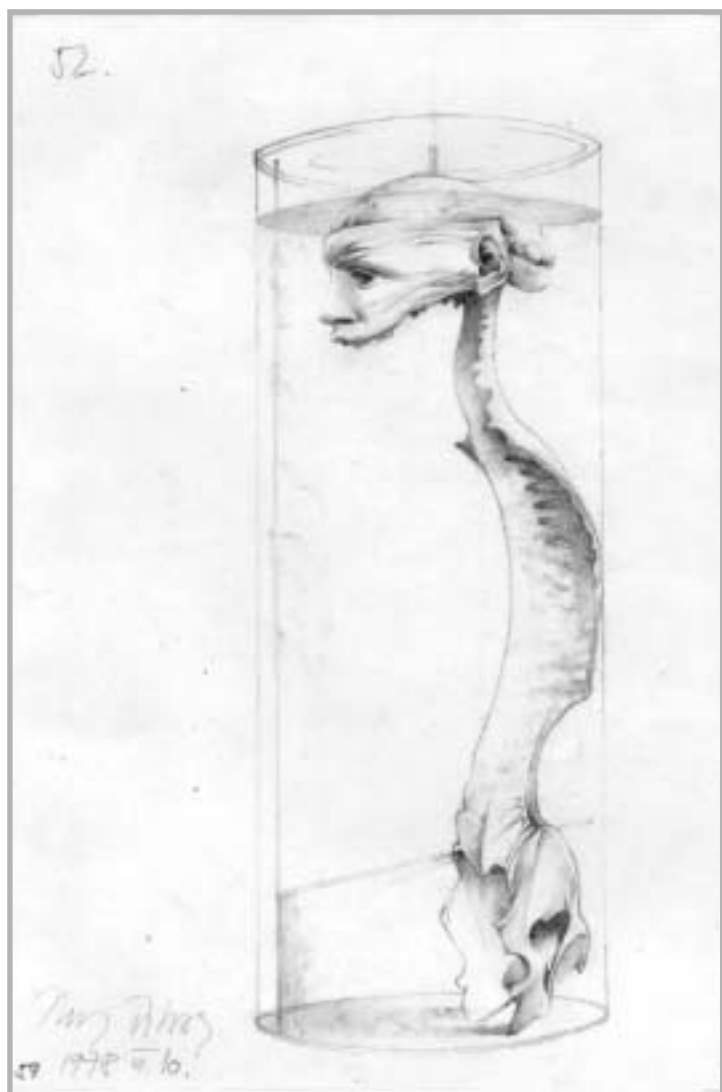
– És a katharokat üldöző papság jobb volt?

– Nem, rosszabb volt. Istent nem ismerték, embertől nem féltek. Akkor ők voltak az igazi gyógyíthatatlanok, s ha a gyógyítók gyógyíthatatlanok, a világ elpusztul.

– Anyám, én alkut kötöttem az ördöggel.

– Nem olyan könnyű az. Ő mondja, vagy te is úgy tudod?

– Én nem tudom pontosan, de az biztos, hogy erősen kísért. Elvitt a Szent Sírba, ahol megmutatta kiterítve, élettelenül Krisztus testét, és rábeszélte, hogy készüljek fel a Test felboncolására. Azóta minden éjszaka a halottas házakat járom, akasztott emberek hulláit vásárolok, és boncolok, boncolok. De ez mind semmi, a Gonosz elfoglalta álmaim. A boncolásaimon készített rajzokat viszek neki, hogy megismerje a testet, hogy megismerje a húst. Ha látnád, milyen kéjjel szemléli a rajzokat, mint

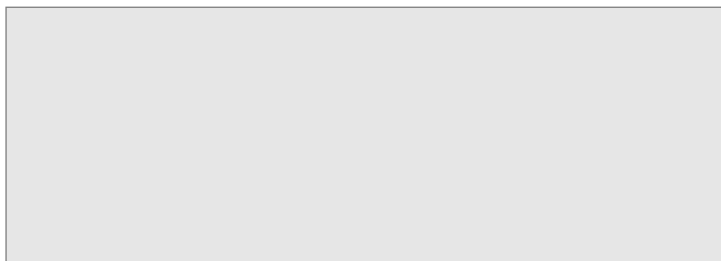

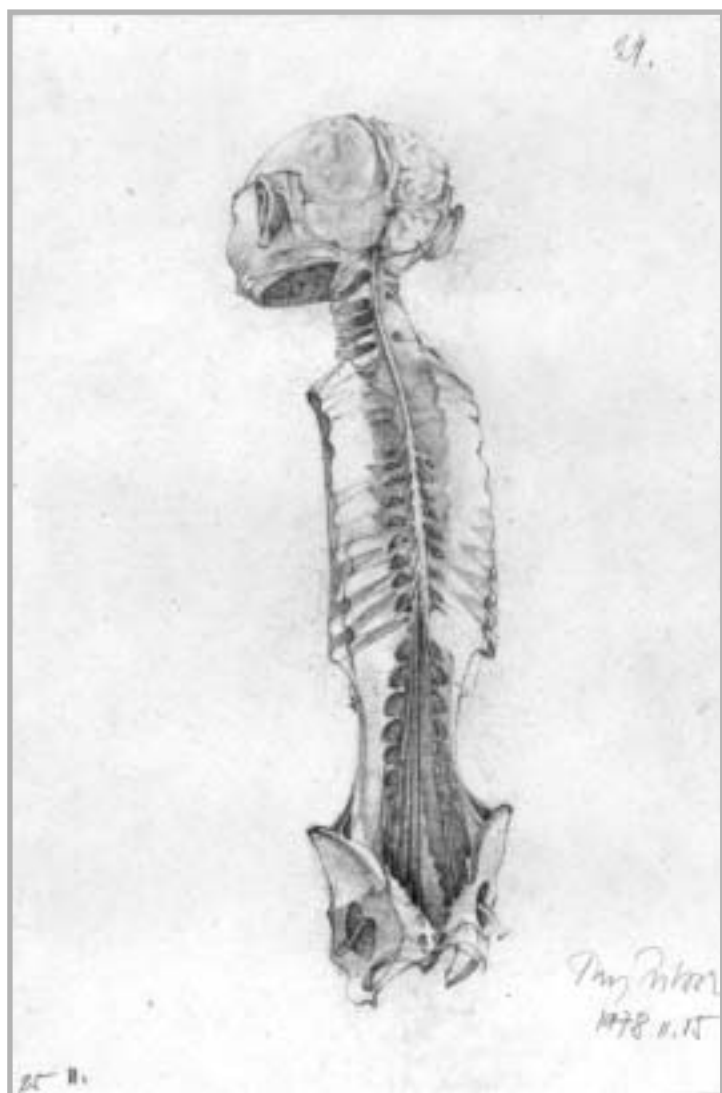
éretlen kamaszok meztelen női testek és pornográf aktusok képeit. Viszont nem úgy néz ki, ahogy te a Sciviasban (33) világias kifejezésekkel így leírtad: *Vaginájában szörnyű és koromfekete, izzó tekintetű fej jelent meg, fülei akár a számáréi, orrlyukai és szája akár az oroszlánéi... A fejhez csatlakozott valami, ami egy nagy rakás ganéjhoz hasonlított. Aztán felemelkedett egy hegy tetejére, és megpróbált felszállni az ég magasába. Hirtelen mennydörgés hallatszott, és egy hatalmas erő akkorát taszított a fejen, hogy az lebukott a hegyről, és egyszersmind a párját is kiadta.*

– Azért nem úgy néz ki – válaszolta Hildegard –, mert Te még nem az Antikrisztussal találkoztál, hanem magával a Sátánnal. Te még abban az időben élsz, jobban mondván álmodsz, amikor még úgy vélte a Gonosz, hogy személyesen is megakadályozza a megváltást. Igen, ott serteptértél a Sír körül. Az ő testetlenségének legnagyobb vágya a Szent Test volt, a Test meggyalázása, a Test elrablása, és ezen keresztül megakadályozni a testünk feltámadását.

– Anyám, arra már lassan hajlok, hogy elhiggyem a lélek örök életét, de szerintem a test feltámadása csak egy metafora. Azt a tudással is meg lehet közelíteni, hogy a mindenséget áthatja az erő, az energia, a nagy fény, és ebbe a fénylő energiába tér vissza minden kis energia, ami a földi életünkhöz kölcsönadott. Az így felfogott mozgásnak akár az örök élet nevet is adhatjuk. De a test, a romlandó hús, a porrá és hamuvá lett anyag hogyan áll össze még egyszer vérrel és étellel teli hússá, ráadásul az eredeti személyiség eredeti húsává? Ez egyszerre fölösleges, szinte gyermekes, bár elismerem, egy bizonyos szinten túl igazán misztikus ügy.

– Ez a lényeg, hogy az anyag is misztikus jelenség. Ti, materialisták ezt igazán soha meg sem értitek. Nektek a lét határozza meg a tudatot.

Egy magasabb szintre csak akkor érnétek, ha észrevennétek, hogy annyira határozza csak meg a lét a tudatot, amennyire tudatosítja a tudat, hogy a lét határozza meg a tudatot.

Felhívom a figyelmed, hogy Szent Pál, aki a történesek legkritikusabb idejében a legmagasabb beavatásban részesült, és így a négy világban állt egyszerre biztos lábon, kötelességének érezte, hogy kristálytisztán ki-mondja a nagy titkot:

*Imé, titkot mondok néktek.
Mindnyájan ugyan nem aluszunk
el, de mindnyájan elváltozunk.
Mert szükség, hogy ez a romlandó
test romolhatatlanságot öltson
magára, és e halandó test
halhatatlanságot öltson magára.
Mikor pedig ez a romlandó test
romolhatatlanságba öltözik, és
e halandó halhatatlanságba öltözik,
akkor beteljesül amaz ige, amely
meg vagyon írva: Elnyeletett
a halál diadala. (34)*

Tehát megsúgom neked, fiam, nem igaz semmiféle gnosztikus szé-pelgés, ami a csak fénné válás lelki és szellemi tükörcsapdáival, tudat-

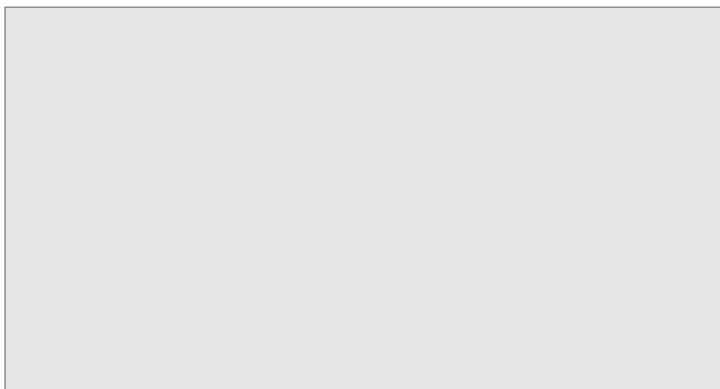
tükrözéssel homályosítja az emberi test feltámadásának nagy misztériumát. Pál félreérthetetlenül, keményen kimondja: a halál diadala akkor nyeletik el, amikor ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik. Mit gondolsz, mi volt az én mindentudó gyógyító tudásom alapja?

– Az éjjel és nappal, az ébren és álmodban szüntelenül működő látomásaid.

– Persze, de látomásai másoknak is voltak, mégsem tudtak aktívan gyógyítani. Én azért tudtam, mert nekem bemutatott a feltámadott, a megdicsőült, a betegség nélküli test. Gyógyításom minden lépését ehhez a tökéletes testhez viszonyítva tettem meg. Nekem könnyű dolgom volt, én láttam a nagy etalont. Minden betegséget, minden hiányt, minden egész-ségtelenséget vissza tudtam vezetni a nagy Egész-séghez. Talán most már látod, miért akarja megszerezni a Sátán a testet. Nemcsak Krisztusét, hanem mindenkiét. A Sátán halál-felhalmozásban érdekelt. De te ne félj, Krisztus a te segítségeddel legyőzi a halált, a te halálodat is, de csak a te segítségeddel. Ha most aggódsz, ne Krisztusért aggódj, ő veled van, Krisztus benned aggódik érted.

– De anyám, ha minden ilyen könnyű, ilyen céllal elhivatott, akkor mit bajlódsz annyit az Antikrisztussal?

– Mert ő a legveszélyesebb szemfényvesztő, és mibennünk csírázik, készülődik arra, hogy az idők végeztén testileg is megjelenjen. Pörgeti rajtunk a számait, hogy a végén kijöjjön a nagy számkombináció. Hom-

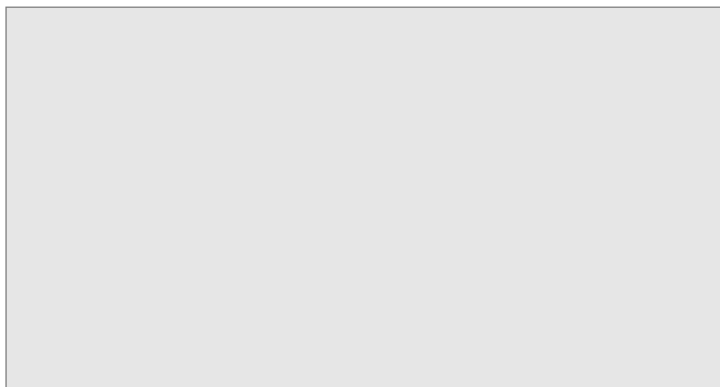
lokunkra írja a jeleit, és azokat, akik jó cselekedetekkel nem tudják letörölni a homlokukról ezeket a betűket, sorba állítja a végén, és így ki fogják adni a fordított evangéliumot, a fordított jó hírt, a Rossz Hírt, saját pusztulásuk könyvét.

– Akkor Ágostonnak volt igaza, aki azt mondta, hogy mindenki Antikrisztus, aki tetteivel tagadja Krisztust.

– Ez igaz az előbb elmondottak értelmében, de csak úgy, ha azt is jelenti, hogy ebben a földi történelmünkben is személyesen készül megjelenni a Nagy Képmutatás, a hamis Krisztus. Meglátjátok, mindent meg fog tenni, hogy homályossá tegye szemeteket az ő látására, hogy süket fületek ne hallja ki beszédéből a hamis hangokat, hogy szimatot vesztett orrotok ne érezze meg rajta a pokol kénjét, a pokol kánját.

– A hallásról jut eszembe, te zenét is szereztél, te művész is vagy, mint én. Ilyen szinten sohasem érezted, hogy lehet, ez az egész földi lét egy nagy szemfényvesztés? Egyszeri és megismételhetetlen. Élünk és meghalunk, és kész. Sem előtte, sem utána – semmi. Előtte úr, utána úr. Minden isten, minden túlvilág, minden mitikus, ezoterikus gondolat csak ennek a nagyra nőtt koponyájú majomnak a szenvelgése, halálos féltelme az örök elmúlástól. Az isten-történet csak tudat-történet.

– Mi vagy te, művész? Én nem tudom mi az, én csak hallgatom, hogyan zenélnék az angyalok Isten színe előtt. Onnan lopkodok néhány dallamot, hogy itt, a földön is legyen valami a mennyből, szűrődjön át az ígéret zenéje. Hogy már itt, a földön is táncoljon egy kicsit a lelkünk az

Úrnak tetsző égi-földi, földön-égi táncokat. Hadd szóljon a földön is a mennyei kinyilatkoztatások harmóniájának a szimfóniája. Különbösen szerintem ha van művész, az az, aki csodálni tudja a teremtet világot, de nemcsak csodálni tudja, hanem tudja és hiszi, hogy a teremtetése mögött működik az igazi csoda. És tudod, mi árulja el legbiztosabban, indirekt módon, hogy van túlvilág?

– Leköteleznél, anyám, ha elárulnád.

– Mit gondolsz, miért ily buzgó a Gonosz ennek a világnak a félrevezetésében? Mi dolga lenne egy örök halálra ítélt lénnel? De mennyi van az örök élet lehetőségével megszentelt emberrel! Volt valami a katarok elképzelésében, valami homályos igazság. Nem az, hogy a Gonosz teremtetette a világot, hanem az, hogy a kevésbé hívők, a Tamások a Gonosz működése által is megérthetik, hogy van Isten, és Istennek célja van velem.

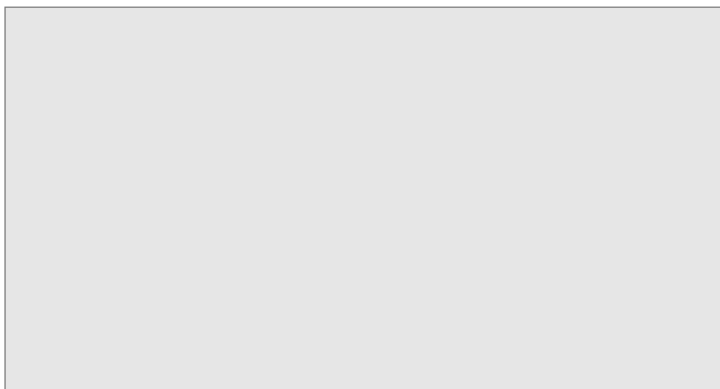
– Jut eszembe, a katarok tisztábbak voltak, mint az őket üldöző egyház, te mégis Róma mellé álltál.

– Én is, és Bernát is. Életünk legnehezebb döntése volt, de éppen az Antikrisztus-jelenség visz el ennek a döntésünknek a szívéhez. Az Antikrisztusban azt tanulmányozhattuk, hogyan nyeli már el a földön is a halál az életet, hogyan válik a halál-élet élet-halállá. És ez, amit most mondtam, nemcsak egy nyelvi trükk, hanem a földi élet legnagyobb csapdája, lelki küzdelem életre-halálra. Az Antikrisztus nem egy személy, hanem egy állandó mozgás a krisztusi meghamisítására. Az embernek egyszerre és állandóan figyelnie kell a világban a krisztusit és az

antikrisztusit. Aki töretlen áhítattal csak a krisztusit keresi, nagy csapdába eshet, becsaphatja őt a Nagy Utánzó, a Nagy Képmutató, a Nagy Másoló, aki zseniális tehetséggel kelti a hamis látszatot. Ő a Nagy Neofita is. Ő az állandó szélkakas a damaszkuszi úton. Pápacsúfolóból ő lesz a legpápább pápa, a túlbuzgó hívő. A hagyomány könyörtelen harcosaként rafinált technikával irtja ki a hagyomány igazi őrzőit. A múlt értékeire hivatkozva képes felrobbantani a múltat. A célpontja ezért Róma, hogy összezavarja a krisztusi időt. Kérdezed, miért álltunk Róma mellé Bernáttal. Mert Róma minden meghamisítás, kisajátítás, gyötretés, minden fertőzés ellenére mégis áthozta az időn a krisztusi kinyilatkoztatást. És mert a Nagy Ámítótól is lehet tanulni, ha neki Róma szétverése a fontos, akkor nekünk Róma megvédése. Nem Róma erkölcstelensége, hanem Róma Krisztust közvetítő erkölce a lényeg. S ne feledd, ha Róma nincs, Európa sincs. Nem lenne több, mint Ázsia balkánja. Ha Róma nincs, kis szekták rohangálnának csak a földön Krisztus megváltó testének darabkáival. Mindegyiknek lenne egy kicsi igazsága, néhány nagy tévedés között. Ezért akarja a Gonosz fölboncoltatni veled a Testet, hogy ő oszthassa el. Mindenkinek adna a saját szája íze szerint egy kicsi megváltást. Földi megváltást az égi helyett. Parányi időbe zártat az örök helyett.

– Nehéz behatolni oda, Anyám, ahol őrzik az időt. Vannak, akik megszakítani akarják az időt, vannak, akik átírni, mások felgyorsítani, és vannak, akik megrágalmazzák az idő őrzőit.

– Látod, mennyi technika, fiam, és mind hiába, nektek csak egy technika szolgál, a hit.

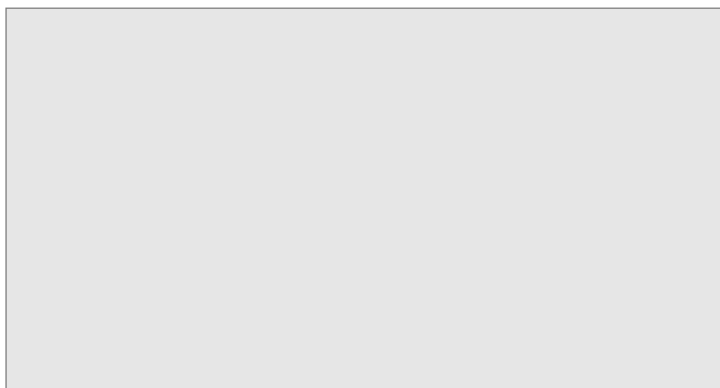
– De a hit tunyává teszi a szellemet.

– A kicsiny hit igen, de a nagy újabb és tágabb szellemi világokat nyit meg. Mint ahogy számomra megnyitotta a zenét és az égi zenéket.

– Akármilyen szép is a zenéd, de mégiscsak korod zenei formáit követi. Nem kell hozzá földöntúli segítség, elég a tehetséged is.

– De mi az igazi tehetség, fiam, ha nem általános a sugallat, a teremtető álom. Mi az igazi tehetség, ha nem csoda? A formák, a stílusok pedig csak földi mankók a csoda befogadására. Ha elmarad a csoda, akkor csak a forma marad, az üres stílus, mint a lelkétől megfosztott emberi test. Halott táncol halott zenére. A hullafoltos értelem már csak haláltáncot koreografál. A hübriszen keresztül működik a Rossz, működik a Nagy Szétszerkesztő. Lebontja a lélek hatalmát a művészetben. Sivár esztétikává oldja a jubilust, az örvendezést. Szétszedi a zene hatalmát, úgy, hogy még a zenére táncoló szigetek (35) is megmerevednek a világtengerekben, és ez a haláluk, mert ha nem táncolnak, elsüllyednek, elsüllyednek, mint Atlantisz. És ha a mi emberi lelkünk is elfeledi ezt az örvendezést, elsüllyed, le, egész a pokol tornácaig, ahol az elhalt esztéták lakoznak. Kínjukban, mint a földön, sznobokkal és kiürült lelkű művészekkel, kegyetlen játékokkal szórakoznak.

– Anyám, a cinizmus szenthez nem méltó, ezért inkább azt kérdezem, miért oly szomorú a dallama a Virtus sapientiae művednek.

– Mert a bölcsesség, ez a mi földi bölcsességünk, el van jegyezve a szomorúsággal, azzal, hogy Istent ésszel föl nem foghatjuk, de nem gyűrhet le bennünket a szomorúság, ezért írtam meg a Symphonia armoniae celestium revelationumot. Ez hetvenhét szekvencia az örvendezésről. Az örvendezés a lélek hangja, amint boldogan árad az Úr felé, mert ki másnak örvendezhetnénk jobban, mint a szavakkal le nem írható Istennek.

Azt tanácsolom neked is, fiam, hogy sokat énekelj, ráadásul neked szép hangod van, és hangszerhez is értesz. Énekelj, és tudd az utat! Ez az igazi ördögűzés. Neked adom ezt a kottagyűjteményt. Nézd például ezt a kottát:

O ignis spiritus paracliti

O ignis spi-ri-tus pa-ra-cli-ti, vi-ta vi-te om-nis cre-a-tu-re,
 sanc- tus es vi-vi-fi-can-do for-mas.

Ámor-álom

Mint mikor még könnyű és fiatal a láb, amikor még nem zsigerelte ki az idő, oly könnyű, nesztelen léptekkel jött ez az álom, ez az ámor-álom, és ámor-morálom ez a vers, valahonnan az időből, egyszerre több helyről. Lehet, hogy nem is nőről szólt csak, és nem is csak férfiról, hanem magáról a vágyról, a szerelmi időről, s odisszeáinkról ebben az időben.

*Azt álmodtam én
Hogy volt egy asszony
Messze és mélyen az időben
A múltban és a jövőben
Az arca, mint az ég
Kalászból koszorút hordott a fején
Szívében sosem volt tél, csak ősz
Mely gazdagabb lett minden aratástól...
Mit gondolsz, volt-e, lesz-e asszony még,
Mint akiről álmodtam? (36)*

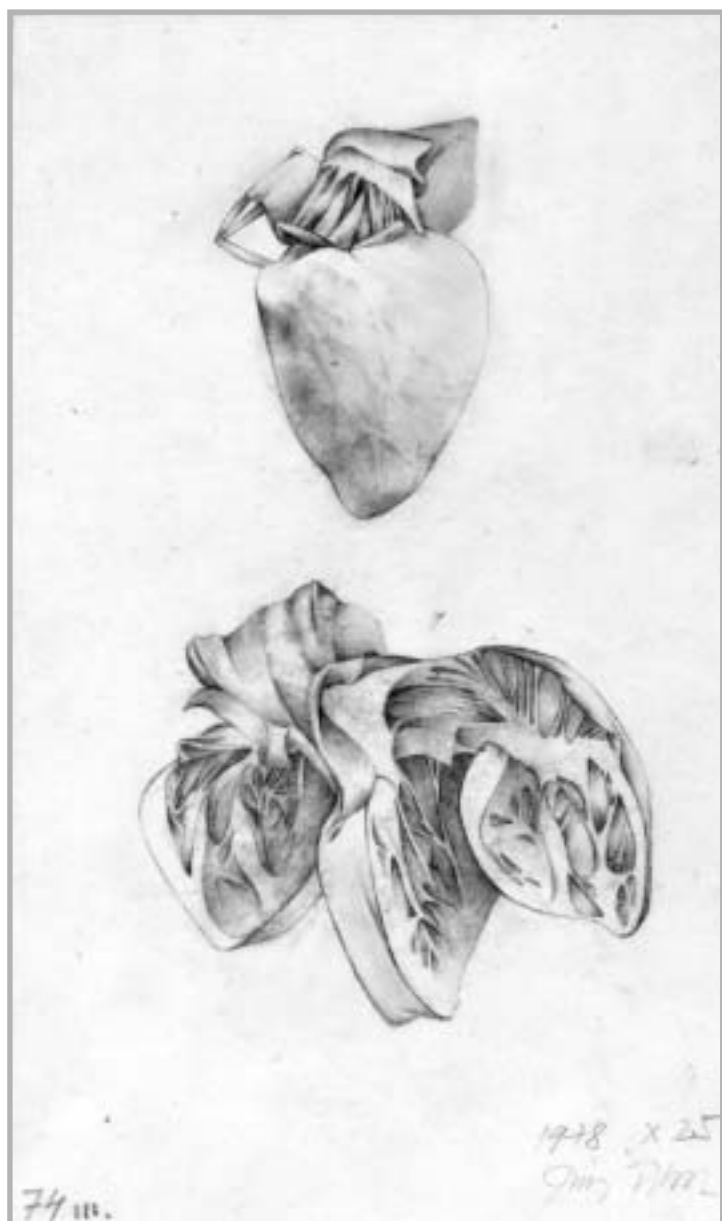
Az időben kóborló szövegek kísértének. Hirtelen nem is tudod, kié, annyira megszeretted, hogy biztos vagy benne, a tiéd. Pedig már mondta valahol valaki másnak. Lepkegondolatok ezek. Képzeletről képzetre szállnak. Több nagy szellemmel is elhálnak. Ellenállnak az elmúlásnak.

Ugyanúgy, mint a szerelmes női test, az izzó, virágzó, termékeny természeti csoda, amit nem sajátíthatna ki senki. A termékeny nő szépség közkincs.

Innen nézvést bűn a monogámia. Valami közös értéknek az elrablása, priváció és privatizáció. Magántulajdonba vesszük, hogy ha bár elhervad is, csak a miénk legyen. Persze néhány nagy férfi, nagy hímes-mezei kertész, kivirágoztatja a rábízott női testet és a benne foszforeszkáló lelket. Én rossz kertész lettem volna. Zsenihiúságom, zseniönzésem mindenben csak magára figyel. Istent is talán azért nem vagyok képes meg látni, mert nem tudom átszakítani azt a burkot, amit magamból magam köré fonok. A Gonosz én vagyok, Mefisztofelesalai én vagyok. Lehet, hogy sántít az ismerd meg önmagad tétel, legalábbis az Isten megismeréséhez vezető útként. A lét-egészség milyen állapotában tudjuk Istent magunkon keresztül megismerni? Egy rontott lelkiállapotban a magunkon keresztül vezető út hová vezet? Hová botladozhat egy beteg lélek az amor sacra ösvényén?

Mégiscsak egy út van, az övé, ha ő az út, az igazság és az élet. Holnap húsvét van, minden idők húsvétja. Az időszámításunk kezdőpontjának, 1499-nek és 2003-nak a Húsvétja, a világekorszakzárás húsvétja.

Ma éjszaka minden megtörténhet.

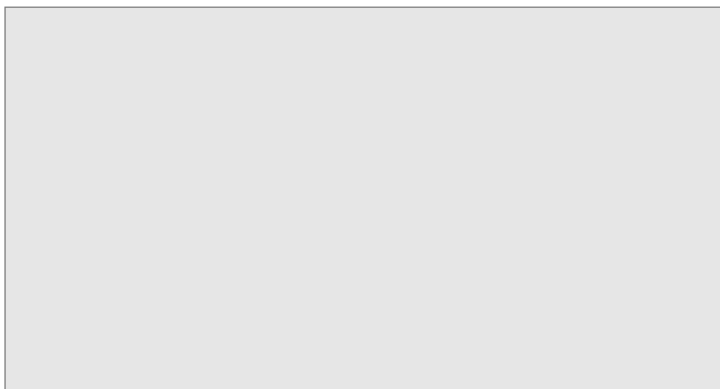

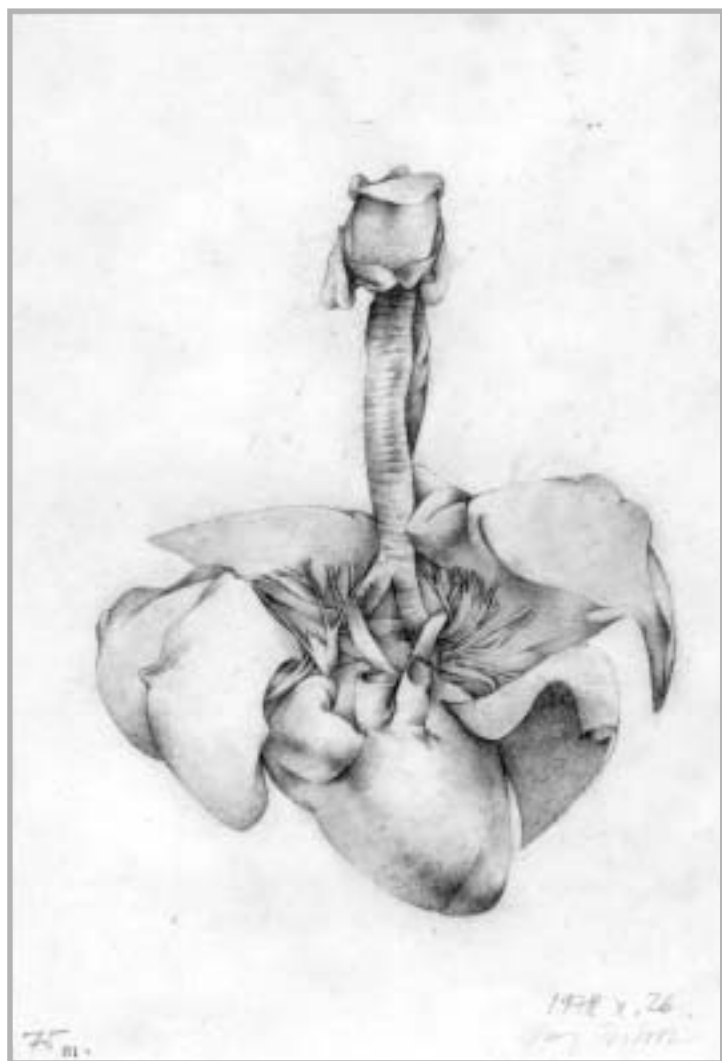
Álom a harmadik napon

– Hol vagy? Miért nem jelensz meg? Látod, én teljesítettem a feladatom. Ízekre szedtem a Testet. Itt van az utolsó hét rajz a koponyáról. Ez a 139. oldalon lévő nagyon hasonlít rád. Te akarod ezt rajzoltatni velem, vagy én akarlak leleplezni téged? Vagy ez csak ugyanannak a vágnak két oldala. Mi ugyanúgy meg szeretnénk ismerni a halált, mint ahogy te, az örök halál, az örök életet. S hogy ez egyikünknek sem sikerül, ebben az örök hiányban tudnak szabadon mozogni a bűn struktúrái...

Nézd ezt a koponya-sorozatot. Ez már nem a nagy ezoterikus titkos tanok rejtelmesen, félelmetesen működő csontkirály-koponyája. Ez nem a magát megölető, magát az időben titkosan beégetve önfeláldozó Híram koponyája. Ez csak a csont, amely elindult, hogy por és hamuként visszahulljon a földre, hogy humusz legyen, férgeknek csipke-csontpalota, mint a 211. oldalon, ahol Richelieu márványkoponyáját is már az enyészet utolsó lehelet-tüllfüggönye tartja össze. Bevégeztetett, nincs az a csábítás, nincs az az erő, mely rá tudna szedni, hogy tovább rajzoljam a hullákat, a halált. Ezután csak az életet akarom rajzolni. Erőtéljes férfi és női testeket, de leginkább macskákat, ha úgy tetszik, macskákat gombolyaggal.

De hol van ez a figura? Megfutamodott?

Lehet, de itt egy levél.

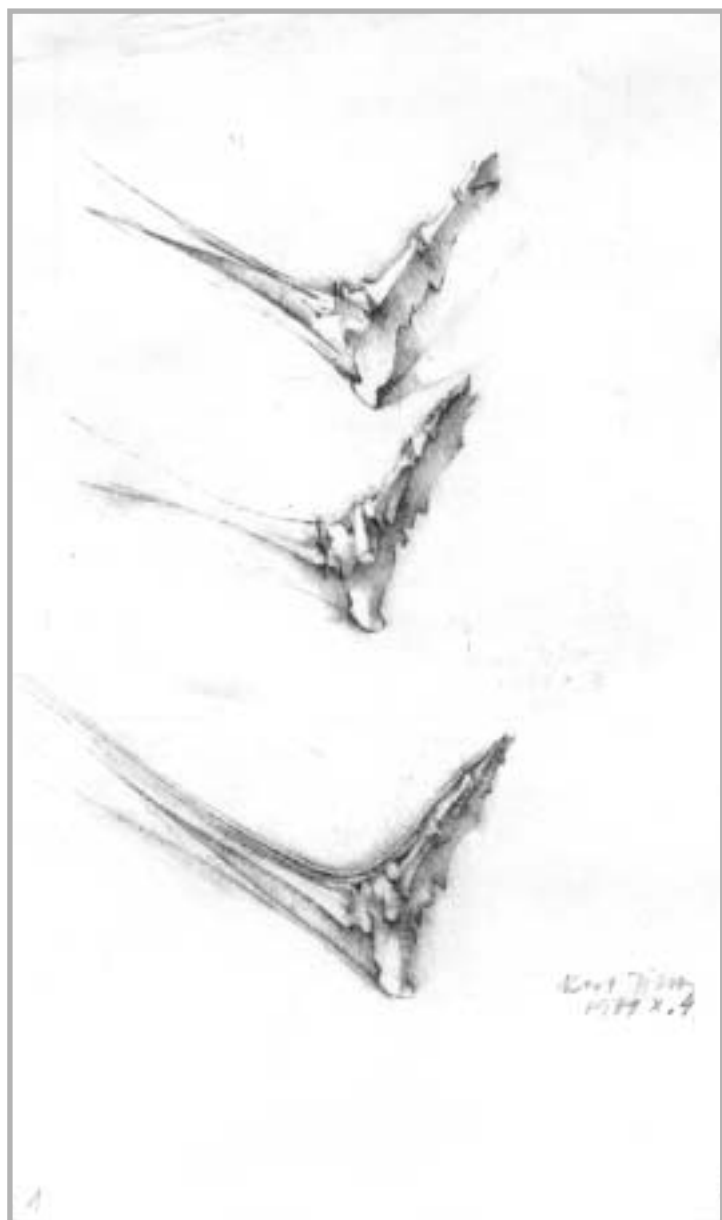
Levél Leonardonak (otthagytva a Sírban)

Kedves Leonardo!

Én egy szegény ördög vagyok. Látnod, elcsesztem ezt a kísérletet is. Én kisebb lettem általa, és te nagyobb. Ebből is látszik, hogy el kellene gondolkoznotok azon, ki az igazi jóakarótok.

Már korán rájöttem, téged nagy erők segítenek, nagy erők vonzanak, és azok a vonzások nem engedik, hogy hibát kövess el. Hiába játszod el a sorstalant, nagy sorsod van, sőt ha valakinek szolgál, neked szolgál a Sors und sors bona nihil aliud...

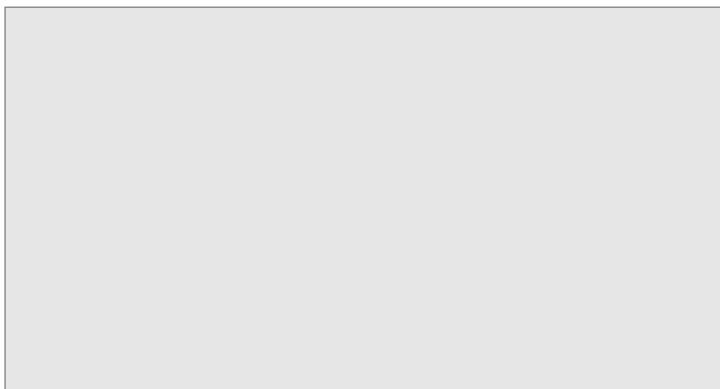
Én már a kezdet kezdetén észrevettem a nagy védelmedet. Te csak játszadoztál a 121 éjszakával, majd ezt felbontottad 1001-re, majd kinéztél a héber ábécéből a 100, a 20 és az 1 megfelelőjét, ami KOF, KAF, ALEF, és rajzoltál nekem egy maszkot (𐤌𐤓𐤕), ami így abban a pillanatban rámégett. Te észre sem vetted, mert félművelt vagy, hogy mit csináltál, ugyanis a KOF=fény, KAF=erő és az ALEF=atya együtt FÉNY-ERŐATYA. Isten legszebb, legtitkosabb nevét mondtad ki teljesen véletlenül, teljesen tudatlanul. Innen kezdve én már csak erőtlen ördög voltam. Statiszta egy játékban, amit már csak magaddal vívtál. Ha kemény kérdéssel küzdöttél, ha könnyűvel, mindkettőt magadnak köszönheted. Így te magad lettél álombeli utazásod célja, és nem Krisztus, és nem a Feltámadás. A Feltámadáshoz, hogy teljes legyen, nem lehet lekötözni a Sátánt sem. A Feltámadás a mindenség összes lényének szabadságában

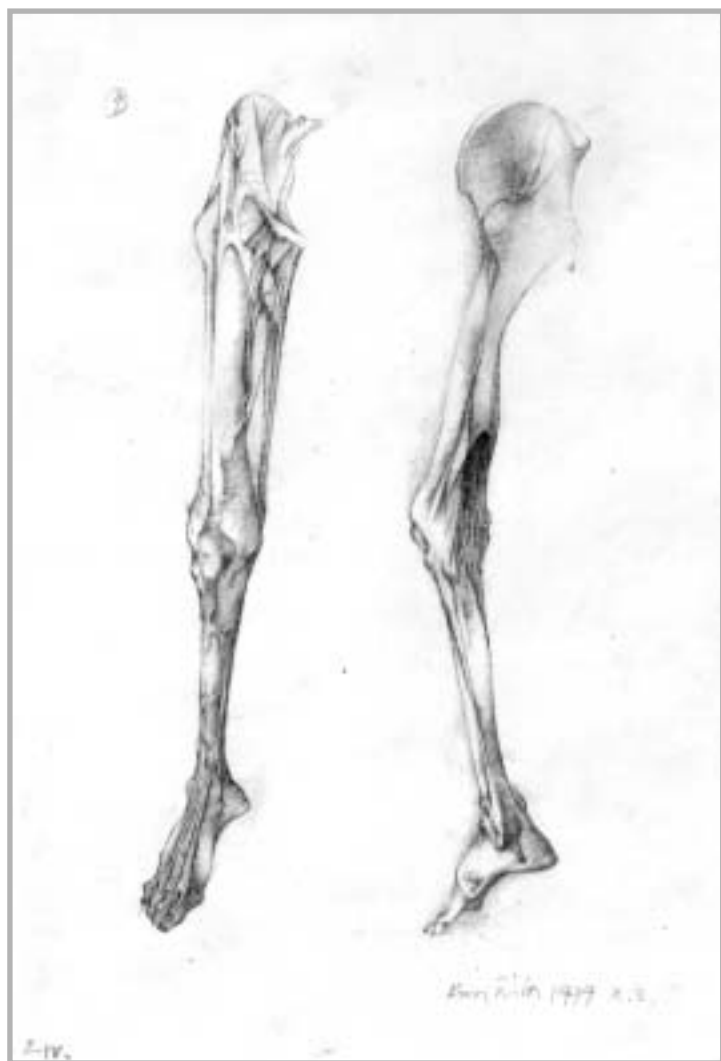

valósulhat csak meg. Csapdát persze állíthatnak az ellentétes erők egymásnak. És én tudom, hogy a keresztre feszített Krisztus a Sátán legnagyobb csapdája. Ezért is zümmög ezernyi ördög Krisztus körül és a Kereszt körül. Megalázó, de igaz Giovanni Santi (37) festménye, ahol megfestett engem, mint legyet a keresztre feszített Krisztus mellén. Teleológiai mélységű a vicc is, amelyben Krisztus így sóhajt: Atyám, csak ezek a kurva legyek ne lennének...

Látod, zavarom leplezve beszélek összevissza. Egy Mefisztó mégsem vallhatja be, hogy vesztett, de ha bevallaná, sem tud veszteni, mert a lényege az örök vesztés, és vesztés-e az örök vesztés, vagy már egy anti-győzelem? Mindenesetre az idők végére nekem be van ígérve a Nagy Vesztés, ami csúnya egy predesztináció az Úrtól.

Különben azért még így is becsaptalak. Hordattam veled a rajzokat a húsról, a testről, ráadásul a halott testről. Hát te nem tudtad, hogy az ördögnek a hús érdektelen? Az ördög a lélekkel hál el, a test csak cifra szolga ebben a transzcendens nászban, csak hab a csókon, amit a lelketekre lehelek. Neked nem a Test könyvét, hanem a Lélek könyvét kellett volna megírnod. Az én Istentől elpártolt bölcsességemet csak ez izgatja, mert ha teljesen megismerném a lelketeket, az teljesen az enyém lenne. Akkor nem lenne megváltás, akkor nem lenne örök élet. Osztóznátok az én örök halálomban. Velem lennétek az idők végezetéig, és az idő evilági mátrixán túl is, az örök semmiben, ahol már nem értelmezhető Isten, igaz, hogy én sem, de abban a győzelemben ez már nem is számít.

Azért ne örülj nagyon, Leó, nem győztél. Mi szerződés nélkül is alkut kötöttünk. Te megismerted az én nyelvemet, és ez a nyelv veled lesz. Ez nem hagy nyugodni. Ez remegteti a lelkedet, amíg élsz. Ez olyan kétely-métely, amely szétrág belülről. Nálad jobban nem vágyik senki ezen a földön Isten után, az örök élet után, mégis nálad mélyebben senki sem kételkedik Istenben és mindenben, ami transzcendens. Azt még elhinnéd, hogy egy-két beavatott hatalmas szellemi energiával meghódítja azt a centrális pontot, ahol a kiegyensúlyozó erő székel. Sőt pimaszul még azt is képzeled, hogy megfelelő szellemi koncentrációval, ha nincs ilyen kiegyensúlyozó erő, akkor azt létre lehet hozni, és így a nagyon vágyott Isten általatok majd megszületik. Így beteljesedik a földi létezés végcélja, a vak evolúció megszüli a teremtő Istent, aki majd elkezdi az igazi Teremtést, és az első napon a lelke ott fog lebegni a vizek fölött, majd megteremti az új embert, akinek nem kell vakon hinnie, hanem tudja is, hogy van Isten, aki teremtette a világot, és ennek a világnak a pásztorává tette az ő fiát, az embert, aki örök életet is nyert általa.

Hát nem, Leókám, nincs ilyen megoldás, nem működik semmilyen gnosztikus hókuszpókusz. Marad csak a hit, amire te képtelen vagy, így neked marad a hitetlenség, a maró kétely. Pedig a te kezeden nagy erő van, a szépség. Általa el is juthatnál Istenhez, csak te mindent fordítva használsz, mint az írásodat, mint azt a kezet ott, az Angyali üdvözlét képeden, és mint az életedet. Hiúságból, hogy nagy művész légy, műkatar-ként elfojtottad szexualitásodat, pedig úgy vágytál egy saját fiú után, hogy még egy semmirekellő csavargót is fiaddá fogadtál. A művészetet

úgy használtad a szexuális vágyad legyőzésére, mint az indiai szaduk a hasist. A művészet sikerült, az élet nem. Ja, barátom, mindennek ára van. De nem ez volt a legnagyobb ár, hanem a hited, ami nem volt, nincs, és nem is lesz. Látod, mégiscsak sikerült a szerződés. Veled sikerült végleg szembefordítani a művészetet a hittel. Így nem maradt, csak az önmegvalósítás drámai játéktere, küzdelem a hittel. A hittel egyesült művészet, az örökké fénylő szent grál elveszett.

Cserébe, hogy nekem is legyen némi örömöm, megsúgom neked, lehetetlenül nehéz hit nélkül meghalni, az a pokol. A pokol nem a halál után, hanem a halál előtt van. Ebből rájöhetsz, a halál előtt sincs élet. Örök élet hogy lenne, ahol örök halál van...

Három napot kaptam, látod, elég volt. Ebben a – majdnem azt írtam – megszentelt időben nemcsak a tudatotokba, hanem a lelketekbe is sikerült behatolni. A világegyetem létezés- emlékezet-rendszere ezután az én elveim szerint fog működni. Így tervezésképtelenné váltok, és a jövő is az enyém lesz. Olyan múltat hazudok nektek, amilyet akarok. Én mesélem el a Teremtést, én írom az Evangéliumot is. Az én történetem a Megváltás, az én ceremóniám az Eucharisztia. Nem tudjátok megfeyteni, hogy az áldozat elfojtás, a szabadság nyomora, vagy felmagasztalás, a szabadság transzcendens gazdagsága.

Te, szegény Leonardo, fogd a rajzaidat, és bandukolj haza földi álmaidba. Fáradtan ébredsz, leverten és reménytelenül. Jobb, ha minél hamarabb indulsz, mert ebben az álomban, ebben a sírban megtörténhet veled, hogy eszed veszted. Ugyanis a harmadik nap végén mindig történik

Búcsúzik Mefisztó (a túloldali rajzon)

valami, ha más nem, megszólal a szófár, vagy a kakas, vagy Mihály fújja rettenetesen a harsonát, és megjelenik az Antikrisztus, vagy Krisztus, vagy amit megérdemeltek.

Engem többet nem látsz, csak ama utolsó napon, mikor is szeretettel várlak.

Üdvözlő régi híved:
Mefisztofelesalai

Na, ez szépen cserbenhagyott, és végül még fenyegetőzik is. De mi ez a ragyogás? Izzik a lepel. Hát ezért nem tudtam a Savoyai-ház kérésére lemásolni. Ezt nem ecsettel, hanem fénnel festették...

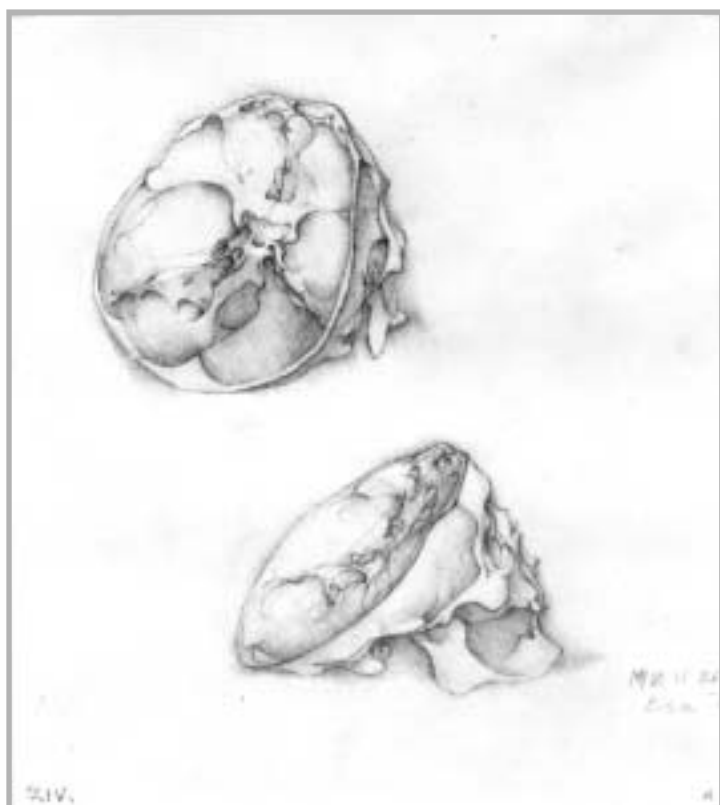
*Ne félj, Leonardo. Én vagyok
Lelkem három napja nem táncol az idő zenéjére
Szálla alá a poklokra, *mumire fibi viam in caelum* (38)
A világ három napig templom nélkül volt
Nagy kapuja nyílt a gonosznak
A Testnélküli, a szakadár szellem most tobzódhatott*

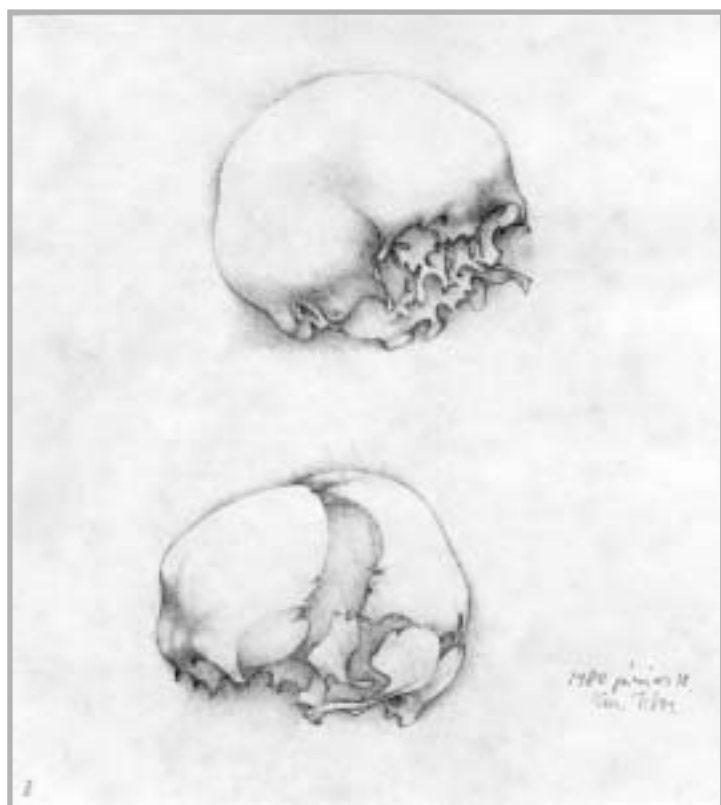

*De még nagyobb kapuja nyílt a szeretetnek.
Ezért örvendj. Mert az élet örvendezik
Örvendezés közben táncot lejt a kellem
Örvendj és ragaszkodj Istenhez. D'vekut
A test imája a tánc
Menj el egy haszid, vagy egy magyar táncházba
Ismerd meg a ragyogást
Térdepelj oda Isten zsámolyára
És azon a harmadik napon mindnyájan feltámadunk,
mert a világ beavatás a testünkön keresztül.
Ne feledd Leonardo: embernek lenni akkora küldetés, hogy még
Isten is vállalta...*

(Megfejtethetetlennek tűnő szövegrész után a 233. oldalon folytatódik az írás.)

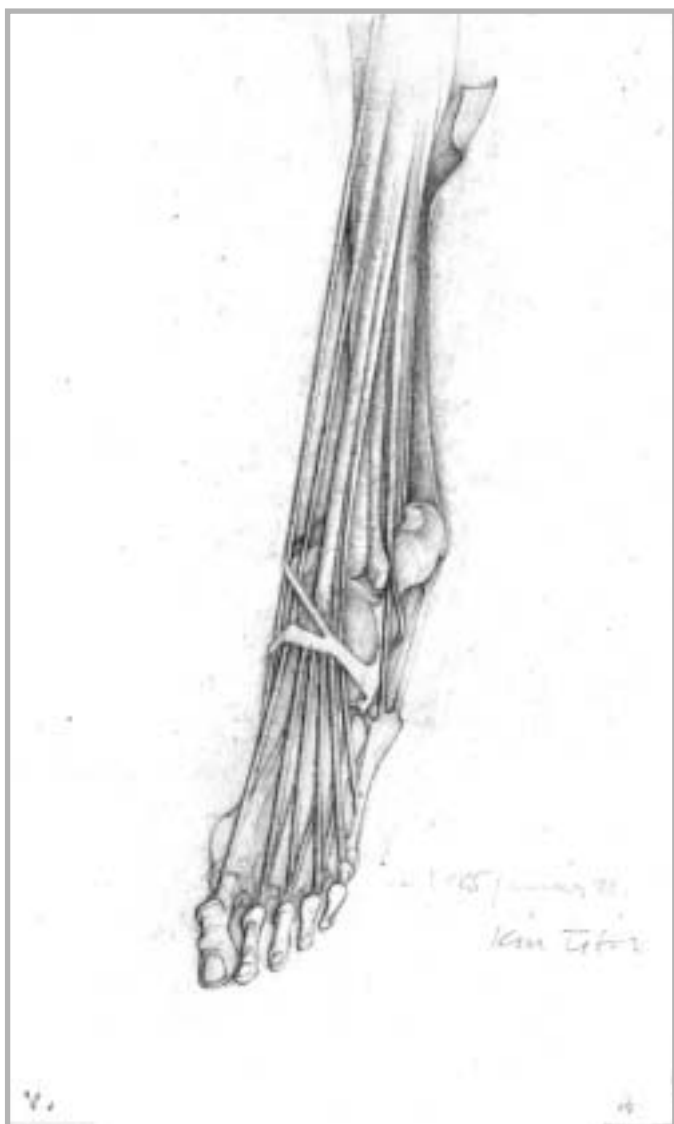

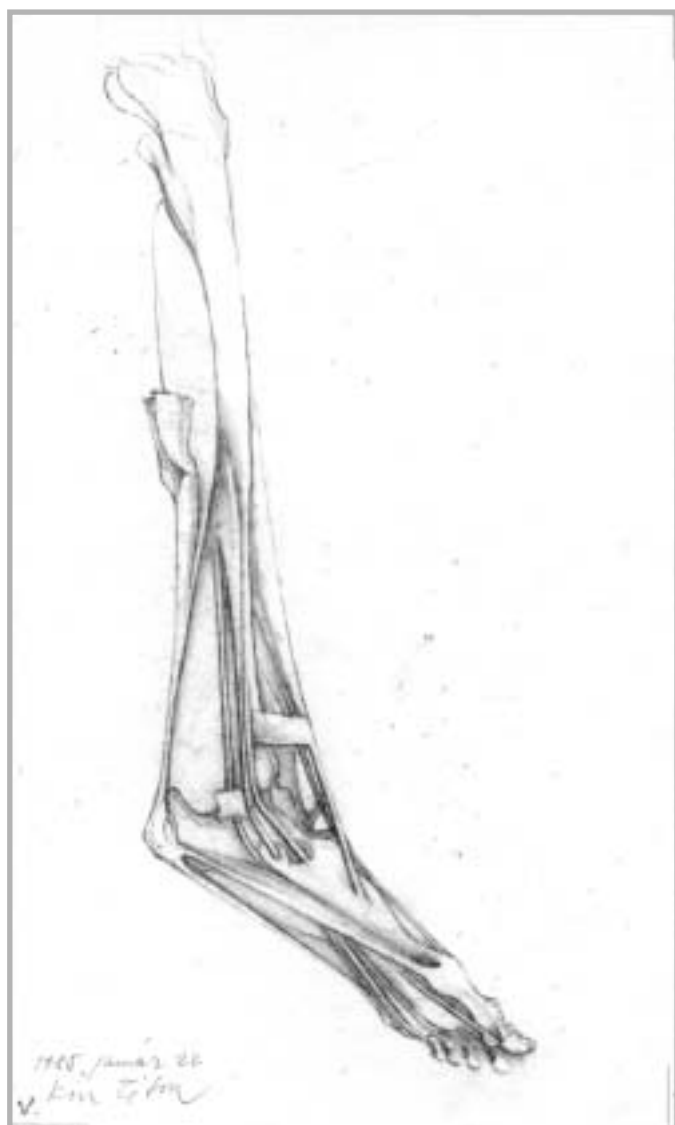

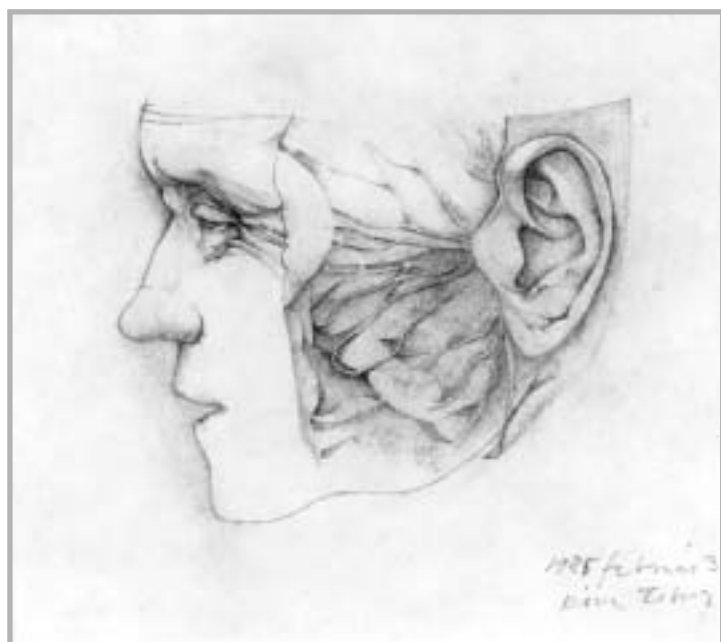

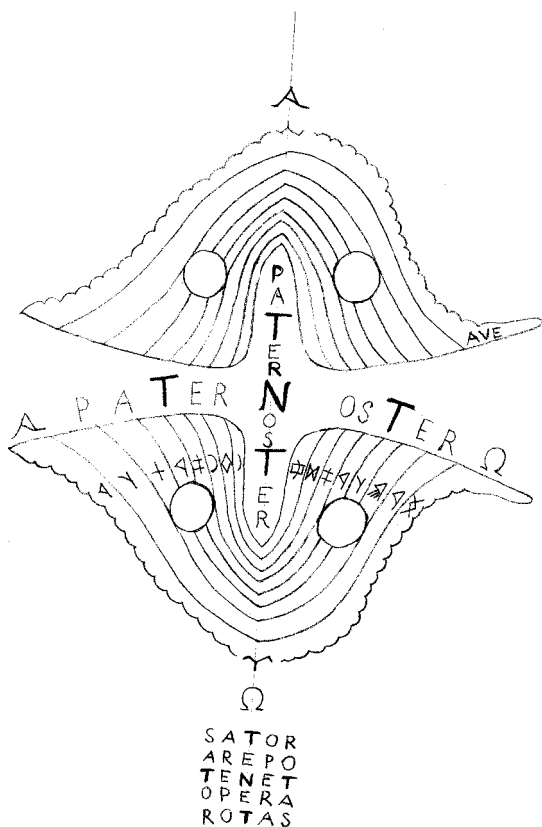
Amiens, 1519. május 2.

Megöregedtem, elfáradtam. Úgy jártam én is, mint aki az üres kertben sűrűn ülteti a fákat. Türelmetlenül várva, hogy zöld legyen a kert, virágozzanak és teremjenek a fák. Nem gondolva arra, hogy a gyors idő fölnyújthatja a fákat, és azok a sűrű ültetéstől egymástól veszik el a napot és a levegőt. Így állnak itt az én fácskáim, műveim is árván. Talán csak egy nem árva, az a furcsa álom-mű, a Testámen. Tegnap még egyszer, utoljára lerajzoltam búcsúzásul magam itt, az amiens-i kertben.

A Teremtő lehetett ilyen nyugodt, fáradt és öreg, amikor megpihent a hatodik napon. Tudom, nem élem meg a holnapi napot. Földi javaimat szétszórtam. Már csak a Testáment kell biztonságba helyezni. Jó lenne, ha ötszáz évig nem látná senki. Elküldöm Dürernek, hogy ő rejtse el, és találja ki, hogyan tud megmaradni és kellő időben megjelenni ez a zavaros álomom, evangéliumom, jó hírem a testről, emberi testünkről, amely örvendezhet, mert porból lett, porrá lesz, de mégis feltámad, mégis az örök élettel jegyes, mert ő a kapocs az anyagi és a szellemi világ között.

Valaki közeledik az amiens-i úton, és távolról zeng a Halleluja, a Hildegardé. Elég rosszul látom így messziről, és a szemem is nagyon rossz már, de mintha Fra Angelico angyala közeledne. Ilyen szárnyakat csak ő tudott festeni. A földi örömök harsány színeit festette rá az angyal szárnyára, fölgújtva ezzel az éteri finomságú képet. Angyala egyszerre hozta az ég és a föld jó híreit. Most is hozza az angyali üdvözlét, mert látom, hogy lassan felemelkedik a szárny. Emelkedik fölfelé, a hattyú háttáról felszáll a nagy madár, szárnyával telleget, kettéválik, fölül a NAP-MADÁR-ARC, alul a lélekmadár. Alatta a megfejthetetlennek tűnő rejtvény, a SATORAREPOTENETOPERAROTAS. Hát persze, ki kell emelni az A-t meg az O-t, az alfát és az ómegát, és akkor felfénylik a PATER NOSTER qui est in coelis, a mindenség közepén, ahová a kereszt mutat.

Kántálva indul bennem a fohász...

*Mert végül mind megtérünk
Félig hívők és hitetlenek
Szabadkőművesek és rózsakeresztesek
Mindenféle hitetlen mások,
Művészek és hamis messiások
Etruszkok és magyarok
Zsidók és arabok
A két kerub szárnya közt izzik majd a láda
És vakító fehér lesz a kő, a kába
Megkerül Hirám kristálykoponyája
Végleg Mária fején fénylik István koronája
Végül mind megtérünk
Mert mind, aki él
Örök életet remél
Mind rájövünk végül
Hogy nem lehet lopva inni az üdvösségből
Mint bolhák a kutyák szeméből
Végül megtérek én is Krisztusban
Én, aki egész életemben szívemben parázna voltam
Mégis mindig őriztelek, Atyám, a lelkemben valahol mélyen
Ahol az egyetemes ok köré
Gyülekezett a létezésem
Miatyánk, ki lakozol a Mennyben, és nem
Határokba szorítva a Mindenség Mátrixában,
Oldozz föl engem, az embert,
Akibe a meg-nem-halást és a halált sűrítetted
Atyám, a halhatatlan élet erejével
Emelj föl engem a bukott természet állapotából
Föl, a kebeledre
Világok szíve, Atyám*

Liubt oz

abonnan. oz

Utószó

Leonardo evangéliuma, vagy inkább apokrif evangéliuma előkerülésének álomszerű, furcsa története van.

A Heilinger család a tizenhetedik században érkezett Magyarországra. A családi legenda szerint visszaérkezett, mert magukat az Ajtósról Nürnbergbe vándorolt Ajtósi Türier család távoli leszármazottjának tekintették. Gyula városának polgármestereket, a megyének vezetőket adtak az elmúlt három évszázadban.

Nagyapám 1928-ban, a Dürer-emlékév alkalmából Nürnberg városától díjat és emléklakettet kapott. Kiutazott átvenni a megtisztelő kitüntetést. Nürnberg polgármestere az ünnepség után szólt nagyapámnak, hogy szeretné másnap fogadni. A fogadáson átadott neki egy bőrtokban egy köteg megsárgult papírlapot és rajzokat, amelyek egyértelműen nem Dürertől származnak, az írást pedig senki sem tudta elolvasni. A bőrtokban volt még egy furcsa tűr is, és egy végrendeletkezés, hogy ezt az anyagot csak Dürer-leszármazott őrizheti egészen addig, amíg a 2000-ik év fordulója után nyilvánosságra kell hozni. A polgármester elmondta még,

hogy a négyszázadik emlékévk alkalmából a Dürer iránti nagy tiszteletük kifejezéseképpen kinyomozták a még egyetlen élő rokont, és most átadják neki ezt a furcsa hagyatékot.

Telt az idő, a nagy háború és az utána jövő nagy üldözés elhomályosított mindent, ami éppen nem a közvetlen túlélést szolgálta. Elfelejtődött, hogy a bőrtok, benne a megsárgult papírlapok, a tűr és most már a nürnbergi plakett is – amely anyai hagyatékként került hozzánk –, a rejtegetni való vadászfegyverrel együtt el lett ásva a hatvani padláson, ahonnan csak a rendszerváltás eseménye szabadította ki. Tíz évig gondolkodtam, mi lehet ez, majd egy hirtelen megvilágosodás nyomán rájöttem a megfejtésre. A dokumentumoknak azt a részét, amelyet itt közlök, 2002 karácsonyától 2003 húsvétjáig silabizáltam ki. Az egész anyagnak ez nincs a fele, és amint a szövegből látszik, az első könyv, a test könyve sem teljes, a lélek könyve pedig még teljesen megfejthetetlen.

A megfejtést folytatom.

Leonardo szinte láthatatlanná vált rajzait Kiss Tibor alkotta újjá.

Jegyzet

1. Szolovjov Antikrisztusa is így énekel.
2. Fulcanellinél is megtalálható ez a szöveg.
3. Aleister Crowley-nál lehet erről bővebben olvasni.
4. A Parthenonnak ezt a geometrikus analízisét Tons Brunes is „idézi”
The Secrets of Ancient Geometry című könyvében.
5. Leonardo vélhetőleg valami ilyesmire gondolt, de ezt ilyen pontosan
Molnár Tamás, a filozófus fejezte ki. Tőle idézem.
6. Ennek az úgynevezett Abra-Melin talizmánnak az a jellemzője, hogy
tényleg holló alakban repül. Lásd The Sacred Magic című könyvben.
A két ROLOR szárny alá rejtett UFO és a farktoll BOR szava sokat
sejtet. Legalább annyit, hogy ne igyál sok bort, mert ufót látsz...
7. Dante a Pokol hetedik énekét kezdi ilyen ördögnyelven. Talán azt
jelenti (Kardos Tibor így véli): Hej Sátán, hej Sátán Urunk, mit látok?
8. Nagy szellemek szörföznek a világ nyelvi mátrixában
9. Itt olvashatatlanra kopott az írás, talán röntgen alatt előjönne, vagy
valamilyen vegyszerrel. Majd egyszer megpróbálom.
10. Ez egy Janus Pannonius-verssor
11. Albán bikának nevezték kortársai a Borgia pápát
12. Valószínűleg egy ahhoz hasonló metszetet küldött, mint amilyen
Münster Cosmographiájában is szerepel, vagy E. Shön metszetén.
13. A Magione család Toscanában etruszk gyökerű és Marcellus Albertus
Cristofani della Magione gróf a pápa által újraengedélyezett
Templomos Lovagrend mostani nagymestere.
14. Az Antinori család régi toszkánai család. Ma is a világ leghíresebb
borászai közé számítanak.
15. Ezt Szent Ágoston is mondta
16. Egy bizonyos testvér hivatása szerint szerzetes, állapotát tekintve
bűnös.
17. A szellemi Öntudat örök tudata. (A keleti egyházatyák kifejezése)
18. Teres Ágoston ír erről
19. Ezt Shakespeare is írta valahol
20. Goethe ad hasonló szavakat Mephistopheles szájába
21. Saint-Germain gróf Legszentebb Trinozófiája 36. o.

22. Saint-Germain gróf Legszentebb Trinozófiája 90. o.
23. Az abszolút ideák gyűjteménye, mely jelekből és számokból áll, ezek egyesítésével megvalósul a gondolat matematikája
24. Ebből is látszik, hogy azt igazán nem lehet mondani, hogy az ördög se olvassa már Illyés Gyulát
25. Chatilloni Walter Dum contemplar animo című művében az Antikrisztus így beszél az ördöghöz:

Atyám, miféle akadály miatt nem születhetek meg?
 Végzet, mi tart vissza attól, hogy világra jöjjek?
 Nyiss kaput, mert ha gátolod távozásom,
 Belzebub isten erejével átugrom a falon.
26. A szerelem lebilincselte
27. Umberto Eco használta Joyce: Finnegans Wake-jével kapcsolatban ezt a szót. Lehet, hogy Eco is betekinthesett valamilyen formában Leonardo titkos naplójába
28. Czakó Gábor Gazdaságkor című könyvében tudta ilyen szépen ostromozni a kiüresedett kort
29. A huszadik században egy magyar költő, Csoóri Sándor írt verset Anyám fekete rózsa címmel. A kortársak azt hitték, népdal-utánzat, nem vették észre, hogy ezoterikus vers
30. Mózes 6.11.12.
31. A huszadik században Rákosi Magyarországon még a boncolást is munkaversenyben készítették. Erre a preparátumra rá van írva: Munkaversenyben készítette X.Y. elvtárs
32. Robert Fludd is használta ezt a tételt és ezt a rajzot
33. Szent Hildegárd látomástrilógiájának első kötete a Liber Scivias
34. Pál apostolnak a korinthusiakhoz írt első levele 15:51, 53-54
35. Robert Burton The Anatomy of Melancholy című könyvében 1621-ben írja, hogy Lydiában egy tóban olyan úszó szigetek vannak, melyek ringatóznak a zene ütemére
36. Ez egy vándormotívum Gilgames, Shakespeare és Ady szókincsével
37. Giovanni Santi: Fájdalmas Krisztus két angyallal 1490
38. Utat nyitni magának a mennybe
- Leonardo Miatyánkját Gothe biztos olvasta, mert ő is használta a *Világok szíve*, *Atyám* megnevezést.

Por és hamu...

(Hogyan keletkeztek a kötetben lévő rajzok)

Milyenek az izmok a valóságban? 1976-ban a főiskolai anatómiai lecke-kék során jött ez a kérdés, mivel az izmokat csak könyvekből láttuk.

Elmentem hát megnézni a halottakat, hogy az izomtani ismeretek-hez saját rajzi jegyzeteket készítek. Eme tevékenységem, olyan gondolatokat kavart fel, melyekre nincsenek szavaim, de nemcsak azért nincsenek, mert nem vagyok írásművész, hanem azért sem, mert a *beszéd* fogalmi kifejezésforma, azaz fogalmaz, fogalmakkal közöl. A fogalom pedig lényegénél fogva maga a világosság azért, hogy ne legyen kérdéses, mi az, amit közölni akar. Ezért lehet világos és közérthető. Ennek azonban nagy ára van. Az az ára, hogy csak nagyon általános dolgokat tud kimondani és egy bármilyen egyszerű tónusárnyalat is kimondhatatlan. Most arról írok, miért rajzoltam, miért ezt a közlésmódot választottam. Azért, mert a rajz és a festészet olyan dolgok kifejezésére alkalmas, amik-re a nyelv képtelen, a szó szoros és átvitt értelmében *képtelen*.

Ez a tanulmány sorozat 10 éven át tartott és gyarapodott, majd 1986-ban az élő ember izomrendszerével véget ért.

Kiss Tibor

Megjelent Kiss Tibor kiállítása alkalmából
2003 júniusában

ÖKOTÁJ Kiadó, 2003
1035 Budapest, Miklós tér 1.

Felelős kiadó: Márczi Imre
A kötetet szerkesztette: Bogdán Éva
Műszaki szerkesztő: Mikola Péter

Készítette a Debreceni Kinizsi Nyomda
Debrecen, 2003